

د پیدایښت کتاب

سرریزه

هر انسان غواړي په دې پوه شي چې هغه د کوم ځای څخه راغلی دی او هغه دنیا چې هغه په کې پیدا شوی دی څنگه پیدا شوې ده. د پیدایښت کتاب د تورات اولنی کتاب دی چې دې مهمو سوالونو ته ځواب ورکوي.

د پیدایښت د کتاب اول فصل د دنیا د پیدا کېدلو، د اولنیو انسانانو یعنی زمونږ د نیکونو حضرت آدم او بی بی حوا په پیدا کېدلو سره شروع کېږي او د عدن په باغ کې د هغوی د ښه ژوند په باره کې او وروسته بیا په گناه کې د راگېرېدلو او د خدای پاک د حضور څخه د شړلو په باره کې دوام مومي. وروسته بیا د حضرت آدم او بی بی حوا د زامنو یعنی هابیل او قاین په باره کې معلومات ورکوي او د یوولسم فصل تر پای پورې د حضرت نوح، طوفان او هغې کشتی په باره کې چې حضرت نوح یې د خدای پاک په لارښوونې سره جوړوي مونږ ته معلومات راکوي. د دې کتاب د دولسم فصل په شروع کېدلو سره د اسراییلو د اولنیو نیکونو چې اولنی یې حضرت ابراهیم ؤ چې په ایماندارۍ سره د خدای پاک څخه په اطاعت کولو یې د ایماندارانو د پلار نوم وگاټه دوام مومي. د پیدایښت کتاب وروسته بیا د حضرت ابراهیم د زامنو حضرت اسماعیل او حضرت اسحاق او د حضرت اسحاق د زوی حضرت یعقوب او همدارنگه د حضرت یعقوب د

دولسو زامنو په باره کې چې د اسراییلو د دولسو قبیلو بنسټ
ایښودونکي شول معلومات ورکولو ته دوام ورکوي. د پیدایښت د
کتاب اخرنی برخه د حضرت یعقوب د یو زوی چې حضرت یوسف
نومیږي د هغه په باره کې په خبرو کولو سره چې مصر ته یې د
حضرت یعقوب او د هغه د اولادې یعنی اسراییلو د هجرت شرایط
برابر کړل پای ته رسېږي.

د پیدایښت کتاب کوم افسانوی کتاب نه دی چې شروع یې له دې
څخه وشي چې په تېرو زمانو کې څه وو او څه نه وو، بلکه مونږ ته
معلومات راکوي چې دنیا څنگه پیدا شوه او د انسان په ژوند کې ګناه
څنگه راپیدا شوه. دا یو لیکل شوی تاریخ دی. دا تاریخ په پنځوسو
فصلونو کې په داسې شکل سره بیان شوی دی چې د هر انسان پام
ځانته راجلبوي.

خدای پاک دې وکړي چې د دې کتاب لوستل ستاسو دپاره د برکت
سبب وګرځي او د تل ژوندون هغه نعمت مو په برخه شي چې خدای
پاک غواړي تاسو ته یې درکړي.

د موضوعګانو فهرست:

د کائناتو او انساني نسل پیدایښت ۱: ۱ - ۲: ۲۵

د ګناه شروع کېدل او د انسان سقوط ۳: ۱ - ۲۴

د حضرت آدم څخه تر حضرت نوح پورې ۴: ۱ - ۵: ۳۲

حضرت نوح او سیلاب ۶: ۱ - ۱۰: ۳۲

د بابل برج ۱۱: ۱ - ۹

د سام څخه تر حضرت ابراهیم پورې ۱۱: ۱۰ - ۳۲

حضرت ابراهيم، حضرت اسحاق او حضرت يعقوب ۱۲: ۱ -

۲۹: ۳۵

د عيسو اولاده ۳۶: ۱ - ۴۳

حضرت يوسف او د هغه ورونه ۳۷: ۱ - ۴۵: ۲۸

اسراييليان په مصر کې ۴۶: ۱ - ۵۰: ۲۶

دنيا څنگه پيدا شوه

۱ (۱) په ابتدا کې خدای پاک اسمان او ځمکه پيدا کړل. (۲)
ځمکه خالي او بې شکله وه او د ژورو دريابونو په سطح باندې تياره
وه او د خدای پاک روح د اوبو په مخ باندې گرځېده. (۳) خدای
پاک وفرمايل: <رڼايي دې شي> او رڼايي شوه. (۴) خدای پاک
رڼايي وليدله چې بڼه ده او هغه رڼايي د تيارې څخه جدا کړه. (۵)
خدای پاک رڼايي د ورځې په نوم ياده کړه او تياره يې د شپې په نوم
ياده کړه، ماښام ؤ او سهار شو. دا اوله ورځ وه.

۶ (۶) خدای پاک وفرمايل: <د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسنی
اوبه د لاندې اوبو څخه جدا کړي.> (۷) خدای پاک فضا جوړه
کړه او د فضا لاندې اوبه يې د پاسنيو اوبو څخه جدا کړې او هماغه
شان وشول. (۸) خدای پاک فضا د اسمان په نوم ياده کړه، ماښام ؤ
او سهار شو. دا دوهمه ورځ وه.

۹ (۹) خدای پاک وفرمايل: <د اسمان لاندې اوبه دې په يو ځای
کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي> او هماغه شان وشول. (۱۰)
خدای پاک وچه د ځمکې په نوم ياده کړه او اوبه يې د درياب په نوم

يادې كړې او خدای پاک وليدل چې دا بڼه دي. (۱۱) خدای پاک وفرمايل: >ځمکه دې نباتات راشنه کړي. هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکې ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې پرمخ ونيسي.< او هماغه شان وشول. (۱۲) ځمکې هغه بوتې راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نيسي او هغه مېوه دارې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خدای پاک وليدل چې دا بڼه دي. (۱۳) ماښام ؤ او سهار شو. دا دريمه ورځ وه.

(۱۴) خدای پاک وفرمايل چې >د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ورځ د شپې څخه جدا کړي او هغه دې د نښو په څېر د ورځو، فصلونو او کلونو دپاره وي، (۱۵) او د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ځمکه روښانه کړي< او هماغه شان وشول. (۱۶) خدای پاک دوه لويې رڼاگانې جوړې کړې، لمر يې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ يې د شپې د رڼا ورکولو دپاره او ستوري يې هم جوړ کړل. (۱۷) خدای پاک هغوی د اسمان په فضا کې ځای په ځای کړل ترڅو ځمکې ته رڼايي ورکړي، (۱۸) چې ورځ او شپه ورباندې رڼا شي او رڼا د تيارې څخه جدا کړي او خدای پاک وليدل چې دا بڼه دي. (۱۹) ماښام ؤ او سهار شو، دا څلورمه ورځ وه.

(۲۰) خدای پاک وفرمايل: >اوبه دې د ژونديو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې د پاسه د اسمان په فضا کې والوزي.< (۲۱) نو خدای پاک لوی دريابي حيوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو کې اوسېږي جوړ کړل. هغه همدارنگه ډول ډول مرغان د

هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک ولیدل چې دا بڼه دي. (۲۲) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ، ویې فرمایل: >بارداره او زیات شی او دریا بونه ډک کړی او مرغان دې د ځمکې په مخ زیات شي.< (۲۳) ما بنام و او سهار شو. دا پنځمه ورځ وه.

(۲۴) خدای پاک وفرمایل: >په ځمکه کې دې ژوندي حیوانات د دوی د جنس په څېر راپیدا شي، کورني حیوانات او وحشي حیوانات او خزندې دې د هغوی د جنس په شان راپیدا کړي< او هماغه شان وشول. (۲۵) نو خدای پاک وحشي حیوانات د هغو د جنس په شان او کورني حیوانات او خزندې د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک ولیدل چې دا بڼه دي.

(۲۶) خدای پاک وفرمایل: >مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان جوړ کړو ترڅو دوی په ماهیانو، په مرغانو، په کورني حیواناتو، په ټوله ځمکه او خزندو باندې حکم چلوي.< (۲۷) نو خدای پاک انسان په خپل شکل پیدا کړ، هغه یې د خدای پاک په شکل پیدا کړ. هغوی یې نر او بڼځه پیدا کړل. (۲۸) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: >بارداره او زیات شی او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړی او د خپل واک لاندې یې راولی او په ماهیانو، په مرغانو او په ټولو حیواناتو باندې حکم چلوی.<

(۲۹) خدای پاک وفرمایل: >ما تاسو ته د ځمکې په مخ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوتې او هغه مېوه دارې ونې درکړي دي چې تخم نیسي. (۳۰) ما ټولو وحشي حیواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده ټول شنه بوتې د هغوی د

خوراک دپاره ورکړل. < او همداسې وشول.

٣١ هر هغه څه چې خدای پاک جوړ کړي وو هغه یې ولیدل چې ټول ډېر ښه وو! ماښام ؤ او سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

٢ ١ نو اسمان او ځمکه او نور ټول شیان جوړ شول. ٢ په اوومه ورځ خدای پاک هغه ټول کارونه چې کول یې سرته ورسول او کار یې بس کړ. ٣ خدای پاک اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې خاصه وگرځوله ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. ٤ دا د اسمان او ځمکې پیدا کېدل وو.

د عدن باغ

څه وخت چې څښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، ٥ تر هغه وخته پورې لا هیڅ وښه یا نور بوټي راشنه شوي نه وو، ځکه چې څښتن خدای باران نه ؤ اورولی او څوک نه ؤ چې په ځمکه باندې کار وکړي. ٦ نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې مخ ته یې اوبه ورکړې.

٧ څښتن خدای خاوره راواخیستله او د هغې څخه یې آدم جوړ کړ او د هغه په پوزه کې یې د ژوندون روح پو کړ او هغه ژوندی بدن شو.

٨ څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته یو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ هغه یې په دې باغ کې واچاوه. ٩

خدای پاک په دې باغ کې هر قسم ښایسته او مېوه دارې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. یوه د ژوندانه ونه او بله د ښو او بدو د پېژندلو ونه.

۱۰ د عدن څخه یو سیند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا سیند بیا په څلورو سیندونو باندي ووېشل شو. ۱۱ د اولني سیند نوم فیشون دی چې د حویلي په ټوله ځمکه باندي راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، ۱۲ چې د هغه ځای سره زر ډېر ښه دي. د خوشبویی مواد او قیمتي تیرې هم په کې پیدا کېږي. ۱۳ دوهم یې د جیحون سیند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. ۱۴ دریم سیند د دجلې په نوم یادېږي چې د آشور لمرخاته خواته بهیږي او څلورم د فرات سیند دی.

۱۵ نو څښتن خدای حضرت آدم د عدن په باغ کې واچاوه چې د هغه خدمت او ساتنه وکړي. ۱۶ څښتن خدای حضرت آدم ته وفرمایل: <د باغ د ټولو ونو څخه مېوه خوړلی شې. ۱۷ مگر د ښو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې شکه چې مړ به شې.>

۱۸ څښتن خدای وفرمایل: <دا ښه نه ده چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یو مناسب ملگری جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.> ۱۹ نو بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول حیوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې حضرت آدم ته راوستل ترڅو وگوري چې په هغوی باندي کوم نوم ږدي. په دې ترتیب سره په هغوی ټولو باندي نومونه کېښودل شول. ۲۰ بیا حضرت آدم په

ټولو کورني او وحشي حيواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د حضرت آدم دپاره مناسب ملگری نه و. (۲۱)
نو څښتن خدای حضرت آدم په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه
د پوښتیو څخه یې یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په غوښه
باندې ډک کړ. (۲۲) څښتن خدای د هغې پوښتی څخه ښځه جوړه
کړه او هغه یې حضرت آدم ته راوستله. (۲۳) حضرت آدم وفرمایل:

>دلته اوس زما په شان یو څوک شته!

هدوکی یې زما د هدوکی څخه اخیستل شوی او غوښه یې زما له
غوښې څخه

د هغې نوم ښځه ده ځکه چې هغه د سړي څخه اخیستل شوې
<ده

(۲۴) له همدې کبله سړی خپل مور او پلار پرېږدي او د خپلې ښځې
سره یوځای شي او سره یو وجود شي.

(۲۵) سره د دې چې حضرت آدم او د هغه ښځه دواړه لوخ وو، خو
دوی نه شرمېدل.

د انسان اولنی گناه

۳ (۱) د هغو ټولو وحشي حیواناتو د ډلې څخه چې څښتن خدای

جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه بښځې ته راغی او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <آیا په رښتیا سره خدای پاک تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هیڅ یوې ونې مېوه ونه خورئ؟>

٢) بښځې ځواب ورکړ: <خدای پاک فرمایلي دي چې مونږ کولی شو د باغ د ټولو ونو د مېوو څخه وخورو، (٣) بې له هغې ونې څخه چې د باغ په منځ کې ده. هغه مونږ ته فرمایلي دي چې د هغې ونې مېوه مه خورئ حتی هغې ته لاس هم مه وروړئ، که داسې مو وکړل نو تاسو به مړه شئ.>

٤) مار بښځې ته وویل: <ډاډه اوسئ تاسو به مړه نه شئ. (٥) خدای پاک پوهیږي چې که چېرې تاسو د دې ونې مېوه وخورئ نو ستاسو سترگې به خلاصې شي او تاسو به د خدای پاک په شان شئ او په ښو او بدو شیانو باندې به پوه شئ.> (٦) بښځې ونې ته په ځیر وکتل او هغه ونه د هغې په نظر کې ښکلې او مېوه یې خوندوره ښکاره شوه، فکر یې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره څومره ښه وي. نو هغه مېوه یې راواخیستله او ویې وخوړله او خپل مېړه ته یې چې د هغې سره ؤ هم ورکړه او هغه هم وخوړله. (٧) په هماغه وخت کې د هغوی سترگې وغړېدلې او پوه شول چې لوڅ دي نو د اینځر پانې یې یو تر بله سره وگنډلې او ځانونه یې ورباندې پټ کړل. (٨) مازدیگر کله چې باد لگېده، حضرت آدم او د هغه بښځې د خښتن خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې گرځېده. هغوی ووېرېدل او ځانونه یې د ونو تر شا پټ کړل. (٩) خښتن خدای په حضرت آدم باندې غبر وکړ: <ته چېرته یې؟>

۱۰) هغه ځواب ورکړ: <په باغ کې مې ستا د قدمونو اواز واورېد،
ووپرېدم او خپل ځان مې پټ کړ ځکه چې لوڅ وم.>

۱۱) خدای پاک ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاته چا وویل چې لوڅ
يې؟ آیا د هغې ونې مېوه دې خوړلې ده چې ما درته ويلي وو چې
هغه مه خوره؟>

۱۲) حضرت آدم وفرمايل: <هغې ښځې چې تا ماته راکړې ده، دا
مېوه راکړه او ما وخوړله.>

۱۳) نو ښښن خدای د ښځې څخه پوښتنه وکړه: <تا څه وکړل؟>

ښځې ځواب ورکړ: <ما زه وغولولم او ما هغه مېوه وخوړله.>

۱۴) نو ښښن خدای مار ته وويل: <په دې سبب چې تا دا کار
کړی دی ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات
لعنتي يې! ټول عمر به په سینه باندې ښوئېږې او خاورې به خوړې.

۱۵) زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه

کوی. ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ به همېشه دښمني وي. هغه
به ستا سر ټکوي او ته به د هغه پونده چيچې.>

۱۶) ښښن خدای ښځې ته وفرمايل: <د اولاد د زېږولو په وخت
کې به ستا دردونه زیات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوي او هغه به
په تا باندې حکم چلوي.>

۱۷) ښښن حضرت آدم ته وفرمايل: <دا چې تا د خپلې ښځې

خبره اورېدلې ده او د هغې ونې مېوه دې وخورله چې ما درته ويلې
 وو چې هغه ونه خورې، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به
 ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاس ته راوړې.
 ۱۸ ځمکه به هرزه بوتې او اغزي راشنه کوي او ته به ځنگلي بوتې
 خورې. ۱۹ د خپل تندي په خولو باندې به خواړه خورې، تر هغه
 وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته وروگرځې د کومې څخه چې
 جوړ شوی يې، ځکه چې ته خاوره يې او بېرته به خاورې ته
 وروگرځې.

۲۰ حضرت آدم په خپلې بڼې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې
 هغه به د ټولو انسانانو مور وي. ۲۱ څښتن خدای د حضرت آدم او
 د هغه د بڼې دپاره د حيوان د پوستکي څخه کالي جوړ کړل او
 هغوی ته يې ورواغوستل.

حضرت آدم او بي بي حوا له باغ څخه شړل کېږي

۲۲ څښتن خدای وفرمايل: <اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې
 بڼه او بد پېژني بايد دا اجازه ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې
 څخه مېوه وخورې او تر ابده پورې ژوندی پاتې شي.> ۲۳ نو
 څښتن خدای دوی د عدن د باغ څخه وشړل چې لاړ شي او په هغې
 ځمکې باندې کار وکړي چې د هغې د خاورې څخه حضرت آدم
 جوړ شوی ؤ. ۲۴ حضرت آدم يې وشاره او د عدن د باغ لمرخاته
 خواته د ننوتلو په دروازه کې يې کيروبيان او هغه اور لرونکې توره
 چې هرې خواته به تاوېدله، ودرول ترڅو څوک ونه شي کولی چې د
 ژوندانه ونې ته ورنژدې شي.

٤ (١) حضرت آدم د بي بي حوا سره يوځای شو او بي بي حوا

اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. بي بي حوا وفرمايل: >زه به په

هغه باندي قائن نوم بدم ځکه چې هغه مې د خښتن په مرسته

راوړ. < (٢) وروسته بيا هغې بل زوی هاييل وزېراوه. هاييل شپون

شو، خو قائن زميندار شو. (٣) لږه موده وروسته قائن د خپلې

ځمکې د حاصلاتو يوه برخه د خښتن حضور ته نذرانه وړاندي کړه.

(٤) او هاييل هم خپل اولنی پيدا شوی وری قرباني کړ او ډېره ښه

حصه يې د خښتن حضور ته نذرانه وړاندي کړه. خښتن هاييل او د

هغه نذرانه قبوله کړه. (٥) خو قائن او د هغه نذرانه يې قبوله نه کړه،

نو قائن ډېر په قهر شو او خپل سر يې ښکته واچاوه. (٦) خښتن

قائن ته وفرمايل: >ته ولې په قهر شوې؟ او ولې دې خپل سر ښکته

اچولی دی؟ (٧) که ښه کار دې کړی وای، آیا قبول شوی به نه

وای؟ مگر ښه دې نه دي کړي. اوس گناه د دې موقعې په لټه کې ده

چې په تا باندي حمله وکړي، هغه غواړي چې حکم درباندي

وچلوي مگر ته بايد په هغې باندي غالب شي.<

(٨) قائن خپل ورور هاييل ته وويل: >راځه چې پتي ته لاړ شو.<

هغه وخت چې دوی په پتي کې وو قائن په خپل ورور هاييل باندي

حمله وکړه او ويې واژه.

(٩) بيا خښتن د قائن څخه پوښتنه وکړه: >ستا ورور هاييل چېرته

دی؟<

هغه ځواب ورکړ: <زه څه خبر يم؟ آيا زه د خپل ورور ساتونکی يم؟>

١١) بيا څښتن وفرمايل: <تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وينه په ځمکه باندې تويه شوه. اوس ستا د ورور وينه ماته فریاد کوي چې تاته سزا درکړم. (١١) زه به په تا باندې لعنت ووايم، ځکه چې تا هابيل وواژه او د هغه وينه دې په ځمکه باندې توی کړه. ته به هيڅکله په دې ځمکه باندې کښت ونه کړې. (١٢) که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هيڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره يې او خپل پاتې عمر به يو ځای او بل ځای په پرېشاني او سرگردانی کې تېروي.>

١٣) قائن وويل: <ته ماته داسې سخته سزا راکوې چې زه يې د زغملو توان نه لرم. (١٤) ما نن د دې خاورې څخه شپې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره پرېشانه او سرگردانه گرځم او هرڅوک چې ما پيدا کړي نو وبه مې وژني.>

١٥) څښتن ځواب ورکړ: <نه! که څوک تا ووژني زه به هغه ته اووه واري سزا ورکړم.> نو څښتن په قائن باندې يوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبرداری وي څوک چې وغواړي قائن ووژني. (١٦) قائن د خدای پاک د حضور څخه لاړ. هغه په نود (يعنې سرگردانی) نومي ځای کې چې د عدن لمرخاته خواته پروت ؤ ژوند اختيار کړ.

١٧) قائن د خپلې ښځې سره يوځای شو او زوی يې پيدا شو او په هغه باندې يې خنوخ نوم کېښود. هغه يو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خنوخ نوم يې ورباندې کېښود. ١٨) د خنوخ څخه عيراد پيدا شو او د عيراد څخه محويائيل پيدا شو، د محويائيل څخه متوشائيل پيدا شو او د متوشائيل څخه لمک پيدا شو.

١٩) لمک دوه ښځې وکړې، د يوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. ٢٠) د عادي څخه يابال پيدا شو او هغه اولنی نفر ؤ چې کورني حيوانات يې روزل او په خپمو کې اوسېده. ٢١) د هغه د ورور نوم يوبال ؤ او هغه اولنی نفر ؤ چې رباب او شپېلی به يې وهله. ٢٢) د ظلي څخه هم توبل قائن پيدا شو او هغه آهنگر ؤ او د برنجو او اوسپنې څخه به يې د کار هر ډول وسايل جوړول. نعمه د توبل قائن خور وه.

٢٣) يوه ورځ لمک خپلو ښځو ته وويل:

>ای عادي او ظلي زما خبرې واوري

ما يو ځوان سړی وژلی ځکه زه يې وم وهلی

٢٤) که بدل د قائن اخیستل کيږي په اووه واړې

نو د لمک به اخیستی شي اووه اويا واړې <

٢٥ حضرت آدم بيا د خپلې بنځې سره يوځای شو او زوی يې پيدا شو او د هغه نوم يې شيث کېښود. هغې وفرمايل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته د هاييل په ځای چې د خپل ورور قائن له لاسه ووژل شو بل زوی راکړ. > ٢٦ د شيث زوی پيدا شو او د هغه نوم يې انوش کېښود. په همدې وخت کې خلکو د خښتن عبادت کول شروع کړل.

د حضرت آدم اولاده

(اول تواريخ ١: ١ - ٤)

٥ ١ دا د حضرت آدم د اولادې د پيدا کېدلو ليکلی بيان دی. کله چې خدای پاک انسان پيدا کړ، هغه يې د خپل ځان په شان پيدا کړ. ٢ هغوی يې نر او بنځه پيدا کړل او برکت يې ورته ورکړ او هغوی يې انسانان وبلل. ٣ حضرت آدم د يوسلو دېرش کالو و چې د هغه زوی پيدا شو چې د هماغه په شان و او په هغه باندې يې شيث نوم کېښود. ٤ د شيث د پيدا کېدلو څخه وروسته حضرت آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی و او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې. ٥ نو حضرت آدم د نهه سوه دېرش کالو په عمر و چې وفات شو.

٦ شيث د يوسلو پنځو کالو و چې د هغه زوی انوش پيدا شو.

٧ او وروسته له هغې چې دی د انوش پلار شو، شيث اته سوه

اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې (۸) او په نهه سوه دولس کلنۍ کې مړ شو.

(۹) انوش د نوي کالو په عمر و چې زوی يې پيدا شو او د هغه نوم يې قينان کېښود. (۱۰) وروسته له دې چې هغه د قينان پلار شو انوش اته سوه پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې (۱۱) او په نهه سوه پنځه کلنۍ کې مړ شو.

(۱۲) قينان اويا کلن و چې د هغه زوی مهلليل پيدا شو. (۱۳) وروسته له دې چې هغه د مهلليل پلار شو قينان اته سوه څلوېښت کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې (۱۴) او په نهه سوه لس کلنۍ کې مړ شو.

(۱۵) مهلليل پنځه شپېته کلن و چې د هغه زوی يارد پيدا شو. (۱۶) مهلليل د يارد د زېږېدو څخه وروسته اته سوه دېرش کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې (۱۷) او په اته سوه پنځه نوي کلنۍ کې مړ شو.

(۱۸) يارد د يوسلو دوه شپېته کالو و چې د هغه زوی ځنوخ پيدا شو. (۱۹) وروسته له دې چې هغه د ځنوخ پلار شو يارد اته سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې (۲۰) او په نهه سوه دوه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

(۲۱) ځنوخ د پنځه شپېته کالو و چې د هغه زوی متوشالڅ پيدا شو. (۲۲) وروسته له دې چې هغه د متوشالڅ پلار شو ځنوخ درې سوه

کاله د خدای پاک سره په دوستۍ کې تېر کړل او نور زمان او لورگانې یې پیدا شوې. (۲۳) خنوخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. (۲۴) هغه د خدای پاک سره په دوستۍ کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې څخه وروسته هغه د سترگو څخه پناه شو ځکه چې خدای پاک هغه پورته یووړ.

(۲۵) متوشالح د یوسلو اووه اتیا کالو و چې د هغه زوی لمک پیدا شو. (۲۶) وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالح اووه سوه دوه اتیا کاله ژوند وکړ او نور زمان او لورگانې یې پیدا شوې (۲۷) او په نهه سوه نهه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

(۲۸) لمک د یوسلو دوه اتیا کالو و چې د هغه زوی پیدا شو. (۲۹) لمک وویل: <دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تټاکو کې تسلي وي چې مونږ یې په هغې ځمکې باندې کوو چې خدای پاک ورباندې لعنت ویلی دی.> نو په هغه باندې یې نوح نوم کېښود. (۳۰) وروسته له دې چې حضرت نوح پیدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زمان او لورگانې یې پیدا شوې (۳۱) او په اووه سوه اووه اويا کلنۍ کې مړ شو.

(۳۲) وروسته له دې چې حضرت نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې زمان پیدا شول چې سام، حام او یافث نومېدل.

د انسان بدکاري

(۱) - (۲) د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زیاتېدو شو او د

هغوی لورگاني پيدا شوې. د هغوی څخه ځينې دومره ښکلې وې چې د فرښتو ډېرې خوبنې شولې او د هرې يوې سره يې چې غوښتل وودنه يې وکړل. (۳) هغه وخت څښتن وفرمايل: <زه به انسان پرېږدم چې هغه د همپس دپاره ژوندی وي او عمر به يې د يوسلو شلو کالو څخه زيات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.> (۴) کله چې فرښتو د انسانانو د لورگانو سره وودنه وکړل د هغوی څخه ډېر لوی او قوي انسانان پيدا شول او د پخوانۍ زمانې او حتی وروسته هم مشهور جنگياليان وو.

(۵) څښتن وليدل چې په دنيا کې د انسان بدکاري زياته شوه او د دوی ټول خيالونه او ارادې خرابې دي. (۶) نو څښتن پښېمانه شو او هغه خفه شو چې انسان يې د ځمکې په مخ پيدا کړی دی. (۷) نو هغه وفرمايل: <زه به د ځمکې له مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات له منځه يوسم! زه به انسانان، حيوانات، مرغان او خزندې له منځه يوسم. زه پښېمان يم چې دوی مې جوړ کړل.> (۸) خو خدای پاک د حضرت نوح څخه راضي ؤ.

حضرت نوح

(۹) دا د حضرت نوح قصه ده. حضرت نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزگار سړی ؤ او خدای پاک ته ډېر نژدې ؤ. (۱۰) هغه درې زامن درلودل: سام، حام او يافث. (۱۱) مگر د خدای پاک په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه شوې وه او د ظلم زياتي لمن هرې خواته خپره شوې وه. (۱۲) خدای پاک وليدل چې دنيا فاسده شوې ده

ځکه چې ټول انسانان به لارې شوي او فاسد شوي دي.

﴿١٣﴾ خدای پاک حضرت نوح ته وفرمایل: >ما دا فیصله کړې ده چې ټول انساني نسل بېخي له منځه وړم، ځکه چې دنیا د دوی د زور زیاتي د عملونو څخه ډکه شوې ده. ﴿١٤﴾ د ځان دپاره د ډېرو بنو لرگیو څخه کشتی جوړه کړه، په هغې کې کوتې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قیر پوښ ورکړه. ﴿١٥﴾ او هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی یې یوسلو پنځه دېرش متره، سور یې دوه ویشت متره او لوړوالی یې دیارلس متره وي. ﴿١٦﴾ په کشتی باندې یو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتی مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتی د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتی درې منزله جوړه کړه او په یوه اړخ کې ورته دروازه جوړه کړه. ﴿١٧﴾ زه په ځمکه باندې سیلاب راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه یوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي مړه شي. ﴿١٨﴾ مگر زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلو زامنو، خپلې ښځې او د خپلو زامنو د ښځو سره کشتی ته ورننوزې. ﴿١٩﴾ د ټولو ژونديو مخلوقاتو څخه یوه یوه جوړه نر او ښځه د ځان سره کشتی ته راوله ترڅو هغه ژوندي وساتي. ﴿٢٠﴾ د هر ډول مرغانو، حیواناتو او خزندو څخه به دوه دوه تاته راشي ترڅو ژوندي وساتل شي. ﴿٢١﴾ د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه له ځانه سره واخله او ذخیره یې کړه. ﴿٢٢﴾ نو حضرت نوح ټول کارونه د خدای پاک د حکم سره سم سرته ورسول.

۷ (۱) خښتن حضرت نوح ته وفرمايل: <د خپلې ټولې کورنۍ سره کشتۍ ته ننوزه، ځکه چې په ټوله دنيا کې مې يوازینی سړی ته ولیدلې چې نېک کارونه کوي. (۲) د ټولو پاکو حیواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او بنځه او د ناپاکو حیواناتو څخه یوه، یوه جوړه نر او بنځه د ځان سره واخله. (۳) او همدارنگه د هر قسم مرغانو څخه اووه جوړې نر او بنځه واخله ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په مخ باندې ژوندی پاتې شي. (۴) ځکه چې زه به پس له اووه ورځو څخه په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران واوروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي دي هغه به له منځه یوسم. (۵) حضرت نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې خدای پاک ورته حکم کړی ؤ.

(۶) حضرت نوح د شپږسوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سیلاب راغی. (۷) حضرت نوح او د هغه زامن او بنځه او د زامنو بنځې یې د سیلاب څخه د بچ کېدلو په خاطر کشتۍ ته ننوتل. (۸) لکه څنګه چې خدای پاک حضرت نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حیواناتو څخه او د مرغانو او خزندو څخه یوه، یوه جوړه نر او بنځه حضرت نوح ته راغلل او کشتۍ ته ورننوتل. (۹) نو پس له اووه ورځو سیلاب راغی.

(۱۱) حضرت نوح شپږسوه کلن ؤ او د دوهمې میاشتې په اوولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځایونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازي خلاصې شوې. (۱۲) څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په

خُمکه باندي باران واورېده. (۱۳) او په هماغه ورځ حضرت نوح او د هغه زامن، سام، حام او يافت او د حضرت نوح بڼځه او د هغه د زامنو درې بڼځې کشتي ته ورننوتل. (۱۴) د هغوی سره د هر قسم کورني او وحشي حيواناتو، خزندو او د هر قسم مرغانو (۱۵) يعنې د ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه حضرت نوح ته راغله او کشتي ته ننوتل. (۱۶) لکه څنگه چې خدای پاک حکم کړی ؤ، هغوی د هر ژوندي مخلوق څخه نر او بڼځه ننوتل. نو څښتن د هغوی پسې دروازه وتړله.

(۱۷) باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د خُمکې په مخ زياتې شوې او کشتي يې پورته کړه او د خُمکې څخه اوچته شوه. (۱۸) اوبه ډېرې پورته شوې او کشتي د اوبو په مخ باندي روانه شوه. (۱۹) اوبه تر دې اندازې زياتې شوې چې تر اسمان لاندي ټول لوړ غرونه يې پټ کړل. (۲۰) اوبه د غرونو د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. (۲۱) د خُمکې په مخ هر ژوندى موجود يعنې کورني او وحشي حيوانات، مرغان، خزندې او انسانان ټول مړه شول. (۲۲) د خُمکې په مخ ټول ساه لرونکي مړه شول. (۲۳) څښتن د خُمکې په مخ ټول ژوندي مخلوقات، انسانان او حيوانات، خزندې او مرغان له منځه يوړل او يوازې حضرت نوح او هغوی چې په کشتي کې د هغه سره وو، پاتې شول. (۲۴) اوبه يوسلو پنځوس ورځې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

۱) خدای پاک حضرت نوح او هغه ټول حیوانات چې په کشتی کې د هغه سره وو را په یاد کړل، نو خدای پاک په ځمکه باندې باد راوولوزاوه او اوبه په کمېدو شوې. ۲) خدای پاک د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د اوبو دروازې بندې کړې او باران ودرېد. ۳) په یوسلو پنځوسو ورځو کې اوبه ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. ۴) او د اوومې میاشتې په اوولسمه ورځ کشتی د ارارات په غرونو باندې ودرېده. ۵) اوبه کمې شوې او د لسمې میاشتې په اوله ورځ د غرونو څوکې ښکاره شوې.

۶) وروسته له څلورېښتو ورځو حضرت نوح د کشتی کړکی خلاصه کړه ۷) او کارغه یې دباندې ولېږه، خو کارغه به یو خوا او بل خواته الوت تر هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. ۸) حضرت نوح غوښتل پوه شي چې آیا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي یا نه، نو یوه کوتره یې والوزوله. ۹) مگر کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای پیدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او هغه بېرته کشتی ته راستنه شوه. حضرت نوح خپل لاس وراورد کړ، هغه یې ونيوله او کشتی ته یې ننه ایستله. ۱۰) هغه اووه ورځې نور صبر وکړ او بیا یې کوتره ولېږله. ۱۱) کوتره د ماښام په وخت کې بېرته هغه ته راستنه شوه او د زیتون تازه پاڼه یې په مښوکه کې نیولې وه، نو حضرت نوح پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. ۱۲) هغه اووه ورځې نور انتظار وکړ او یو ځل بیا یې کوتره ولېږله، مگر دا ځل هغه بېرته رانغله.

١٣ په هغه وخت کې حضرت نوح د شپږسوه يو کالو په عمر ؤ. د هماغه کال د اولې مياشتې په اوله نېټه ځمکه مخ په وچېدو شوه. حضرت نوح د کشتۍ پوښ لېرې کړ، شاوخوا يې وکتل او ويې ليدل چې د ځمکې مخ وچ شوی ؤ. ١٤ د دوهمې مياشتې په اوويشتمه ورځ ځمکه بېخي وچه شوه.

١٥ خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: ١٦ >د خپلې بڼې، خپلو زامنو او د هغو د بڼو سره د کشتۍ څخه دباندې راووزئ. ١٧ ټول مرغان او حيوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس وزېږوي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي. < ١٨ نو حضرت نوح د خپلې بڼې، خپلو زامنو او د هغوی د بڼو سره د کشتۍ څخه راووت. ١٩ ټول حيوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتۍ څخه ووتل.

حضرت نوح قرباني وړاندې کوي

٢٠ حضرت نوح د څښتن دپاره د قرباني ځای جوړ کړ او هغه د هر قسمه پاکو حیواناتو او مرغانو څخه يو يو واخيست او هغه ټول يې د قرباني په ځای کې د سوزېدونکې نذرانې په توگه قرباني کړل. ٢١ او د سوزېدونکې قرباني بوی په څښتن باندې بڼه ولگېده، هغه د خپل ځان سره وويل: >زه به بيا هيڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خيال د هغه د ځوانۍ له وخت څخه خراب دی، خو زه به هيڅکله بيا ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنگه چې مې له منځه يوړل. ٢٢ > ترڅو پورې چې دنيا موجوده وي نو د ځمکې کرل، رېبل، يخني او

گرمي، اوږی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.

د حضرت نوح سره د خدای پاک لوظ

۹ (۱) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: >ستاسو اولادونه دې زیات شي ترڅو ټوله دنیا ستاسو په اولادې باندې ډکه شي. (۲) ټول حیوانات، مرغان، خزندې او ماهیان به له تاسو څخه وپریږي او دا ټول به ستاسو په اختیار کې وي. (۳) هر شی چې ژوندی دی او حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنګه چې ما تاسو ته شنه بوتې درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. (۴) یو شی چې تاسو یې باید ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وینه په کې وي. دا مې منع کړي دي ځکه چې په وینه کې ژوندون دی. (۵) که څوک د یو انسان څخه ژوند واخلي هغه به سزا ومومي. که چېرې کوم حیوان یو انسان ووژني زه به هغه ته د مرګ سزا ورکوم. (۶) انسان د خدای پاک په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسیله وژل کیږي.

(۷) تاسو باید زیات ماشومان وزېږوئ، ترڅو ستاسو اولاده په ټوله دنیا کې زیاته شي.

(۸) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته وفرمایل: (۹) >زه ستاسو او ستاسو د راتلونکي نسل سره (۱۰) او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره چې ستاسو سره وو، یعنی مرغانو، کورني او وحشي

حيواناتو، هغوی ټول چې ستاسو سره د کشتی څخه راووتل او همدارنگه د ځمکې په مخ ټولو ژونديو مخلوقاتو سره (۱۱) لوظ کوم چې بيا به هيڅکله ټول ژوندي مخلوقات د سيلاب په وسيله له منځه نه ځي. هيڅکله به بيا سيلاب ځمکه نه خرابوي. < (۱۲) خدای پاک وفرمايل: >دا د هغه لوظ نښه ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ به وي چې ستاسو سره دي او دا لوظ به د ټول راتلونکي نسل دپاره وي. (۱۳) زه د ورپځو په منځ کې شنه او سره بدم او دا به زما او د دنيا په منځ کې د لوظ نښه وي. (۱۴) کله چې زه په ځمکه باندې ورپځې راخپرې کړم او په هغې کې شنه او سره رابنکاره شي، (۱۵) زه به خپل هغه لوظ چې ستاسو او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره مې کړی ؤ رايادوم او نور به هيڅکله ټول ژوندي موجودات د سيلاب په وسيله له منځه نه ځي. (۱۶) کله چې په ورپځو کې شنه او سره رابنکاره شي، زه به هغې ته گورم او خپل هغه ابدي لوظ به رايادوم چې زما او د ځمکې په مخ د ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ شوی ؤ. < (۱۷) نو خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: >دا د هغه لوظ نښه ده چې ما د ځان او د ځمکې په مخ د ټولو ژونديو موجوداتو سره کړی ؤ. <

حضرت نوح او د هغه زامن

(۱۸) د حضرت نوح زامن چې د کشتی څخه راووتل هغه سام، حام او يافت وو. وروسته بيا د حام زوی پيدا شو او نوم يې کنعان ؤ. (۱۹) دا د حضرت نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنيا ټول خلک راپيدا شول.

۲۰) حضرت نوح دهقان ؤ او هغه اولنی سړی ؤ چې د انگورو باغ
 یې جوړ کړ. ۲۱) یوه ورځ هغه شراب وڅښل او نېشه شو، خپل
 کالي یې وویستل او په خپله خېمه کې لوخ پروت ؤ. ۲۲) حام
 خېمې ته ننوت او ویې لیدل چې هغه لوخ دی، نو هغه دباندې
 راووت او خپلو ورونو ته یې هم وویل. ۲۳) بیا سام او یافث چپنه
 واخیستله او په خپلو اوږو باندې یې واچوله. هغوی په شا باندې
 خېمې ته ورغلل، خپل پلار یې ورباندې پټ کړ او خپل مخونه یې
 بلې خواته واړول ترڅو د خپل پلار لوڅوالی ونه ویني. ۲۴) کله
 چې حضرت نوح د نېشې څخه په حال شو، په دې پوه شو چې د
 هغه کشر زوی د هغه سره څه کړي دي. ۲۵) هغه وفرمایل:

> لعنت دې وي په کنعان باندې

هغه به د خپلو ورونو غلام وي

۲۶) د سام څښتن خدای ته ټناه ووايئ!

کنعان به د سام غلام وي

۲۷) زه دعا کوم چې څښتن دې یافث ته

ډېره زیاته ځمکه ورکړي

او پرېږده چې هغه د سام سیمه ونیسي

< کنعان دې د هغه غلام وي

٢٨ د سیلاب څخه وروسته حضرت نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند وکړ. ٢٩ او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر وفات شو.

د حضرت نوح د زامنو اولاده

(اول تواریخ ۱: ۵-۲۳)

١٠ دا د حضرت نوح د زامنو حام، سام او یافث اولاده ده چې د سیلاب څخه وروسته زېږېدلې ده.

٢ د یافث زامن: جومر، ماجوج، مادای، یاوان، توبال، ماشک او تیراس. ٣ د جومر زامن: آشکناز، ریفات او توجرمه. ٤ د یاوان زامن: الیشه، ترشیش، کتیم او رودانیم. ٥ دا د هغو خلکو نیکونه وو چې د دریاب په غاړه او په جزیرو کې اوسېږي. دا ټوله د یافث اولاده وه چې خپلې ژبې، خپل قومونه او خپلې ځمکې یې درلودلې.

٦ د حام زامن: کوش، مصرایم، فوط او کنعان. ٧ د کوش اولاده سبا، حویله، سبتنه، رعمه او سبتکا وه. د رعمه اولاده سبا او ددان وه. ٨ د کوش یو زوی نمرود نومېده، هغه د دنیا اولنی قوي جنگیالی ؤ. ٩ هغه د خدای پاک په نظر کې یو ډېر قوي ښکاري ؤ، له دې کبله خلک وايي: <خدای پاک دې ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.> ١٠ د هغه په پادشاهۍ کې اول بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو چې دا درې واړه د شنعار په خاوره کې پراته دي. ١١ او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د

نينوا، رحوبوت عير او كالح بنارونه (١٢) او ريسن چې د نينوا او د كالح د لوی بنار ترمنځ پروت دی جوړ كړل.

(١٣) د مصر ايم اولاده د لوديانو، عناميانو، لهايبانو، نفتوحيانو، (١٤) فتروسيانو، كسلوحيانو او كريت قومونه دي. (فلسطينيان د كريت د قوم څخه وو.)

(١٥) كنعان د صيدون پلار ؤ چې د هغه مشر زوی ؤ او همدارنگه هغه د حيتيانو، (١٦) ييوسيانو، اموريانو، جرجاشيانو، (١٧) حويانو، عرقيانو، سينيانو، (١٨) ارواديانو، صماريانو او حمايتانو نيکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د كنعانيانو قبيلې خپرې شوې. (١٩) د كنعان پولې د صيدون څخه د جرار خواته تر غزې او بيا د سدوم، عموري، ادمه او صبوئيم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې. (٢٠) دا د حام اولاده ده چې په خپلو قبيلو او سيمو كې اوسېدل او هر يو په خپلو ژبو خبرې كولي.

(٢١) د سام څخه چې د يافت مشر ورور ؤ هم زامن پيدا شول او سام د ټولو عبرانيانو نيکه ؤ. (٢٢) د سام زامن عيلام، آشور، ارفكشاد، لود او ارام وو. (٢٣) د ارام زامن عوص، حول، جاتر او ماشك وو. (٢٤) ارفكشاد د صالح پلار ؤ او صالح د عابر پلار ؤ. (٢٥) د عابر څخه دوه زامن پيدا شول، د يو نوم فالج ؤ ځكه چې د هغه په وخت كې د دنيا خلك ووېشل شول. د هغه د ورور نوم يقطان ؤ. (٢٦) د يقطان څخه الموداد، شالف، حضرموت، يارح، (٢٧) هدورام، اوزال، دقله، (٢٨) عوبال، ايمايل، شبا، (٢٩) اوفير، حويله او يوباب پيدا شول. دا ټول د يقطان زامن وو. (٣٠) هغه سيمه چې

هغوی په کې اوسېدل هغه د میښا څخه د سفارې د لمخاته غرنۍ سیمې پورې غزېدلې وه. (۳۱) دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

(۳۲) او په دې سره د حضرت نوح د اولادې لست پوره کیږي. د سیلاب څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنیا کې خپاره شول.

د بابل برج

۱۱ (۱) په هغه وخت کې د ټولې دنیا خلکو یوه ژبه درلودله او یو قسم خبرې به یې کولې. (۲) خو وروسته هغوی د مشرق خواته کډه وکړه او د شنعار په ځمکه کې یې یوه میداني پیدا کړه او هلته اوسېدل. (۳) هغوی یو بل ته وویل: <راځئ چې خښتې جوړې کړو او هغه ښې پخې کړو.> هغوی د تیرو په ځای خښتې او د مسالې په ځای قیر استعمال کړ. (۴) هغوی وویل: <راځئ چې د خپل ځان دپاره یو ښار ودان کړو او په هغه کې یو لوړ برج جوړ کړو چې سر یې اسمان ته ورسېږي، ترڅو د خپل ځان دپاره یو نوم وگټو، داسې نه شي چې په ټوله دنیا کې خپاره شو.>

(۵) مگر کله چې خښتن رابښکته شو چې هغه ښار او برج چې خلکو جوړ کړی ؤ وگوري، (۶) هغه وفرمایل: <اوس هغوی یو قوم دی او په یوه ژبه خبرې کوي. دا یوازې د کار شروع ده. هغوی به ډېر ژر د دې توان پیدا کړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته

ورسوي. (۷) راحئ چي کوز شو او د هغوی ژبه سره گډه وډه کړو ترڅو دوی یو د بل په خبرو باندې پوه نه شي. (۸) نو خښتن هغوی په ټوله دنیا کې خپاره کړل او هغوی مجبور شول چې د ښار د جوړولو څخه لاس واخلي. (۹) په دې سبب هغه ځای د بابل په نوم یاد شو ځکه چې خښتن هلته د هغوی ژبه گډه وډه کړه او هغوی یې په ټوله دنیا کې خپاره کړل.

د سام اولاده

(اول تواریخ ۱: ۲۴ - ۲۷)

(۱۰) دا د سام اولاده ده: د سیلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر و د هغه زوی آرفکشاد پیدا شو. (۱۱) د آرفکشاد د پیدا کېدو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه یې پیدا شول.

(۱۲) آرفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی شالح پیدا شو. (۱۳) د شالح د پیدا کېدو څخه وروسته آرفکشاد څلورسوه درې کاله نور ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۱۴) هغه وخت چې شالح د دېرشو کالو په عمر و د هغه زوی عابر پیدا شو. (۱۵) پس له هغې، شالح څلورسوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۱۶) عابر د څلوردېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی فالج پیدا شو. (۱۷) کله چې فالج پیدا شو، عابر څلورسوه دېرش کاله نور هم

ژوند وکړ او زامن او لورگاني يې پيدا شوې.

۱۸) فالج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی رعو پيدا شو.

۱۹) د رعو د پيدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور

هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوې.

۲۰) رعو د دوه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی سروج پيدا

شو. ۲۱) د سروج د پيدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه

کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوې.

۲۲) سروج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی ناحور پيدا شو.

۲۳) د ناحور د پيدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله ژوند

وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوې.

۲۴) ناحور د نهه ويشتو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی تارح پيدا

شو. ۲۵) د تارح د پيدا کېدلو څخه وروسته ناحور يوسلو نولس

کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوې.

۲۶) وروسته له دې چې تارح د اويا کالو په عمر شو، د هغه زامن

حضرت ابرام، ناحور او هاران پيدا شول.

د تارح اولاده

۲۷) دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه حضرت ابرام، ناحور او

هاران پيدا شول. هاران د حضرت لوط پلار ؤ. ۲۸) د هاران پلار لا

ژوندی ؤ چې هغه خپل د زېږېدو په ځای يعنې اور کلدانيانو کې مړ

شو. (۲۹) حضرت ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د ملکې

سره چې د هاران لور وه واده وکړ. هاران د یسکا پلار هم ؤ. (۳۰)

سارای شنډه وه او ماشومان یې نه درلودل.

(۳۱) تارح خپل زوی حضرت ابرام، خپل لمسی حضرت لوط چې د

هاران زوی ؤ او د هغه زېور یعنې د حضرت ابرام بڼځه سارای د

خان سره واخیستل او د اور کلدانیانو څخه ووتل چې د کنعان

خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوی حران ته راغلل هلته پاتې

شول. (۳۲) تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای پاک حضرت ابرام انتخابوي

۱۲ (۱) څښتن حضرت ابرام ته وفرمایل: <خپل وطن، خپلوان

او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه یې درته

بښایم. (۲) زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او تاته به برکت

درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب

وگرځي.

(۳) څوک چې تاته برکت درکوي زه به هغوی ته برکت ورکړم

مگر څوک چې په تا باندې لعنت وايي زه به په هغوی باندې

لعنت ووايم

او ستا په وسیله به د دنیا ټولو قومونو ته برکت ورکړم >

٤ لکه څنگه چې خدای پاک حضرت ابرام ته فرمایلي وو هغه لار او حضرت لوط هم ورسره لار. حضرت ابرام د پنځه اویا کالو په عمر و چې د حران څخه روان شو. ٥ حضرت ابرام خپله نښه سارای، خپل وراره حضرت لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې یې پیدا کړې وه د ځان سره واخیستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، ٦ حضرت ابرام په هغې خاوره کې گرځېده ترڅو د مور ه مقدسې ونې ته ورسېده چې هغه په شکیم کې یو پاک ځای و. (په هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانیان اوسېدل.) ٧ څښتن حضرت ابرام ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: >دا هغه وطن دی چې زه غواړم هغه ستا اولادې ته ورکړم. < نو حضرت ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته وربنکاره شوی و د قربانۍ ځای جوړ کړ. ٨ بیا یې هغې غرنۍ سیمې ته کډه وکړه چې د لمر پرېواته خوا څخه بیت ئیل او د لمر خاته خوا څخه عای ته رسیږي. حضرت ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته یې د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت یې وکړ. ٩ بیا هغه د یو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لار.

حضرت ابرام په مصر کې

١٠ مگر په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې حضرت ابرام مصر ته لار چې هلته د لږ وخت دپاره واوسېږي. ١١

څه وخت چې هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې بڼې

سارای ته یې وویل: >ته بڼایسته بڼڅه یې. (۱۲) کله چې مصریان تا

وونیني، وبه وایي: دا د هغه بڼڅه ده. نو دوی به ما ووژني او تا به

ژوندی پرېږدي. (۱۳) هغوی ته ووايه چې ته زما خور یې، نو ستا په

خاطر به هغوی زما سره بڼه رویه وکړي او ما به ژوندی پرېږدي. <

(۱۴) څه وخت چې هغه مصر ته داخل شو، مصریانو ولیدل چې د

هغه بڼڅه ډېره بڼایسته وه. (۱۵) کله چې د فرعون درباریانو هغه

ولیدله، هغوی د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه یې د

فرعون مانی ته وروستله. (۱۶) فرعون د هغې په خاطر د حضرت

ابرام سره بڼه رویه وکړه او هغه ته یې پسونه، وزې، پادې، خره او

خرې، اوبنان، وینځې او غلامان ورکړل.

(۱۷) مگر څښتن فرعون او د هغه درباریان د حضرت ابرام د بڼځې

سارای په سبب په خطرناکو ناروغیو باندې اخته کړل. (۱۸) نو

فرعون حضرت ابرام راوغوښت او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه:

>زما سره دې څه وکړل؟ ولې دې ماته ونه ویل چې هغه ستا بڼڅه

ده؟ (۱۹) ولې دې وویل چې هغه ستا خور ده، کېدای شو چې ما د

هغې سره واده کړی وای؟ گوره دا ستا بڼڅه ده، هغه واخله او لاړ

شه! < (۲۰) فرعون خپلو نفرو ته حکم وکړ چې حضرت ابرام او د

هغه بڼڅه د هر هغه څه سره چې درلودل یې ولېږي.

حضرت لوط او حضرت ابرام سره جلا کېږي

۱۳ (۱) حضرت ابرام د خپلې بڼځې او خپلو ټولو شیانو سره

چې درلودل يې د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لار او حضرت لوط د هغه سره لار. (۲) حضرت ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حیوانات، سره زر او سپين زر درلودل. (۳) هغه يو ځای او بل ځای گرځېده او د بيت ټيل طرف ته لار. او هغه ځای ته ورسېده چې د بيت ټيل او عای ترمنځ پروت دی او حضرت ابرام پخوا هلته خپلې خېمې ودرولې وې. (۴) چېرته چې هغه د قربانۍ ځای جوړ کړی ؤ، هلته هغه د څښتن عبادت وکړ.

(۵) او حضرت لوط هم چې د حضرت ابرام سره ؤ د پسونو او وزو رمې او پادې او خېمې درلودلې. (۶) په دې خاطر چې هغوی دواړو ډېر زيات حیوانات درلودل او د هغوی دپاره په کافي اندازه د څرخايونه نه وو، نو دوی نه شو کولی چې دواړه يوځای سره واوسېږي. (۷) نو د حضرت ابرام او حضرت لوط د شپانو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانيان او فرزبان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

(۸) نو حضرت ابرام لوط ته وفرمايل: <زما او ستا، يا زما د شپانو او ستا د شپانو ترمنځ بايد شخړه نه وي، ځکه چې مونږ يو د بل سره وروڼه يو. (۹) نو بيا راځئ چې سره جدا شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه انتخاب کړه. ته يو خوا لار شه او زه به بلې خواته لار شم.>

(۱۰) حضرت لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره يې وليدله چې د سوغر پورې لکه د څښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت ؤ چې څښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي.

۱۱) نو حضرت لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته يې کډه وکړه. په دې ډول هغوی يو د بل څخه بېل شول. ۱۲) حضرت ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او حضرت لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې پراته وو ځای په ځای شو او سدوم ته نژدې يې خېمې ودرولې. ۱۳) د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د څښتن په مقابل کې يې ډېر سخت گناهونه کول.

حضرت ابرام حبرون ته کډه کوي

۱۴) د حضرت ابرام څخه د حضرت لوط له جدا کېدلو وروسته څښتن حضرت ابرام ته وفرمايل: <اوس دې خپلې سترگې پورته کړه او د هغه ځای څخه چې ته په کې يې، شمال، جنوب، لمرخاته او لمرپرېواته خواته وگوره. ۱۵) دا ټوله ځمکه چې ته يې وينې زه به يې تا او ستا اولادې ته درکړم او دا به تر ابدې پورې ستاسو وي. ۱۶) زه به تاته دومره زياته اولاده درکړم چې د خاورو د ذرو په شان وي چې څوک يې نه شي شمارلی. ۱۷) اوس لاړ شه او ټول هېواد وگوره، ځکه چې هغه ټول تاته درکوم. ۱۸) نو حضرت ابرام خپلې خېمې واخيستلې او د ممري لويو ونو ته نژدې چې په حبرون کې دي ځای په ځای شو او په هغه ځای کې يې د څښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ.

حضرت ابرام لوط ژغوري

په هغه وخت کې د شنعار پادشاه امرافل، د الاسار

پادشاه اريوک، د عيلام پادشاه کدرلا عمر او د قوئيم پادشاه تدعال

لاړل چې د نورو پنځو پادشاهانو يعني د سدوم د پادشاه بارع،

د عموري د پادشاه برشاع، د ادمه د پادشاه شنعاب، د صبوئيم د

پادشاه شمئير او د بالع د پادشاه سره (بالع هماغه صوغر دی) جنگ

وکړي. دغو پنځو پادشاهانو خپل ځواکونه د سدوم په دره کې

چې اوس د ارام درياب په نوم ياديږي سره يوځای کړل. (۴)

هغوی دولس کاله د کدرلا عمر د لاس لاندې وو، خو په ديارلسم کال

هغوی ياغي شول. په څوارلسم کال کدرلا عمر د هغو پادشاهانو

سره چې د ده سره ملگري شوي وو، لاړ او رفائيانو ته يې په

عشروت قرنبن، زوزيانو ته يې په هام او ايميانو ته يې په شاوه

قريتين کې (۶) او حوريانو ته يې د ادوم په غرنۍ سيمه کې تر ايل

فاران پورې چې دبنتي ته نژدې دی ماتې ورکړه. بيا هغوی

بېرته راوگرځېدل او عين مشفاط ته چې وروسته د قادش په نوم ياد

شو راغلل او د عماليقيانو ټوله خاوره يې فتح کړه او اموريانو ته يې

چې په حزون تمار کې اوسېدل ماتې ورکړه.

(۸) په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، صبوئيم او د بالع

(صوغر) پادشاهان ووتل او د سدوم په دره کې يې خپلې جنگي ليکې

جوړې کړې (۹) ترڅو د عيلام د پادشاه کدرلا عمر، د قوئيم د

پادشاه تدعال، د شنعار د پادشاه امرافل او د الاسار د پادشاه اريوک

په مقابل کې جنگ وکړي، يعني څلور پادشاهان د پنځو په مقابل کې.

(۱۰) د سدوم په دره کې د قير ډېرې کندې وې. کله چې د سدوم او

عموري پادشاهان د جگړې څخه وتښتېدل، هغوی په دې کندو کې

وغورزېدل او پاتې پادشاهان غرونو ته وتښتېدل. (۱۱) نو څلورو پادشاهانو د سدوم او عموري ټول شيان چې په هغو کې د هغوی خواړه هم شامل وو واخيستل او لاړل. (۱۲) هغوی د حضرت ابرام وراړه لوط هم د هغه د ټول مال او جايداد سره د ځان سره يووړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

(۱۳) يو نفر چې د هغو څخه تښتېدلی ؤ عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې حضرت ابرام هغو لويو ونو ته نژدې چې د اموري ممرې پورې يې اړه درلودله اوسېده. ممری او د هغه وروڼه اشکول او عانر ټول د حضرت ابرام سره ملګري وو. (۱۴) کله چې حضرت ابرام خبر شو چې د هغه وراړه نيول شوی دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنګي نفر راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پادشاهانو پسې شول.

(۱۵) د شپې په وخت کې حضرت ابرام خپل نفر سره ووېشل چې په دښمن باندې حمله وکړي او هغوی ته يې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده ورپسې شول. (۱۶) حضرت ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوټ کړی ؤ او د ځان سره يې وړی ؤ بېرته راوګرځاوه. همدارنګه هغه خپل وراړه حضرت لوط د هغه د شتمنی سره او بڼڅې او نور بنديان د ځان سره بېرته راوستل.

ملکيصدق حضرت ابرام ته برکت ورکوي

(۱۷) کله چې حضرت ابرام کدرلا عمر او د هغه سره ملګرو پادشاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته راستون شو، د سدوم پادشاه د

شاهه د درې پورې (چې د پادشاه د درې په نوم هم يادېږي) د هغه د ليدلو دپاره راغی. (۱۸) ملكيصدق د سالم پادشاه چې د خدای تعالیٰ كاهن ؤ د حضرت ابرام دپاره ډوډی او د انگورو شربت راوړل. (۱۹) هغه حضرت ابرام ته برکت وركړ او ويې ويل: <خدای تعالیٰ چې د ؤمكې او اسمانونو پيدا كوونكی دی تاته برکت دركړي. (۲۰) د خدای تعالیٰ ثناه دې وي چې ستا دښمنان يې تاته تسليم كړل. > نو حضرت ابرام ملكيصدق ته د هغو شيانو چې هغه بېرته اخيستي وو، لسمه برخه وركړه.

(۲۱) د سدوم پادشاه حضرت ابرام ته وويل: <زما ټول خلك بېرته ماته راكړه او شيان دې خپل ځان ته وساته.>

(۲۲) حضرت ابرام ځواب وركړ: <زه د څښتن يعنې خدای تعالیٰ په حضور كې چې د ؤمكې او اسمانونو پيدا كوونكی دی په كلکه قسم خورم (۲۳) چې زه به ستا د شيانو څخه هيڅ شی حتی يو تار يا د خپلې تسمه هم وانخلم. داسې نه چې بيا ووايې چې ابرام ما شتمن كړ. (۲۴) زه به د خپل ځان دپاره هيڅ شی وانخلم. يوازينی شی چې زه به يې قبول كړم هغه هغه څه دي چې زما خلكو خوړلي دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو يعنې د عانر، اشكول او ممري برخه هغوی ته وركړه.>

د حضرت ابرام سره د خدای پاك لوظ

۱۵ (۱) وروسته بيا څښتن په رويا كې حضرت ابرام ته

و فرمايل: <ای ابرامه مه و پرېره، زه ستا سپر يم او تاته به ډېر لوی اجر درکړم.>

۲) حضرت ابرام و فرمايل: <ای خښتن تعالی، ماته به څه راکړې ځکه چې زه بې اولاده پاتې شوم. زما یوازینی وارث دمشقي اليعازر دی. > ۳) ماته دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنۍ نوکر به زما میراث خور شي.>

۴) خښتن په ځواب کې و فرمايل: <دا سړی به ستا میراث خور نه وي بلکه ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پیدا شي، ستا میراث خور وي.> ۵) خښتن هغه دباندي وويست او ورته وپې فرمايل: <اسمان ته وگوره او هڅه وکړه چې ستوري و شمارې، نو ستا اولاده به د هغو په شان دومره زیاته وي.>

۶) حضرت ابرام په خښتن باندې باور وکړ او په دې خاطر خښتن د هغه څخه خوشاله شو او هغه یې قبول کړ.

۷) بیا خښتن هغه ته و فرمايل: <زه هغه خښتن يم چې ته مې د اور کلدانیانو څخه راوويستلې چې دا ځمکه تاته درکړم او ستا ملکیت شي.>

۸) مگر حضرت ابرام و فرمايل: <ای خښتن تعالی، زه به څنگه پوه شم چې هغه به زما شي؟>

۹) نو خښتن هغه ته و فرمايل: <ماته یوه درې کلنه غوا، درې کلنه وزه، درې کلن پسه، یوه کوتره او یوه قمري راوړه.> ۱۰) حضرت

ابرام دا ټول هغه ته راوړل او هر يو يې په منځ کې دوه ټوټې کړ او هر ه نیمه شوې ټوټه يې بلې ټوټې ته مخامخ کېښودله، مگر مرغان يې دوه ټوټې نه کړل. (۱۱) کله چې ټپوسان د دې مړو حیواناتو په تنو باندې راکوز شول حضرت ابرام هغه وشړل.

(۱۲) کله چې لمر په پرېوتلو شو، په حضرت ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وپروونکې تیاره ورباندې راغله. (۱۳) څښتن هغه ته وفرمایل: >په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره کې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلورسوه کاله ظلم کېږي. (۱۴) مگر زه به هغه قوم ته چې دوی يې غلامي کوي جزا ورکړم او پس له هغې به دوی د ډېرې شتمنۍ سره ووزي. (۱۵) ته به په پاخه عمر کې په آرامۍ سره مړ شي او ښځه به شي. (۱۶) ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځکه زه به تر هغې پورې اموريان ونه شرم ترڅو پورې چې هغوی دومره بدکاره شي چې باید سزا ومومي.<

(۱۷) کله چې لمر پرېوت او تیاره شوه، د لوگي څخه ډک يو تنور او بلېدونکی خراغ رابنکاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر شول. (۱۸) په هماغه ورځ څښتن د حضرت ابرام سره لوظ وکړ او ويې فرمایل: >زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سیند څخه نیولې د فرات تر لوی سیند پورې ورکوم (۱۹) يعنې د قينيانو، قزبانو، قدمونيانو، (۲۰) حيتيانو، فرزيانو، رفائيانو، (۲۱) اموريانو، کنعانيانو، جرجاشيانو او يېوسيانو خاوره.<

۱۶

۱) نو د حضرت ابرام بنځه سارای شنډه وه او هيڅ اولاد

يې نه درلود. مگر هغې يوه مصری وينځه درلودله چې هاجرې

نومېدله. ۲) نو هغې حضرت ابرام ته وويل: <خښتن زه د اولادونو

د راوړلو څخه بنده کړې يم. لاړ شه او زما د وينځې سره يوځای

شه، کېدای شي چې هغه زما دپاره اولاد وزېږوي.> حضرت ابرام د

سارای خبره ومنله. ۳) نو د حضرت ابرام بنځې سارای خپله

وينځه هاجرې خپل مېړه ته ورکړه چې د هغه بنځه شي. (دا کار هغه

وخت وشو چې د کنعان په خاوره کې د حضرت ابرام د اوسېدلو لس

کاله شوي و.) ۴) حضرت ابرام د هاجرې سره يوځای شو او هغه

اميدواره شوه او کله چې هاجرې پوه شوه چې اميدواره ده، نو مغروره

شوه او سارای ته يې په سپک نظر کتل.

۵) نو سارای حضرت ابرام ته وويل: <دا ستا گناه ده چې دغه

وينځه ما سپکوي. ما په خپله هغه تاته درکړه او له هغه وخت څخه

چې هغه پوه شوه چې اميدواره شوه، نو زه د هغې په نظر کې سپکه

ښکاره شوم. خښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.>

۶) حضرت ابرام ځواب ورکړ: <ډېر ښه ستا وينځه ستا په لاس

کې ده، نو څه چې غواړې د هغې سره يې وکړه.> نو سارای هاجرې

دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

۷) د خښتن فرېښتې د هاجرې سره په دښته کې د اوبو چينې يعنې

هغې چينې ته نژدې چې د شور په لاره کې وه ملاقات وکړ. ۸)

فرښتې وفرمايل: <ای هاجرې د سارای وینځې! له کومه ځایه راغلې یې او چیرته روانه یې؟>

هغې ځواب ورکړ: <زه د خپلې بادارې سارای څخه تښتېدلې یم.>

۹ د څښتن فرښتې هغې ته وفرمايل: <بېرته خپلې بادارې ته

ورشه او د هغې غلامې کوه.> ۱۰ د څښتن فرښتې زیاته کړه: <زه

به ستا اولاده دومره زیاته کړم چې هیڅوک یې ونه شمېرلی شي.>

۱۱ د څښتن فرښتې هغې ته وفرمايل: <ستا به زوی پیدا شي او

په هغه باندې به اسماعیل نوم کېږدي، ځکه چې څښتن ستا د غم

فرياد اورېدلی دی. ۱۲ ستا زوی به په خپل سر وي. هغه به د ټولو

خلکو په ضد وي او ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلو

خپلوانو څخه به جدا اوسېږي.>

۱۳ هاجرې له خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: <آیا په رښتیا مې

خدای پاک ولیده او زه تر اوسه پورې ژوندی یم؟> نو هغې د

څښتن نوم چې خبرې یې ورسره کړې وې هغه خدای پاک چې ما

ویني وباله. ۱۴ په دې خاطر خلکو هغه کوهی د هغه ژوندي ذات

کوهی چې ما ویني په نوم یاد کړ او هغه تر اوسه پورې د قادش او

بارد په منځ کې دی.

۱۵ د هاجرې څخه د حضرت ابرام زوی پیدا شو او حضرت ابرام

په هغه باندې اسماعیل نوم کېښود. ۱۶ حضرت ابرام د شپږ اتیاو

کالو په عمر و چې د هاجرې څخه هغه ته زوی پیدا شو.

۱۷ (۱) هغه وخت چې حضرت ابرام د نهه نوي کالو په عمر و،
 خښتن هغه ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <زه مطلق قادر خدای یم.
 زما منونکی او بې گناه اوسه. (۲) زه به ستا سره يو لوظ وکړم او
 ډېره اولاده به درکړم.> (۳) نو هغه وخت حضرت ابرام پرمخې
 پرېوت او خدای پاک هغه ته وفرمايل: (۴) <ستا سره دا لوظ کوم
 چې ته به د ډېرو قومونو پلار شي. (۵) له دې وروسته به ستا نوم
 ابرام نه بلکه ابراهيم وي، ځکه چې ته مې د ډېرو قومونو پلار کړی
 یې. (۶) زه به ستا نسل زيات کړم او ستا څخه به قومونه پيدا کړم
 او د هغوی څخه به ځينې پادشاهان شي.

(۷) زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د
 راتلونکي نسل سره ټينگ وساتم او دا به ابدي لوظ وي. زه به ستا
 خدای یم او ستا څخه وروسته به ستا د اولادې خدای یم. (۸) زه
 به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر یې، تاته او
 ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د ابدي ملکیت په توگه درکړم او زه
 به د هغوی خدای یم.>

(۹) خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <ته او ستا څخه
 وروسته ستا ټوله اولاده بايد زما په لوظ باندې ټينگ ودرېږئ. (۱۰)
 ته او ستا اولاده بايد سره موافقه وکړئ چې ستاسو هر يو نارینه دې
 سنت شي. (۱۱) - (۱۲) له همدا اوس نه تاسو بايد هر اته ورځنی
 هلک سنت کړئ. په دې کې هغه غلامان چې ستاسو په کورنيو کې

پیدا شوي وي او هغه غلامان چې د بېګانه خلکو څخه په بیه
اخیستل شوي وي هم شامل دي. په دې کار سره به دا معلومه شي
چې زما او ستاسو ترمنځ یو لوظ شته. (۱۳) هر یو نفر باید سنت
شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدې لوظ نښه وي. (۱۴) هر
یو نارینه چې سنت شوی نه وي باید زما له قوم څخه وشرل شي
ځکه چې هغه زما لوظ مات کړی دی.

(۱۵) خدای پاک حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <له دې وروسته
خپلې ښځې ته سارای مه وایه، د هغې نوم دې له همدا اوس څخه
ساره شي. (۱۶) زه به هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسیله به
تاته زوی درکړم. هغه به د قومونو مور شي او د هغې څخه به د
قومونو پادشاهان راپیدا شي.>

(۱۷) حضرت ابراهیم پرمخې پرېوت او وپې خندل او د خپل ځان
سره یې وویل: <آیا د سل کلن سړي څخه به زوی پیدا شي؟ آیا
ساره به په نوي کلنی کې ماشوم وزېروي؟> (۱۸) حضرت ابراهیم
خدای پاک ته وفرمایل: <اسماعیل ولې زما میراث خور نه شي؟>

(۱۹) مگر خدای پاک وفرمایل: <نه، خو ستا ښځه ساره به ستا
دپاره زوی راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدې. زه به
ستا د زوی اسحاق سره خپل لوظ ټینګ وساتم ترڅو د هغه څخه
وروسته د هغه د نسل دپاره یو ابدې لوظ وي. (۲۰) ما د اسماعیل په
هکله ستا غوښتنه واورېدله. نو زه به هغه ته هم برکت ورکړم او هغه
ته به زیات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو
پلار وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې څخه یو لوی

قوم جوړ کړم. (۲۱) مگر خپل لوظ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره به یې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي ټینگ وساتم. (۲۲) کله چې خدای پاک د حضرت ابراهیم سره خپلې خبرې خلاصې کړې نو د هغه څخه لاړ.

(۲۳) حضرت ابراهیم خپل زوی حضرت اسماعیل او نور ټول نارینه چې د هغه په کورنۍ کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنۍ کې زېږېدلي وو او هغه غلامان چې په پیسو باندې اخیستل شوي وو لکه څنګه چې خدای پاک هغه ته فرمایلي وو په هماغه ورځ سنت کړل. (۲۴) حضرت ابراهیم د نهه نوي کالو په عمر و چې سنت کړای شو. (۲۵) او د هغه زوی حضرت اسماعیل د دیارلسو کالو په عمر و. (۲۶) حضرت ابراهیم او د هغه زوی حضرت اسماعیل دواړه په یوه ورځ سنت شول. (۲۷) د حضرت ابراهیم د کورنۍ هر نارینه او هغه غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلي وو یا هغوی چې په پیسو اخیستل شوي وو د هغه سره یوځای سنت شول.

حضرت ابراهیم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

۱۸ (۱) څښتن حضرت ابراهیم ته د ممري لویو ونو ته نژدې ښکاره شو. په هغه وخت کې هغه د ورځې په گرمۍ کې د خېمې د دروازې په خوله کې ناست و. (۲) حضرت ابراهیم پورته وکتل او ویې لیدل چې درې نفره هلته ولاړ دي او چې څنګه یې هغوی ولیدل هغه په منډه د خېمې د دروازې څخه د هغو د لیدلو دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت. (۳) هغه وفرمایل: >ای

بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه حاضر يم چې ستاسو خدمت وکړم. ﴿٤﴾ که اجازه وي تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ومينځئ. تاسو کولی شئ چې د دې ونې لاندې ارام وکړئ. ﴿٥﴾ زه به يو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم. <

هغوی ځواب ورکړ: <ډېر ښه. لکه څنگه چې وايي همداسې وکړه.>

﴿٦﴾ حضرت ابراهيم په ډېرې چټکۍ سره خپمې ته ننوت او ساره ته يې وويل: <ژر شه او د خپلو ښو اوږو څخه درې پيمانې راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.> ﴿٧﴾ بيا حضرت ابراهيم په منډه د پادې خواته ورغی او يو ښه تنکی خوسى يې ونيوه او خپل نوکر ته يې ورکړ چې هغه ډېر ژر پوخ کړي. ﴿٨﴾ بيا هغه يو څه مستې، شيدې او هغه خوسى چې پوخ کړى يې ؤ راوړ او د هغوى په مخ کې يې کېښودل. څه وخت چې هغوى ډوډۍ خوړله، حضرت ابراهيم د هغوى تر څنگه د يوې ونې لاندې ولاړ ؤ.

﴿٩﴾ نو هغوى د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <ستا ښځه ساره چېرته ده؟>

هغه ځواب ورکړ: <هغه په خپمه کې ده.>

﴿١٠﴾ د هغو دريو نفرو څخه يو څښتن ؤ، هغه وفرمايل: <زه به په

راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته تاته راشم او ستا د ښځې ساره به زوی پیدا شي. < ساره د خېمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته یې غوږ نیولی ؤ. (۱۱) حضرت ابراهیم او ساره ډېر زاړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. (۱۲) نو ساره د خپل ځان سره وخنډل او ویې ویل: < اوس زه زړه یم او د کاره لوېدلې یم، آیا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زور دی. >

(۱۳) بیا څښتن د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: < ساره ولې وخنډل او ویې ویل چې اوس خو زه زړه شوې یم، آیا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېروم؟ (۱۴) آیا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره گران وي؟ لکه څنګه چې مې وویل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري. >

(۱۵) ساره ډېره ووېرېدلې، نو منکره شوه او ویې ویل: < ما نه دي خنډلي. >

مګر هغه ورته وفرمایل: < هو، تا وخنډل. >

حضرت ابراهیم د سدوم دپاره شفاعت کوي

(۱۶) بیا هغه خلک پاڅېدل چې لاړ شي. هغوی ښکته د سدوم

خواته وکتل او حضرت ابراهیم ورسره لاړ چې هغوی رخصت کړي.

(۱۷) بیا څښتن د خپل ځان سره وویل: < څه چې زه غواړم ویې

کړم هغه به د ابراهیم څخه پټ نه کړم. (۱۸) په یقین سره به د ابراهیم

څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسیله برکت ومومي. (۱۹) ځکه چې ما هغه انتخاب کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې لارښودنه وکړي ترڅو د هغه څخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې صحیح او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهیم سره کړې ده سرته ورسوم. <

(۲۰) بیا څښتن حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <د سدوم او عمورې په ضد زیات تورونه موجود دي او د هغوی گناهونه ډېر زیات شوي دي. (۲۱) اوس به زه ښکته راکوز شم چې دا معلومه کړم چې آیا د هغو تورو په باره کې چې ما څه اورېدلي دي هغه رښتیا دي یا نه. <

(۲۲) هغه دوه نفره روان شول او د سدوم طرف ته لاړل، مگر څښتن د حضرت ابراهیم سره پاتې شو. (۲۳) حضرت ابراهیم څښتن ته ورنژدې شو او ویې فرمایل: <آیا نېک خلک به د بدکارانو سره یوځای له منځه وړي؟ (۲۴) که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي آیا هغه ښار به په رښتیا له منځه یوسي او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو خلکو په خاطر پرېږدې؟ (۲۵) زه یقین لرم چې ته به نېک خلک د بدکارانو سره یوځای نه وژني. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شي کولی، که تا داسې وکړل نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره یوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنیا قاضي به خامخا انصاف کوي. <

(۲۶) څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه

نېک خلک پیدا کړم، نو زه به د هغوی په خاطر ټول ښار معاف کړم. <

۲۷) حضرت ابراهیم یو ځل بیا وفرمایل: <څښتنه، ما وبخښه چې ستا سره په جرأت سره خبرې کوم. زه فقط یو عادي انسان یم او حق نه لرم چې څه ووايم. > ۲۸) خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای یوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، آیا ټول ښار به د هغو پنځو تنو په خاطر چې کم دي له منځه یوسي؟ <

څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پیدا کړم، نو زه به ښار له منځه نه وړم. >

۲۹) حضرت ابراهیم بیا خبرې وکړې: <کهډای شي چې هلته یوازې څلوېښت تنه وي. >

هغه ځواب ورکړ: <زه به د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وران نه کړم. >

۳۰) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، اجازه راکړه چې خبرې وکړم. که چېرې هلته یوازې دېرش تنه وي؟ >

هغه وفرمایل: <که چېرې هلته دېرش تنه پیدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم. >

۳۱) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، ما وبخښه چې په جرأت

سره ستا سره خبرې کوم. که یوازې شل تنه هلته پیدا شي؟ <

هغه وفرمايل: <که چېرې شل تنه پیدا کړم، زه به ښار وران نه کړم.>

حضرت ابراهيم وفرمايل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، زه به یوازې یو وار بیا خبرې وکړم. کېدای شي چې لس تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمايل: <که لس تنه هلته پیدا شي، نو زه به ښار وران نه کړم.> پس له هغې چې څښتن د حضرت ابراهيم سره خبرې خلاصې کړې، هغه لاړ او حضرت ابراهيم خپل کور ته ستون شو.

د سدوم د خلکو گناهونه

۱۹ (۱) کله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت کې سدوم ته ورسېدلې، حضرت لوط د ښار په دروازه کې ناست ؤ. څنگه چې حضرت لوط هغوی ولیدلې راپاڅېده او د هغوی د هرکلي دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت، (۲) ویې فرمايل: <ای زما بادارانو، د خپل خدمتگار کور ته راشئ. تاسو کولی شئ خپله پښې ومینځئ او دلته شپه تېره کړئ. سهار وختي پاڅېږئ او په خپله لاره روان شئ.>

مگر هغوی ورته په ځواب کې وفرمايل: <نه، مونږ به د ښار په چوک کې شپه تېره کړو.>

۳ مگر حضرت لوط په هغوی باندې ډېر سخت تینګار وکړ ترڅو

هغوی ورسره لارلې او د هغه کور ته ننوتلې. هغه د هغوی دپاره خوراک تیار کړ او فطیره ډوډۍ یې ورته پخه کړه او هغوی وخورله.

۴ هغوی لا ویده شوي نه وو چې د سدوم د ښار خلک له هرې

خوا د ځوان څخه نیولې تر زاړه پورې ټول د کور څخه راچاپېر شول. ۵ هغوی حضرت لوط ته غږ وکړ: <هغه دوه نفره چې نن

شپه ستا سره راغلي وو چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.>

۶ حضرت لوط دباندې ووت او دروازه یې د ځان پسې بنده کړه

۷ او هغوی ته یې وفرمایل: <ای ورونو! زه تاسو ته زاري کوم چې داسې بد کار مه کوئ. ۸ گورئ، زه دوه لورګانې لرم چې تر

اوسه پورې لا پېغلې دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، خو د دې خلکو سره هیڅ مه کوئ ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.>

۹ هغوی ځواب ورکړ: <زمونږ د لارې څخه لېرې شه> او ویې

ویل: <ای پردی سړیه! زمونږ له مخې څخه لېرې شه، ته څوک یې چې مونږ ته وایې چې څه باید وکړو؟ زمونږ د مخې څخه لېرې شه.

که نه، نو ستا سره به د هغوی څخه بدتر عمل وکړو.> هغوی

حضرت لوط بېرته تېل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي.

۱۰ خو هغو دوو نفرو خپل لاسونه دباندې راوویستل او حضرت

لوط یې د ځان سره کور ته دننه کړ او دروازه یې بنده کړه. ۱۱ نو

بیا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ وو ړانده کړل، ترڅو

هغوی ونه شي کولی چې دروازه پیدا کړي.

حضرت لوط د سدوم څخه ځي

۱۲ هغو دوه نفرو حضرت لوط ته وفرمايل: <که دلته ستا نور

څوک يعنې زامن، لورگانې، زومان او نور خپلوان په دې ښار کې اوسېږي، نو د دې ښار څخه يې وباسه. ۱۳ > ځکه چې مونږ غواړو دغه ځای وران کړو. د دې خلکو په ضد څښتن ډېر بد توروڼه اورېدلي دي او مونږ يې رالېږلي يو چې سدوم له منځه یوسو. <

۱۴ نو حضرت لوط دباندې ووت، د خپلو زومانو سره يې چې د هغه د لورگانو سره يې کوژدنې شوې وې خبرې وکړې او ويې فرمايل: <ژر پاڅئ او د دې ځای څخه وزئ. څښتن غواړي چې دا ځای له منځه یوسي. > خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

۱۵ سهار وختي فرښتو حضرت لوط تشويق کړ او ورته ويې فرمايل: <پاڅه! خپله ښځه او دواړه لورگانې دې واخله او ووزه، ترڅو د دې ښار په وړاندې سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه کړئ. > ۱۶ هغه وخت حضرت لوط زړه نازړه کېده، خو بياهم څښتن په هغه باندي مهربانه شو او هغو نفرو د ده او د ده د ښځې او لورگانو لاسونه ونيول او هغوی يې په امن سره د ښار څخه دباندې وويستل. ۱۷ بيا يوې فرښتې ورته وفرمايل: <د دې دپاره چې ژوندي پاتې شئ و تنبتي! شاته مه گورئ او په ټوله دره کې ونه درېږئ. > غرونو ته و تنبتي چې ونه وژل شئ. <

۱۸) مگر حضرت لوط هغوی ته وفرمایل: >نه، ای زما بادارانو په

مونږ باندې داسې مه کوی. ۱۹) تاسو زما سره ډېر لوی احسان کړی

دی او زما ژوند مو ژغورلی دی، خو زه د دې وس نه لرم چې غرونو

ته وتبستم. نو مخکې له دې چې هغه ځای ته ورسېږم دا بدبختي به په

ما باندې راشي او زه به مړ شم. ۲۰) آیا تاسو هغه وړوکی ښار

وینی؟ هغه ډېر نژدې دی، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم. تاسو

گورئ چې هغه یو وړوکی ځای دی. زه به هلته په امن کې یم. <

۲۱) هغه ځواب ورکړ: >ډېر ښه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره

کړم. زه به دغه ښار وران نه کړم. ۲۲) ژر شه، هلته وتبسته. ځکه

ترڅو ته هلته رسېدلی نه یې، زه هیڅ کار نه شم کولی. < (په دې

خاطر هغه ښار د صوغر په نوم یاد شو).

د سدوم او عموري وړاندېدل

۲۳) څه وخت چې حضرت لوط صوغر ته ورسېد لمر راوخوت.

۲۴) په هغه وخت کې څښتن له اسمان څخه په سدوم او عموره

باندې سوزوونکي گوگرد واورول. ۲۵) هغه ښارونه، ټوله دره او د

ښارونو ټول اوسېدونکي او د ځمکې نباتات یې په بل مخ واړول.

۲۶) مگر د حضرت لوط ښځې شاته وکتل او د هغې څخه د مالګې

ستنه جوړه شوه.

۲۷) بله ورځ سهار وختي حضرت ابراهیم پاڅېده او بېرته هغه ځای

ته چې د څښتن په مخکې ودرېدلی ؤ او خبرې یې ورسره کړې وې،

لاړ. ۲۸) هغه د سدوم، عموري او د ټولې درې طرف ته وکتل او

ويې ليدل چې د ځمکې څخه د يو ډېر لوی تنور د لوگي په شان
لوگی پورته کيږي. (۲۹) نو کله چې خدای پاک د درې ښارونه چې
حضرت لوط په کې اوسېده وران کړل، نو هغه حضرت ابراهيم رايا د
کړ او حضرت لوط يې د هغه آفت څخه خلاص کړ.

د موآبيانو او عمونيانو اصلیت

(۳۰) حضرت لوط وپرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو
دواړو لورگانو سره غرونو ته لاړ او په يوې سمخې کې اوسېدل. (۳۱)
مشرې لور يې خپلې کشرې خور ته وويل: >زمونږ پلار زوړ شوی
دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پيدا کيږي چې زمونږ
سره واده وکړي لکه څنگه چې په ټوله دنيا کې رواج دی. (۳۲)
راځئ چې خپل پلار نېشه کړو او د هغه سره ځملو، ترڅو د هغه نه
اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو. < (۳۳) نو په
هماغه شپه يې په خپل پلار شراب وڅښل او مشره لور يې د خپل
پلار سره ځملاستله او دی د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه
نه شو.

(۳۴) په بله ورځ مشرې لور کشرې ته وويل: >تېره شپه زه د خپل
پلار سره ځملاستم، راځئ چې نن شپه هم په هغه باندې شراب
وڅښو او ته ورسره ځمله. نو مونږ هر يو به د خپل پلار نه اولاد
ولرو. < (۳۵) نو هغه شپه يې هم په خپل پلار باندې شراب وڅښل
او کشره لور يې لاړه او د خپل پلار سره ځملاسته. هغه بياهم د هغې
په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو. (۳۶) په دې ډول د

حضرت لوط دواړه لورگانې د خپل پلار په وسیله امیدوارې شوې.

۲۷ د مشرې لور زوی پیدا شو او په هغه باندې یې موآب نوم

کېښود او هغه د اوسنیو موآبیانو پلار دی. ۲۸ کشرې لور یې هم

زوی راوړ او په هغه باندې یې بن عمي نوم کېښود او هغه د اوسنیو

عمونیانو پلار دی.

حضرت ابراهیم او ابی ملک

۲۰ ۱ حضرت ابراهیم له ممری څخه د کنعان جنوب خواته

کډه وکړه او د قادش او شور په منځ کې یې سکونت اختیار کړ او د

یو څه وخت دپاره په جرار کې پاتې شو. ۲ هلته حضرت ابراهیم

د خپلې ښځې ساره په هکله وفرمایل: <هغه زما خور ده.> د جرار

پادشاه ابی ملک په ساره پسې نفر ولېږل او هغه یې راوستله. ۳

یوه شپه خدای پاک په خوب کې ابی ملک ته ښکاره شو او ویې

فرمایل: <ته به مړ شې ځکه هغه ښځه چې تا خپل ځان ته راوستې

ده، هغه واده شوې ښځه ده.>

۴ مگر ابی ملک هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ هغه وویل: <ای

څښتنه، آیا ته به بې گناه خلک ووژنې؟ ۵ حضرت ابراهیم په

خپله وفرمایل چې هغه زما خور ده او هغې هم دا خبره وکړه چې

دی زما ورور دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او

هیڅ غلطی مې نه ده کړې.>

۶ خدای پاک په خوب کې هغه ته وفرمایل: <هو، زه پوهېږم

چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه
وساتلې چې زما په مقابل کې کومه گناه وکړې او دې ته مې
پرېښودلې چې هغې ته لاس وروړې. (۷) اوس هغه ښځه بېرته
خپل مېړه ته ورکړه. هغه ښي دی او هغه به ستا دپاره دعا وکړي
ترڅو ژوندی پاتې شې. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې
پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شئ.

(۸) سبا سهار وختي ابي ملک خپل ټول درباريان راوغوښتل او څه
چې پېښ شوي وو هغوی ته يې بيان کړل او هغوی ډېر ووپرېدل.
(۹) بيا ابي ملک حضرت ابراهيم راوغوښت او پوښتنه يې ورڅخه
وکړه: <زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې
داسې لوی مصيبت دې په ما او زما په پادشاهۍ باندې راوست؟ تا
زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه ؤ. > (۱۰) بيا ابي ملک د
حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <داسې کار دې ولې وکړ؟>

(۱۱) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې د دې ځای
خلک د خدای پاک څخه نه وپریږي او ما به د خپلې ښځې په خاطر
ووژني. > (۱۲) هغه په رښتیا سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور
ده. هغه زما د پلار لور ده، مگر زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره
واده کړی دی. (۱۳) کله چې خدای پاک زه د خپل پلار د کور څخه
پردي هېواد ته ولېږل، ما هغې ته وویل: دا به زما سره ستا وفاداري
وي چې مونږ هرځای ته لاړ شو، زما په هکله به وايې چې هغه زما
ورور دی.

(۱۴) نو ابي ملک پسونه او غوايان، غلامان او وينځي حضرت

ابراهيم ته ورکړل او د هغه بڼځه ساره يې بېرته هغه ته ورکړه. (۱۵)
ابي ملک وويل: <زما ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا
خوښ وي هلته واوسېږه.> (۱۶) هغه ساره ته وويل: <زه ستا ورور
ته زر مثقاله سپين زر ورکوم ترڅو هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره
دي دا ثابته شي چې ته بې گناه يې او هر يو په دې باندې پوه شي
چې تا کومه غلطي نه ده کړې.>

(۱۷) - (۱۸) د هغه څه په خاطر چې د حضرت ابراهيم په بڼځې ساره
باندې شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنۍ ټولې بڼځې شنډې کړې
وې. نو حضرت ابراهيم د ابي ملک دپاره دعا وکړه او خدای پاک
هغه ته شفا ورکړه. هغه همدارنگه د هغه بڼځې او د هغه وينځو ته هم
شفا ورکړه چې ماشومان وزېږوي.

د حضرت اسحاق زېږېدنه

۲۱ (۱) لکه څنگه چې څښتن فرمايلي وو، هغه په ساره باندې
مهربانه شو. څښتن هغه وعده سرته ورسوله چې د ساره سره يې
کړې وه. (۲) ساره اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. په هغه وخت
کې حضرت ابراهيم زوړ ؤ. دا هلک په هماغه وخت کې پيدا شو چې
خدای پاک يې وعده کړې وه. (۳) حضرت ابراهيم د خپل زوی نوم
اسحاق کېښود (۴) او لکه څنگه چې خدای پاک هغه ته حکم کړی
ؤ، حضرت اسحاق د اتو ورځو ؤ چې حضرت ابراهيم هغه سنت کړ.
(۵) حضرت ابراهيم د سلو کالو ؤ چې د هغه زوی حضرت اسحاق
پيدا شو. (۶) ساره وويل: <خدای پاک ماته خوشالي او خدا

راکړې ده او هر څوک چې دا خبره واورې نو زما سره به وځاندي. <
(۷) هغې وويل: <هيچا فکر نه کاوه چې زه به د دې لايقه شم چې
حضرت ابراهيم ته اولاد وزېروم. خو سره له دې چې حضرت ابراهيم
زور دی ما هغه ته زوی وزېراوه.>

هاجره او حضرت اسماعيل د کور څخه شړل کيږي

(۸) هلک لوی شو او هغه يې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ
چې حضرت اسحاق يې د تي څخه بېل کړ، حضرت ابراهيم ډېره لويه
مېلمستيا جوړه کړه. (۹) مگر ساره وليدل چې د مصري هاجرې
زوی په حضرت اسحاق باندې ملنډې وهي (۱۰) نو هغې حضرت
ابراهيم ته وويل: <دغه وينځه او د هغې زوی وشړه، دا ځکه چې د
دې وينځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هيڅکله په ميراث کې
شريک نه شي.> (۱۱) حضرت ابراهيم په دې خبرې باندې ډېر خفه
شو ځکه چې حضرت اسماعيل هم د هغه زوی ؤ. (۱۲) مگر خدای
پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <د دې هلک او د خپلې وينځې په
باره کې مه خفه کېږه، هرڅه چې ساره درته وايي هغه واوړه ځکه
چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. (۱۳) زه به د وينځې د
زوی څخه هم يو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.>

(۱۴) حضرت ابراهيم سهار وختي يو څه ډوډۍ او د اوبو ژۍ
واخيستل او هاجرې ته يې ورکړل او د هغې په اوږو يې کېښودل او
هغه يې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لاړله او د بئرشع په
دښته کې سرگردانه گرځېدله. (۱۵) کله چې د ژي اوبه خلاصې
شوې، هغې خپل زوی د يو بوتې لاندې پرېښود (۱۶) او تقريباً د

سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کښېناستله او د ځان سره يې وويل: <زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرگ ووينم.> هغه هلته ناسته وه او سلگی يې وهلې.

١٧) خدای پاک د هلک ژړا واورېده او د خدای پاک فرېنتې د اسمان څخه په هاجرې باندي غږ وکړ: <ای هاجرې، ولې خفه يې؟ مه وپرېره، خدای پاک د هلک ژړا اورېدلې ده. (١٨) پاڅه او هلک پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.> (١٩) بيا خدای پاک د هغې سترگې پرانيستلې او هغې کوهی وليد. هغه لاړله او د اوبو ژی يې ډک کړ او په خپل زوی يې وڅښلې. (٢٠) خدای پاک د هلک سره مل و او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او يو غشي ويشتونکی شو. (٢١) څه وخت چې هغه هلته اوسېده، مور يې ورته يوه مصري ښځه وکړه.

د حضرت ابراهيم او ابي ملک ترمنځ تړون

٢٢) په هغه وخت کې ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول حضرت ابراهيم ته وويل: <په هر کار کې چې ته يې کوې خدای پاک درسره مل دی! (٢٣) اوس د خدای پاک په حضور کې زما سره قسم وخوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به ټگي نه کوې. لکه څنگه چې زه تاته وفادار وم نو وعده وکړه چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېرې وفادار اوسې.>

٢٤) حضرت ابراهيم وفرمايل: <زه وعده کوم.>

حضرت ابراهيم ابي ملك ته د هغه كوهي په باره كې چې د هغه نوكرانو د ده خخه په زور اخيستی و گيله وكړه. (٢٤) ابي ملك وويل: <زه نه پوهېږم چې دا كار چا كړی دی. تا ماته په دې هكله څه نه دي ويلي او دا اول ځل دی چې زه دا خبره اورم.> (٢٧) نو حضرت ابراهيم څو پسونه او غوايان ابي ملك ته وركړل او دواړو يو د بله سره يو تړون وكړ. (٢٨) حضرت ابراهيم د خپلې رمې خخه اووه مېرې بېلې كړې. (٢٩) ابي ملك د حضرت ابراهيم خخه پوښتنه وكړه: <د څه دپاره دې دا اووه مېرې بېلې كړې؟>

حضرت ابراهيم ځواب وركړ: <دا اووه مېرې قبولې كړه. په دې كار سره به ته شاهد يې چې دا كوهی ما كيندلی دی.> (٣١) په دې سبب هغه ځای د بئرشبع په نوم ياد شو، چې هغو دواړو هلته يو د بل سره يو تړون كړی و.

په بئرشبع كې د تړون جوړولو خخه وروسته ابي ملك او د هغه د لښكر مشر فيكول بېرته د فلسطينيانو هېواد ته راستانه شول. (٣٣) حضرت ابراهيم په بئرشبع كې د غز ونه وكړله او هلته يې څښتن يعنې ابدی خدای ته عبادت وكړ. (٣٤) حضرت ابراهيم د فلسطينيانو په هېواد كې د اوږدې مودې دپاره پاتې شو.

خدای پاک حضرت ابراهيم ته امر كوي چې حضرت اسحاق قرباني كړي

ازماينبت وکړ او هغه ته يې وفرمايل: <ای ابراهيمه!> او حضرت ابراهيم خواب ورکړ: <هو، زه حاضر يم!>

۲) خدای پاک وفرمايل: <خپل زوی اسحاق چې ستا يوازینی زوی دی او په تا باندې ډېر گران دی واخله او د موريا سيمې ته لاړ شه او هغه په هغه غره باندې چې زه يې درته بنايم زما دپاره د سوزېدونکې نذرانې په توگه قرباني کړه.>

۳) حضرت ابراهيم سهار وختي پاڅېد، د سوزېدونکې نذرانې دپاره يې لرگي مات کړل او هغه يې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی حضرت اسحاق يې د ځان سره واخيستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای پاک ورته فرمايلي وو. ۴) په دريمه ورځ حضرت ابراهيم هغه ځای د لېرې څخه وليد. ۵) بيا هغه خپلو نوکرانو ته وفرمايل: <تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته سره لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او بېرته به بيا تاسو ته راشو.>

۶) حضرت ابراهيم د قربانۍ لرگي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله يې چاقو او اور واخيستل او دواړه يوځای سره روان شول. ۷) حضرت اسحاق خپل پلار ته وويل: <ای پلاره!>

هغه خواب ورکړ: <وايه زما زويه!>

هغه وويل: <زه پوهېرم چې ستا سره اور او لرگي شته، مگر د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری چيرته دی؟>

۸) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <ای زما زويه، خدای پاک به په خپله د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری پیدا کړي.> او دواړه یوځای سره روان شول.

۹) کله چې هغه ځای ته چې خدای پاک ورته فرمایلي وو ورسېدل، حضرت ابراهيم هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او په هغه باندې یې لرگي په ترتیب سره کېښودل. هغه خپل زوی حضرت اسحاق وټاړه او د لرگیو د پاسه یې کېښود. ۱۰) بیا هغه چاقو راواخیست چې خپل زوی حلال کړي. ۱۱) مگر د څښتن فرېښتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: <ای ابراهيمه، ای ابراهيمه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

۱۲) هغه وفرمایل: <هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هېڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای پاک څخه وپرېږې، ځکه چې خپل یوازینی زوی دې زما څخه درېغ نه کړ.>

۱۳) حضرت ابراهيم سترگې پورته کړې او ویې لیدل چې شاته یې یو گډ دی چې ښکرونه یې په بوتې کې نښتي وو. حضرت ابراهيم ورغی، هغه یې راوښووه او د خپل زوی په ځای یې د سوزېدونکې نذرانې په توگه قربانې کړ. ۱۴) او حضرت ابراهيم دغه ځای د څښتن به یې برابرې په نوم یاد کړ او حتی تر نن ورځې پورې داسې ویل کېږي: <هغه به د څښتن په غره کې تیار شي.>

۱۵) د څښتن فرېښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په حضرت

ابراهيم باندې غږ وکړ (۱۶) او ويې فرمايل: >خښتن داسې وايي: په دې خاطر چې تا دا کار وکړ او خپل يوازينی زوی دې زما څخه درېغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، (۱۷) زه به تاته برکت درکړم او ستا نسل به لکه د اسمان د ستورو او هغو شگو په شان چې د درياب په غاړه پرتې وي زيات کړم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتې ورکړي او د هغوی ښارونه به ونيسي. (۱۸) د ځمکې ټول قومونه به ستا د اولادې په وسيله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی. < (۱۹) نو حضرت ابراهيم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون شو او هغوی ټول يوځای بئرشع ته لارل او حضرت ابراهيم په بئرشع کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

(۲۰) څه موده وروسته حضرت ابراهيم خبر شو چې د ده د ورور ناحور ښځه ملکه هم مور شوه او زامن يې زېږولي دي: (۲۱) د هغه اولنی اولاد عوص، د هغه ورور بوز، قموئيل د ارام پلار، (۲۲) کاسد، جزو، فلداش، يدلاف او بتوئيل. (۲۳) د بتوئيل څخه ربکا پيدا شوه. ملکې د حضرت ابراهيم ورور ناحور ته دا اته زامن وزېږول. (۲۴) رثومه د ناحور وينځې هم طابح، جاحم، تاحش او معکه وزېږول.

د ساره مړينه

۲۳ (۱) ساره يوسلو اووه ويشت کاله ژوندی وه. (۲) هغه په قريه اربع (حبرون) کې چې د کنعان په هېواد کې دی مړه شوه او

حضرت ابراهيم د ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې يې وژړل.

۳) بيا حضرت ابراهيم د خپلې ښځې د مړي له څنگه پاڅېده او حيتيانو ته ورغی او ويې فرمايل: ۴) <زه دلته ستاسو په منځ کې پردی او مسافر يم. يو څه ځمکه په ما باندې خرڅه کړئ ترڅو خپله ښځه په کې ښځه کړم.>

۵) هغوی ځواب ورکړ: ۶) <باداره، زمونږ خبره واوړه. مونږ تاته د يو قوي مشر په سترگه گورو. زمونږ په ډېرو ښو قبرونو کې خپل مړی ښځه کړه. مونږ هر يو به خوشاله شو چې تاته د قبر دپاره ځای درکړو ترڅو خپله ښځه په کې ښځه کړي.>

۷) نو حضرت ابراهيم پاڅېد او د احترام په خاطر يې هغوی ته خپل سر تپت کړ ۸) او ورته ويې فرمايل: <که ستاسو خوښه وي پر پردی چې خپل مړی ښځه کړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوی عفرون څخه وغواړئ ۹) چې د مکفيلې سمڅه چې د هغه جايداد دی او د هغه د پتي سرته پرته ده، په پوره بيه په ما باندې خرڅه کړي. دا به ستاسو په منځ کې زمونږ هديره وي.>

۱۰) عفرون په خپله د نورو حيتيانو سره د ښار په دروازه کې د غونډې په ځای کې ناست ؤ. هغه حضرت ابراهيم ته د ټولو حيتيانو په مخکې چې هلته حاضر وو ځواب ورکړ، ۱۱) هغه وويل: <نه، زما باداره! زما خبره واوړه. زه دا پتي او هغه سمڅه چې په هغه کې ده د خپل قوم په مخکې تاته درکوم، خپل مړی دې په کې ښځه کړه.>

١٢ حضرت ابراهيم يو ځل بيا د حيتيانو په وړاندې د احترام سر تيب کړ. ١٣ هغه د ټولو په مخکې عفرون ته وفرمايل: <زما خبره واوره. که چېرې ستا رضا وي زه به د پتي بيه تاته درکړم. دا زما له خوا قبوله کړه ترڅو خپل مړی هلته ښخ کړم.>

١٤ عفرون ځواب ورکړ: ١٥ <ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بيه څلورسوه مثقاله سپين زر دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هيڅ شی نه دی. خپل مړی دې په کې ښخ کړه.> ١٦ نو حضرت ابراهيم د عفرون خبره قبوله کړه او هغه بيه چې عفرون د حيتيانو په مخکې ټاکلې وه، يعنې څلورسوه مثقاله سپين زر عفرون ته وتلل. دا د هغه وزن سره سم وو چې په هغه وخت کې يې د سوداگرانو په منځ کې رواج درلود.

١٧ په دې ډول د عفرون جايداد چې په مکفيله کې د ممري په لمرخاته کې ؤ هغه د حضرت ابراهيم شو. په هغه کې پتي او هغه سمخه چې په هغه پتي کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې. ١٨ دا ځمکه د ټولو حيتيانو په مخکې چې په هغې غونډې کې حاضر وو د حضرت ابراهيم د جايداد په توگه وپېژندل شوه.

١٩ نو حضرت ابراهيم خپله ښځه ساره ممري ته نژدې چې په حبرون کې ده د مکفيله په سمخه کې د کنعان په خاوره کې ښځه کړه. ٢٠ نو هغه پتي او سمخه چې په هغې کې وه د حيتيانو له خوا په حضرت ابراهيم باندې د هديرې لپاره په قباله ورکړای شول.

۲۴

حضرت ابراهيم ډېر زور شوی ؤ او څښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. (۱) حضرت ابراهيم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې د هرڅه واکدار ؤ وفرمايل: >خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده. (۲) په دې ډول زه تاته د څښتن يعنې د اسمان او ځمکې د خدای په نوم قسم درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای يعنې د کنعان په خلکو کې بڼځه نه کوي، (۳) بلکه زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لاړ شه او هلته زما زوی اسحاق ته بڼځه وکړه.<

(۴) ناظر پوښتنه وکړه: >که چېرې نجلی ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن ته راشي نو بيا به څنگه کېږي؟ آیا ستا زوی بېرته هغه وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی يې؟<

(۵) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: >پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بيايې. (۶) څښتن د اسمان خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي وطن څخه راوويستلم او زما سره يې کلکه وعده وکړه چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فربسته ستا څخه مخکې ولېږي ترڅو ته وکولی شي چې په هغه ځای کې زما زوی ته بڼځه وکړي. (۷) که چېرې هغه نجلی په دې رضا نه شي چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه لوظ څخه چې زما سره دې کړی دی خلاص يې. خو په هيڅ حالت کې به زما زوی هلته نه ورولي.< (۸) نو

ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې کېښود او قسم يې وخوړ

چې څه چې حضرت ابراهيم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

١٠) ناظر د خپل بادار له اوبنانو څخه لس اوبنان او هر ډول بڼه شيان د ځان سره واخيستل او د بين النهرين شمال ته هغه بڼار ته لاړ چې ناحور په کې اوسېده. ١١) هغه مازديگر، يعنې څه وخت چې بڼځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې هلته ورسېد او خپل اوبنان يې د بڼار څخه بيرون د کوهي په غاړه گونډه کړل. ١٢) بيا هغه دعا وکړه: <ای څښتنه، زما د بادار ابراهيم خدايه! نن ما کامياب کړه او زما د بادار ابراهيم سره خپله وعده پوره کړه. ١٣) دا دی زه دلته د کوهي په څنگ کې ولاړ يم، د بڼار انجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. ١٤) نو داسې دې وشي چې کله زه هغې نجلی ته ووايم چې خپل منگی راکوز کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووايي: وڅښه او ستا اوبنانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه نجلی وي چې د خپل خدمتگار اسحاق دپاره دې انتخاب کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.>

١٥) د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راورسېدله او د اوبو منگی يې په اوږو باندې ايښی ؤ. هغه د بتوئيل لور وه او بتوئيل د ملکه زوی ؤ او ملکه د حضرت ابراهيم د ورور ناحور بڼځه وه. ١٦) هغه يوه ډېره بڼکلې نجلی وه او پېغله وه. هغه کوهي ته وربڼکته شوه، خپل منگی يې د اوبو څخه ډک کړ او بېرته راپورته شوه. ١٧) ناظر د هغې د ليدلو دپاره په منډه ورغی او ويې ويل: <مهرباني وکړه ستا د منگي څخه لږې اوبه ماته راکړه.>

١٨ هغې وويل: <ای زما باداره، وخبښه.> نو ژر يې خپل منگي له اوږو څخه راښکته کړ او هغه ته يې اوبه ورکړې چې ويې څښي.

١٩ کله چې هغه اوبه وڅښلې، هغې وويل: <زه به ستا د اوبانو دپاره هم اوبه راوباسم ترڅو هغوی هم په اوبو ماړه شي.>

٢٠ هغې ژر خپل منگي په اخور کې خالي کړ او بېرته په منډه د اوبو ويستلو دپاره کوهي ته لاړه او د ټولو اوبانو دپاره يې اوبه راوويستلې. ٢١ سړي په خاموشي سره هغې ته کتل چې په دې پوه شي چې څښتن د ده سفر بريالی کړی دی او که نه.

٢٢ کله چې هغې نجلی خپل کار خلاص کړ نو هغه سړي د سرو زرو يو قيمتي پېژوان راواخيست او هغې ته يې په پوزه کړ او همدارنگه دوه د سرو زرو غټې کړۍ گانې يې راواخيستلې او هغې ته يې په لاس کړلې. ٢٣ بيا هغه پوښتنه وکړه: <ماته ووايه چې ته د چا لور يې؟ آيا ستا د پلار په کور کې زمونږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟>

٢٤ هغې ځواب ورکړ: <زه د بتوئيل لور او د ناحور او ملکې لمسی يم.> ٢٥ هغې زياته کړه: <زمونږ سره بوس او واښه پرېمانه دي او د شپې د تېرولو دپاره ځای هم شته.>

٢٦ بيا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت يې وکړ، ٢٧ ويې ويل: <تاه دې وي څښتن ته، زما د بادار ابراهيم خدای ته چې هغه وعده يې پوره کړه چې زما د بادار سره يې کړې وه. څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته لارښودنه وکړه.>

٢٨ هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې کورنۍ ته يې ټوله

قصه وکړه. ٢٩ نو د ربکا يو ورور ؤ چې لابان نومېده. لابان په منډه دباندې ووت او د حضرت ابراهيم د ناظر پسې کوهي ته ورغی.

٣٠ لابان د خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو باندې کړی گانې وليدلې او د هغې څخه يې هغه خبرې واورېدلې چې هغه سړي ورته کړې وې. نو دی ورغی او ويې ليدل چې د حضرت ابراهيم ناظر د کوهي په غاړه د اوبنانو سره ولاړ دی. ٣١ هغه وويل: <زما سره کور ته راشه. ته داسې سړی يې چې څښتن درته برکت درکړی دی. ولې بيرون ولاړ يې؟ ما ستا دپاره په خپل کور کې کوټه او ستا د اوبنانو دپاره ځای تيار کړی دی.>

٣٢ نو هغه سړی کور ته ننوت او هغوی د اوبنانو څخه بارونه رانېکته کړل او اوبنانو ته يې بوس او وانه ورکړل. بيا لابان د حضرت ابراهيم ناظر او د هغه نفرو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې ومينځي. ٣٣ بيا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، مگر هغه وويل: <تر هغې پورې به زه ډوډۍ ونه خورم ترڅو مې خپله خبره نه وي کړې.>

لابان وويل: <نو بيا ووايه.>

٣٤ نو ويې ويل: <زه د حضرت ابراهيم ناظر يم. ٣٥ څښتن زما بادار ته زيات برکت ورکړی دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته يې د پسونو او وزو رمې، د غوايانو او خرو پادې، سپين زر، سره زر، غلامان، وينځې او اوبنان ورکړي دي. ٣٦ زما د بادار د بنځې ساره څخه په زوړ عمر کې زوی پيدا شو او هرڅه چې زما بادار

درلودل هغه ته يې ورکړل. (۳۷) زما بادار ماته قسم راکړ او ويې فرمايل: زما زوی ته به د کنعانيانو د لورگانو څخه چې زه د هغو په منځ کې اوسېرم بڼځه نه کوي. (۳۸) بلکه زما د پلار کورنی او زما خپلې قبيلې ته لاړ شه او زما زوی ته بڼځه وکړه. (۳۹) بيا ما د خپل بادار څخه پوښتنه وکړه: که چېرې نجلی زما سره رانه شي نو بيا څه وکړم؟ (۴۰) هغه ځواب راکړ: هغه څښتن چې زه يې پيروي کوم هغه به خپله فرېښته ستا سره ولېږي او ستا سفر به بريالی کړي ترڅو ته وکولی شي چې زما زوی ته زما د خپلې قبيلې او زما د پلار د کورنی څخه بڼځه وکړي. (۴۱) کله چې ته زما قبيلې ته ورشي نو زما د قسم څخه به خلاص شي: حتی که هغوی تاته د نجلی د درکولو څخه انکار هم وکړي، ته به زما د قسم څخه خلاص يي.

(۴۲) کله چې نن زه کوهي ته راغلم، ما وويل: ای څښتنه، زما د بادار ابراهيم خدايه! که ستا رضا وي ماته په دې سفر کې چې راغلی يم بری راکړه. (۴۳) دا دی زه دلته د دې کوهي په غاړه ولاړ يم. نو داسې دې وشي چې کومه نجلی چې د اوبو د وړلو دپاره راځي، نو زه به د هغې څخه وغواړم چې د خپل منگي څخه ماته لږې اوبه راکړي. (۴۴) که چېرې هغه راته ووايي چې وڅښه او زه به ستا د اوبانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه نجلی وي چې څښتن زما د بادار د زوی دپاره انتخاب کړې ده. (۴۵) مخکې له دې چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منگي سره چې په اوږو يې ايښی ؤ راغله. هغه کوهي ته ښکته شوه او اوبه يې راوويستلې او ما هغې ته وويل: لږې اوبه راکړه چې زه يې وڅښم. (۴۶) هغې ژر خپل منگي د اوږو څخه راښکته کړ او ويې ويل: وڅښه. زه به ستا اوبانو

ته هم اوبه ورکړم، نو بيا ما وڅښلې او هغې اوبنانو ته هم اوبه ورکړې. (۴۷) د هغې څخه مې پوښتنه وکړه: ته د چا لور يې؟ نو هغې وويل، زه د بتوئيل لور يم او د ناحور او ملکه لمسی يم. نو د هغې په پوزه کې مې پېژوان واچاوه او په لاسونو کې مې ورته کړی گانې واچولې. (۴۸) ما سجده وکړه او د څښتن عبادت مې وکړ او د خپل بادار ابراهيم څښتن خدای مې وستايه چې ماته يې سمه لاره وښودله چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته وکړم. (۴۹) نو اوس که چېرې زما د بادار سره وفاداري او مهرباني کوي هم راته ووايه او که نه يې کوي هم ماته ووايه ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چېرته لاړ شم.

(۵۰) لابان او بتوئيل ځواب ورکړ: <څرنګه چې دا خبره د څښتن له طرفه ده مونږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولی. (۵۱) دا دی ربکا حاضره ده هغه درسره واخله او څه. لکه څنګه چې څښتن په خپله فرمايلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی ښځه شي.> (۵۲) څنګه چې د حضرت ابراهيم ناظر دا خبره واورېدله نو سجده يې وکړه او د څښتن عبادت يې وکړ. (۵۳) بيا ناظر کالي، د سپينو زرو او سرو زرو گانې راوويستل او ربکا ته يې ورکړل او د هغې ورور او مور ته يې هم قيمتي سوغاتونه ورکړل.

(۵۴) بيا د حضرت ابراهيم ناظر او د هغه نفرو وخورل او وڅښل او شپه يې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وويل: <ما بېرته خپل بادار ته رخصت کړئ.>

(۵۵) مګر د ربکا ورور او مور وويل: <نجلی دې يوه هفته يا لس

ورځې زمونږ سره پاتې شي، بيا تاسو کولی شئ چې لاړ شئ. <

٥٦ خو هغه وويل: <مونږ مه ايساروئ. څښتن زما سفر بريالی

کړی دی، پرېږدئ چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.>

٥٧ هغوی وويل: <راځئ چې نجلی راوغواړو او په دې باره کې د

هغې څخه پوښتنه وکړو.> ٥٨ نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه

يې ورڅخه وکړه: <آيا د دې سړي سره ځې؟>

هغې وويل: <هو، ځم.>

٥٩ نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د حضرت

ابراهيم د ناظر او د هغه د نفرو سره ولېږلې. ٦٠ هغوی د ربکا دپاره

برکت وغوښت او ورته يې وويل:

<ای زمونږ خورې! ته دې د ميليونونو اولادونو مور شې

ستا اولاده دې د خپلو دښمنانو ښارونه فتح کړي.>

٦١ بيا ربکا او د هغې وينځې تيارې شوې او په اوبنانو باندې

سپرې شوې او د سړي سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره

واخيستله او لاړ.

٦٢ په دې وخت کې حضرت اسحاق د بئرحي ربي څخه راغلی ؤ

او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ٦٣ يو ماښام حضرت اسحاق په

پټيو کې چکر واهه. څنگه چې هغه خپلې سترگې پورته کړې ويې

ليدل چې اوبنان راروان دي. (٦٤) ربکا هم خپلې سترگې پورته کړې او حضرت اسحاق يې وليد، نو د اوبن څخه راکوزه شوه (٦٥) او د ناظر څخه يې پوښتنه وکړه: <هغه سړی څوک دی چې په پټي کې زمونږ مخې ته راروان دی؟>

ناظر ځواب ورکړ: <هغه زما بادار دی.> نو هغې خپل څادر راواخيست او خپل ځان يې ورباندې پټ کړ.

(٦٦) کوم کارونه چې ناظر کړي وو هغه ټول يې حضرت اسحاق ته بيان کړل. (٦٧) حضرت اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خېمې ته راوستله او د هغې سره يې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره يې مينه کوله او حضرت اسحاق د خپلې مور د مړينې څخه پس تسلي وموندله.

د حضرت ابراهيم نور اولادونه

(اول تواريخ ١: ٣٢ - ٣٣)

٢٥ (١) حضرت ابراهيم بله ښځه وکړه چې نوم يې قطوره ؤ.

(٢) د هغې څخه د حضرت ابراهيم زامن زمران، يقشان، مدان،

مديان، يشباق او شوعه پيدا شول. (٣) يقشان د شبا او ددان پلار ؤ

او اشوريم، لطوشيم او لئوميم د ددان اولاده وه. (٤) عيفه، عيفر،

حنوک، ابيداع او الداعه د مديان زامن وو. دا ټول د قطورې اولاده

وه.

(٥) حضرت ابراهيم خپله ټوله شتمني حضرت اسحاق ته پرېښودله.

۶ مگر هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وینځو زامنو ته یې
سوغاتونه ورکړل او هغوی یې د خپل زوی حضرت اسحاق څخه د
مشرق خواته لېرې ولېږل.

د حضرت ابراهیم وفات کېدل

۷ حضرت ابراهیم پوره یوسلو پنځه او یا کاله ژوند وکړ. ۸
هغه په پاڅه عمر کې وفات شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو.
۹ د هغه زامنو حضرت اسحاق او حضرت اسماعیل هغه ممرې ته
نژدې د حیثي صوحرار د زوی عفرون په پټي کې د مکفيله په سمڅه
کې بنځ کړ. ۱۰ دا هغه پټی ؤ چې حضرت ابراهیم د حیثیانو څخه
په بیه اخیستی ؤ. حضرت ابراهیم او د هغه بنځه ساره دواړه په هغه
کې بنځ کړای شول. ۱۱ د حضرت ابراهیم د وفات څخه وروسته
خدای پاک د هغه زوی حضرت اسحاق ته برکت ورکړ او حضرت
اسحاق بئرحی ربي ته نژدې اوسېده.

د حضرت اسماعیل اولاده

(اول تواریخ ۱: ۲۸ - ۳۱)

۱۲ دا د حضرت ابراهیم د زوی حضرت اسماعیل اولاده ده. دا هغه
اسماعیل ؤ چې د ساره د مصری وینځې هاجرې څخه پیدا شوی ؤ.
۱۳ د حضرت اسماعیل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدو د ترتیب
له مخې چې په لست کې لیکل شوي دي دا دي: د حضرت اسماعیل
مشر زوی نبايوت، قیدار، ادبیل، مبسام، ۱۴ مشماع، دومه، مسا،
۱۵ حداد، تیما، یطور، نافیش او قدمه. ۱۶ دا د حضرت اسماعیل

زمان وو او دا د دولسو قبیلو د مشرانو نومونه وو چې د هغوی د کلیو او کمپونو په مطابق وو. (۱۷) حضرت اسماعیل پوره د یوسلو اووه دېرشو کالو په عمر وفات شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. (۱۸) د هغه اولاده د شور او حویلې ترمنځ سیمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو ورونو سره په دېښمنۍ کې ژوند کاوه.

حضرت یعقوب او عیسو

(۱۹) دا د حضرت ابراهیم د زوی حضرت اسحاق اولاده ده: د حضرت ابراهیم څخه حضرت اسحاق پیدا شو. (۲۰) حضرت اسحاق د څلوېښتو کالو په عمر ؤ چې د ربکا سره یې واده وکړ. هغه د ارامي بتوئیل لور وه چې د بین النهرین څخه ؤ او د لابان خور وه. (۲۱) حضرت اسحاق د خپلې ښځې په خاطر چې شنډه وه څښتن ته دعا وکړه. څښتن د هغه دعا قبوله کړه او د هغه ښځه ربکا امیدواره شوه. (۲۲) مخکې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي هغه پوه شوه چې هغه به غبرګوني وزېږوي، ځکه چې هغې دا احساس کړه چې هغوی د مور په نس کې یو د بل سره جګړه کوي. هغې وویل: <زما سره ولې داسې کیږي؟> نو هغې د څښتن څخه پوښتنه وکړه.

(۲۳) څښتن هغې ته وفرمایل:

>ستا د دواړو زمانو څخه

به دوه رقیب قومونه جوړ شي

په هغو دواړو کې به کشر قوي وي

او مشر به د هغه غلام وي <

٢٤) کله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، د هغې څخه
غبرگوني پيدا شول. ٢٥) اولنی زوی چې پيدا شو هغه سور ؤ او د
هغه ټول بدن لکه د بېرې چپنې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې عيسو
کېښود. ٢٦) د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د
عيسو پونده په خپل لاس کې کلکه نيولې وه، نو ځکه د هغه نوم
يعقوب شو. حضرت اسحاق د شپېتو کالو په عمر ؤ چې دوی پيدا
شول.

عيسو خپل د مشر توب حقونه خرڅوي

٢٧) هلکان لوی شول. عيسو يو ماهر ښکاري او داسې سپری ؤ چې
صحرا يې خونېدلې، خو حضرت يعقوب يو ارام سپری ؤ او د کور
څخه به نه ووت. ٢٨) حضرت اسحاق د عيسو سره مينه کوله ځکه
چې هغه د هغو حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو ښکار کول. مگر
ربکا د حضرت يعقوب سره مينه کوله.

٢٩) يوه ورځ حضرت يعقوب د قورمې په پخولو باندې مشغول ؤ.
عيسو د ښکار څخه راغی او ډېر وږی ؤ ٣٠) او حضرت يعقوب ته
يې وويل: >زه د لوږې له لاسه مړ کېږم، د دې لوبيا له قورمې څخه
لږه راکړه! < (په دې خاطر يې په هغه باندې د ادوم نوم هم کېښود.)

۳۱) حضرت یعقوب خواب ورکړ: <اول په ما باندې خپل د

مشرتوب حق خرڅ کړه.>

۳۲) عيسو وويل: <گوره، زه مړ کېږم. دا مشرتوب ماته څه گټه

رسوي؟>

۳۳) مگر حضرت یعقوب وفرمايل: <اول ماته قسم وخوره، نو

هغه قسم وخور او خپل د مشرتوب حق يې په حضرت یعقوب باندې

خرڅ کړ. ۳۴) بيا حضرت یعقوب عيسو ته لږه ډوډۍ او قورمه

ورکړه. هغه خوراک او څښاک وکړ، پاڅېده او لاړ. نو عيسو د خپل

مشرتوب حق ته په سپکه سترگه وکتل.

حضرت اسحاق او ابي ملک

۲۶) ۱) په هغه وطن کې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا

د حضرت ابراهيم په وخت کې راغلې وه بله قحطي هم راغله.

حضرت اسحاق د فلسطينيانو پادشاه ابي ملک ته چې په جرار کې ؤ

ورغی. ۲) څښتن حضرت اسحاق ته ښکاره شو او ويې فرمايل:

<مصر ته مه ځه. په همدې وطن کې په هغه ځای کې چې زه يې

درته وایم اوسېږه. ۳) همدلته اوسېږه. زه به ستا سره مل يم او تاته

به برکت درکړم. زه به تاته او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه درکړم او

په هغې وعدې باندې به ټينگ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره

مې کړې وه. ۴) ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته کړم

او هغوی ته به دا ټوله سيمه ورکړم. ستا د اولادې په وسيله به د

خُښکې په مخ ټول قومونه برکت ومومي، ﴿٥﴾ ځکه چې ابراهيم زما اطاعت کړی دی او زما په ټولو حکمونو او قوانينو باندې يې عمل کړی دی.

﴿٦﴾ نو حضرت اسحاق په جرار کې پاتې شو. ﴿٧﴾ کله چې د هغه ځای خلکو د حضرت اسحاق څخه د ربکا په باره کې پوښتنه وکړه، هغه وفرمايل: <هغه زما خور ده.> ځکه هغه وپرېده داسې ووايي چې هغه زما ښځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر ووژني، ځکه چې هغه ډېره ښکلې وه. ﴿٨﴾ څرنګه چې حضرت اسحاق هلته زيات وخت تېر کړ، ابي ملک د فلسطينيانو پادشاه د کړکې څخه لاندې وکتل او ويې ليدل چې حضرت اسحاق خپله ښځه ربکا په غېږ کې نيولې وه او هغه يې ښکلوله. ﴿٩﴾ نو ابي ملک حضرت اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: <هغه په رښتيا سره ستا ښځه ده! نو ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده؟> حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې کېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.>

﴿١٠﴾ ابي ملک وويل: <دا څه دې زمونږ سره وکړل؟ کېدای شو چې زما د نفرو څخه کوم يو ستا د ښځې سره ځملاستلی وای او مونږ به دې ګناهکار کړي وای.> ﴿١١﴾ ابي ملک ټولو خلکو ته خبرداري ورکړ: <که هرڅوک د دې سړي يا دې ښځې سره بده رويه وکړي هغه به ووژل شي.>

﴿١٢﴾ حضرت اسحاق په هغې ځمکې کې فصل وکاره او په هغه کال

يې چې څه کرلي وو د هغې څخه يې يو په سل حاصل واخيست،
ځکه چې څښتن هغه ته برکت ورکړ. (۱۳) حضرت اسحاق ورځ په
ورځ خوشبخته کېده او هغه ډېر شتمن سپری شو. (۱۴) هغه دومره
زياتې رمې، پادې او غلامان درلودل چې فلسطينيانو ورباندې بخيلي
کوله. (۱۵) نو هغه ټول کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم
غلامانو د هغه د پلار په وخت کې کيندلي وو، فلسطينيانو هغه د
خاورو څخه ډک کړل.

(۱۶) نو بيا ابي ملک حضرت اسحاق ته وويل: <ته زمونږ څخه ډېر
قوي شوی يې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.> (۱۷) نو حضرت
اسحاق له هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کې يې خېمې
ودرولې او هلته پاتې شو. (۱۸) حضرت اسحاق هغه کوهيان چې د
هغه د پلار حضرت ابراهيم په وخت کې کيندل شوي وو او
فلسطينيانو هغه د حضرت ابراهيم د وفات کېدلو څخه وروسته بند
کړي وو بېرته وکيندل او هماغه نومونه يې ورباندې کېښودل چې
پلار يې ورباندې ايښي وو.

(۱۹) د حضرت اسحاق غلامانو په دې دره کې يو کوهی وکينده چې
تازه اوبه يې درلودلې. (۲۰) مگر د جرار شپانو د حضرت اسحاق د
شپانو سره دعوه شروع کړه او ويې ويل: <دا زمونږ اوبه دي!> نو
حضرت اسحاق هغه کوهی د دعوي په نوم ياد کړ.

(۲۱) د حضرت اسحاق غلامانو بل کوهی وکينده او په هغه باندې يې
هم دعوه وکړه او هغه يې د دښمنی په نوم ياد کړ. (۲۲) او له هغه
ځای څخه يې کډه وکړه او بل کوهی يې وکينده مگر په هغه باندې

چا دعوه ونه كړه او هغه يې د پرېمانه ځای په نوم ياد كړ، ويې
فرمايل: <اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کې
به خوشبخته شو.>

٢٣ حضرت اسحاق له هغه ځايه بشرشبع ته لاړ. ٢٤ په هماغه
شپه څښتن هغه ته ښكاره شو او ويې فرمايل: <زه ستا د پلار
ابراهيم خدای يم. مه وپرېره ځكه چې زه ستا سره مل يم او تاته به
برکت دركړم او ستا اولاده به د خپل خدمتگار ابراهيم په خاطر زياته
كړم.> ٢٥ حضرت اسحاق هلته د قرباني ځای جوړ كړ او د
څښتن عبادت يې وكړ. بيا يې په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې
او د هغه غلامانو هلته يو بل كوهی وکينده.

د حضرت اسحاق او ابي ملك ترمنځ د روغې جوړې تړون
٢٦ يوه ورځ ابي ملك د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښكرو د
مشر فيكول سره د جرار څخه د حضرت اسحاق د ليدلو دپاره راغی.
٢٧ حضرت اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وكړه: <تاسو خو زما
سره دښمني كوله او زه مو له خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې
زما د ليدلو دپاره راغلي يئ؟>

٢٨ هغوی ځواب وركړ: <مونږ وليدل چې څښتن په رښتيا ستا
سره مل دی نو مونږ وويل چې زمونږ او ستاسو ترمنځ دې داسې يو
قوي تړون وي ٢٩ چې مونږ ته زيان راونه رسوی لكه څنگه چې
مونږ تاته زيان نه دی دررسولی، بلكه ستا سره مو ښه رويه كړې ده
او ته مو په سلامتې سره لېږلی يې. اوس څښتن تاته برکت دركړی

دی. < ٣٠ > حضرت اسحاق د هغوی دپاره مېلمستیا تیاره کړه او هغوی وخورل او وڅښل. ٣١ > سهار وختي هغوی پاڅېدل او یو او بل ته یې قسم ورکړ. حضرت اسحاق هغوی رخصت کړل او په سلامتۍ سره د هغه څخه لاړل.

٣٢ > په هماغه ورځ د حضرت اسحاق غلامان راغلل او هغه ته یې د هغه کوهي په باره کې خبر ورکړ چې دوی کیندلی ؤ. هغوی وویل: <مونږ اوبه وموندلې. > ٣٣ > نو هغه یې د شبع په نوم یاد کړ. تر نن ورځې پورې هغه ښار د بئرشبع په نوم یادېږي.

د عیسو ښځې

٣٤ > کله چې عیسو څلوېښت کلن شو، د بیري حیثي د لور یودیه او د ایلون حیثي لور بسمې سره یې واده وکړ. ٣٥ > هغوی د حضرت اسحاق او ربکا ژوند تریخ کړ.

حضرت یعقوب د حضرت اسحاق څخه برکت اخلي

٢٧ > ١ > کله چې حضرت اسحاق زوړ شو نو د هغه سترگې دومره کمزورې شوې چې نور یې څه شی نه شو لیدلی. خپل مشر زوی عیسو یې راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: <ای زما زویه! > هغه ځواب ورکړ: <څه وایي؟ >

٢ > حضرت اسحاق وفرمایل: <زه اوس زوړ شوی یم او مرگ ته

نژدې شوی يم. (۳) نو اوس خپله لينده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. (۴) زما دپاره داسې خوندور خوراک چې زه يې خوښوم تيار کړه او ماته يې راوړه چې ويې خورم، ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې تاته برکت درکړم. <

(۵) څه وخت چې حضرت اسحاق د خپل زوی عيسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عيسو د ښکار دپاره صحرا ته لاړ.

(۶) ربکا خپل زوی حضرت يعقوب ته وويل: <گوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عيسو ته وويل: (۷) زما دپاره د ښکار

غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تيار کړه چې ويې خورم او د خپل مرگ څخه مخکې تاته د څښتن په حضور کې برکت درکړم.

(۸) نو اوس ای زما زويه، په غور سره واوره او څه چې درته وایم

هغه وکړه. (۹) رمې ته ورشه او دوه ډېر ښه سپرلي راته راوله ترڅو ستا د پلار دپاره داسې خوندور خوراک تيار کړم چې هغه يې

خوښوي. (۱۰) بيا هغه دې پلار ته يوسه چې ويې خوري ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې تاته برکت درکړي. <

(۱۱) حضرت يعقوب خپلې مور ربکا ته وويل: <خو زما ورور

عيسو بېر سپری دی او زه ښويه پوستکی لرم. (۱۲) که پلار مې په ما باندې لاس ووهي نو بيا به څه کيږي؟ دی به پوه شي چې زه هغه

غولوم، نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم. <

(۱۳) مور يې ځواب ورکړ: <ای زما زويه! ستا لعنت دې په ما

باندې وي، ته يوازې هغه څه وکړه چې زه يې درته وایم. لاړ شه او ماته سپرلي راوله. < (۱۴) نو حضرت يعقوب لاړ او هغه يې خپلې

مور ته راوړل او هغې داسې خوندور خوراک تيار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. (۱۵) بيا ربکا د خپل مشر زوی عيسو تر ټولو ښه کالي چې د هغې سره په کور کې وو راواخيستل او خپل کشر زوی حضرت يعقوب ته يې واغوستل. (۱۶) همدارنگه هغې د سپرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د اورمېر هغه ځای پټ کړ چې ويښتان يې نه درلودل. (۱۷) هغې هغه خوندور خوراک او ډوډۍ چې پخه کړې يې وه د خپل زوی حضرت يعقوب په لاس کې ورکړل.

(۱۸) هغه خپل پلار ته ورغی او وپې ويل: <ای زما پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وايې، ای زما زويه؟ ته څوک يې؟>

(۱۹) حضرت يعقوب خپل پلار ته وويل: <زه ستا مشر زوی عيسو

يم، تا چې څنگه راته ويلې وو ما هماغسې وکړل. کښېنه او زما د

ښکار غوښه وخوره ترڅو ماته خپل برکت راکړې.>

(۲۰) حضرت اسحاق د خپل زوی څخه پوښتنه وکړه: <ای زما

زويه، دومره ژر دې څنگه پيدا کړه؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ستا څښتن خدای زما سره مرسته

وکړه او هغه مې پيدا کړه.>

(۲۱) بيا حضرت اسحاق يعقوب ته وفرمايل: <ای زما زويه، رانژدې

شه چې لاس درباندي ووهم ترڅو پوه شم چې ته رښتيا زما زوی

عيسو يې که نه.> (۲۲) حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق

ته ورنژدې شو او پلار يې په هغه باندې لاس وواهه او ويې فرمايل:
>اواز دې د يعقوب د اواز په شان دى، مگر لاسونه دې د عيسو د
لاسونو په شان دي.< (۲۳) حضرت اسحاق هغه ونه پېژانده ځکه
چې د هغه لاسونه د عيسو د لاسونو په شان بېر وو، نو ورنژدې شو
چې هغه ته برکت ورکړي. (۲۴) هغه پوښتنه وکړه: >آيا ته په رښتيا
سره زما زوى عيسو يې؟<

هغه ځواب ورکړ: >هو، زه يم.<

(۲۵) حضرت اسحاق وفرمايل: >ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې
ويې خورم ترڅو خپل برکت درکړم.< حضرت يعقوب هغه حضرت
اسحاق ته راوړله او هغه وخورله او يو څه شراب يې هم راوړل او
هغه وڅښل. (۲۶) بيا د هغه پلار حضرت اسحاق ورته وفرمايل:
>اى زما زويه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.< (۲۷) نو حضرت
يعقوب ورنژدې شو او هغه يې ښکل کړ. نو کله چې حضرت اسحاق
د هغه کالي بوى کړل، نو ده ته يې برکت ورکړ او ويې فرمايل: >زما
د زوى خور بوى د هغې صحرا د بوى په شان دى چې څښتن هغې
ته برکت ورکړى دى. (۲۸) خداى پاک دې تاته د اسمان پرڅه
درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او
شراب دې درکړي. (۲۹) قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د
احترام سر ټيټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندې حکم چلوې او
ستا د مور اولاده دې تاته سر ټيټوي. څوک چې په تا باندې لعنت
ووايي، په هغه باندې دې لعنت وي او څوک چې تاته برکت درکوي،
په هغه دې برکت وي.<

عیسو د حضرت اسحاق څخه برکت غواړي

٣٠ سمدستي وروسته له دې چې هغه له برکت وركولو څخه وزگار

شو او حضرت يعقوب لار د حضرت يعقوب ورور عيسو د ښكار
څخه راغی. ٣١ هغه هم خوندور خوراك تيار كړ او خپل پلار ته
يې راوړ او ويې ويل: <ای پلاره، راپاڅپړه او زما د ښكار لږه غوښه
وخوره ترڅو ماته برکت راکړي.>

٣٢ حضرت اسحاق د هغه څخه پوښتنه وكړه: <ته څوك يې؟>

هغه ځواب وركړ: <زه ستا زوی يم، ستا مشر زوی عيسو.>

٣٣ حضرت اسحاق سخت ولرزېده او ويې فرمايل: <نو بيا هغه
څوك ؤ چې ښكار يې كړی ؤ او غوښه يې ماته راوړې وه؟ او همدا
اوس ستا د راتلو څخه مخكې مې هغه وخورله او هغه ته مې برکت
وركړ او هغه بېرته نه اخیستل كېږي.>

٣٤ كله چې عيسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لوړ او
سخت اواز سره چيغې ووهلې او خپل پلار ته يې وويل: <ای زما
پلاره، ماته هم برکت راکړه.>

٣٥ حضرت اسحاق ځواب وركړ: <ستا ورور دلته راغی، زه يې
وغولولم او ستا برکت يې واخیست.>

٣٦ عيسو وويل: <آيا په هغه باندې يې د يعقوب نوم په حقه نه
دی ايښی؟ ځكه چې هغه زه دوه وارې وغولولم. اول يې زما څخه د

مشر توب حق واخيست او اوس يې زما برکت واخيست. < نو هغه پوښتنه وکړه: <آيا ماته دې کوم برکت نه دی ساتلی؟>

٣٧ حضرت اسحاق عيسو ته په ځواب کې وفرمايل: <هغه مې په تا باندې بادار کړی دی او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان کړل او هغه ته مې غلې دانې او شراب ورکړي دي. نو ای زويه! اوس زه ستا دپاره څه وکړم؟>

٣٨ عيسو بيا خپل پلار ته وويل: <ای زما پلاره، آيا تا سره يوازي يو برکت ؤ؟ ماته هم برکت راکړه!> بيا عيسو په لوړ اواز سره وژړل.

٣٩ حضرت اسحاق هغه ته وفرمايل:

<له اسمان څخه به پرڅه تاته نه وي

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

٤٠ ژوند به کړې په خپله توره

يې غلام به د خپل ورور

مگر کله چې ياغي شې

د هغه جغ به له خپلې غاړې مات کړې<

حضرت يعقوب لابان ته تنبتي

٤١ عيسو د حضرت يعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار يې حضرت يعقوب ته ورکړی و کينه پيدا کړه. هغه د خپل ځان سره وويل: <زما پلار مرگ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بيا به خپل ورور يعقوب ووژنم.>

٤٢ کله چې ربکا د خپل مشر زوی عيسو د پلان څخه خبره شوه، هغې خپل کشر زوی حضرت يعقوب راوغوښت او ورته وپې ويل: <غوړ ونيسه، ستا ورور عيسو پلان لري چې ستا څخه د هغو کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني.> ٤٣ نو اوس ای زما زويه، هغه کار وکړه چې زه يې درته وایم. سمدستي حران ته زما ورور لابان ته وتښته. ٤٤ د هغه سره د لږ وخت دپاره پاتې شه ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي ٤٥ او هغه څه چې تا ورسره کړي دي هغه هېر کړي. نو بيا به تاته خبر درولېږم چې له هغه ځای څخه بېرته راشي. تاسو دواړه ولې په يوه ورځ کې له لاسه ورکړم؟>

حضرت اسحاق يعقوب لابان ته ورلېږي

٤٦ ربکا حضرت اسحاق ته وويل: <د دې حيتي ښځو د لاسه د خپل ژوند څخه بېزاره شوې يم. که چېرې يعقوب د دې حيتي ښځو په شان کومه حيتي ښځه وکړي نو زما ژوند به ژوند نه وي.>

٢٨ ١ حضرت اسحاق يعقوب راوغوښت، هغه ته يې برکت ورکړ او حکم يې ورته وکړ: <د کنعانی ښځې سره واده ونه کړي.> ٢ همدا اوس بين النهرين ته د خپل نيکه بتوئيل کور ته لاړ شه او

هلته د خپل ماما لابان د لورگانو څخه خپل ځان ته بڼځه وکړه. (۳)
 مطلق قادر خدای دې تاته برکت درکړي او تاته دې ډېر اولادونه
 درکړي ترڅو ستا څخه ډېر قومونه پیدا شي. (۴) هغه دې تا او ستا
 اولادې ته د حضرت ابراهیم په شان برکت درکړي او د هغې ځمکې
 خاوند شي چې خدای پاک حضرت ابراهیم ته ورکړې ده او ته په
 کې اوس د یو پردې په شان اوسېږي. (۵) نو حضرت اسحاق
 یعقوب ولېږه او هغه بین النهرین ته د بتوئیل ارامي زوی د حضرت
 یعقوب او عیسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عیسو بله بڼځه کوي

(۶) عیسو پوه شو چې حضرت اسحاق یعقوب ته برکت ورکړ او
 هغه یې بین النهرین ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته بڼځه
 وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله حضرت اسحاق هغه ته برکت
 ورکاوه، هغه ته یې حکم وکړ چې د کنعانی بڼځې سره به واده نه
 کوي. (۷) هغه خبر شو چې حضرت یعقوب د خپل مور او پلار
 اطاعت وکړ او بین النهرین ته لاړ. (۸) عیسو په دې پوهېده چې د
 هغه پلار حضرت اسحاق کنعانی بڼځې نه خوښوي. (۹) نو هغه د
 حضرت ابراهیم زوی حضرت اسماعیل ته لاړ او سره له دې چې
 نورې بڼځې یې هم درلودلې د حضرت اسماعیل د لور محلت سره
 یې چې د نبایوت خور وه واده وکړ.

په بیت ئیل کې د حضرت یعقوب خوب لیدل

(۱۰) حضرت یعقوب د بشرشبع څخه حران ته روان شو. (۱۱) څه

وخت چې نوموړی یو ځای ته ورسېده لمر پرېوتی ؤ. هغه د شپې هلته پاتې شو او یوه تیره یې راواخیستله، د خپل سر لاندې یې کېښودله او په هغه ځای کې ویده شو. (۱۲) هغه په خوب کې یوه زینه ولیده چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر یې اسمان ته رسېده او د خدای پاک فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. (۱۳) څښتن د حضرت یعقوب په څنگ کې ولاړ ؤ او ویې فرمایل: <زه څښتن یم، ستا د نیکه ابراهیم خدای او د اسحاق خدای یم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت یې، تا او ستا اولادې ته به یې ورکړم. ستا اولاده به د خاورو د ذرو په شان زیاته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمر پرېواته، لمر خاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنیا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسیله برکت مومي. (۱۴) زه به ستا سره مل یم او هرچېرته چې ځې زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېنږدم ترڅو مې هغه ټول کارونه نه وي کړي چې تا سره مې وعده کړې وه.>

(۱۶) کله چې حضرت یعقوب له خوبه راوښو شو ویې فرمایل: <څښتن په دې ځای کې دی خو زه په دې پوه نه وم.> (۱۷) هغه ووپرېده او ویې فرمایل: <دا څومره وپروونکی ځای دی. په رښتیا سره دا د خدای پاک کور دی او دا د اسمان دروازه ده.>

(۱۸) سهار وختي حضرت یعقوب هغه تیره چې هغه د خپل سر لاندې ایښې وه راواخیستله او د یادگار په توګه یې ودروله او د هغې په سر یې د زیتون تېل واچول. (۱۹) هغه دا ځای د بیت ئیل په نوم یاد کړ. مګر پخوا د هغه ښار نوم لوز ؤ. (۲۰) بیا حضرت یعقوب نذر کېښود ویې فرمایل: <که چېرې خدای پاک زما سره مل وي او په

دې سفر کې چې زه روان يم ما وساتي او ډوډۍ او کالي راته راکړي
(۲۱) ترڅو په خير سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو بيا
به ته زما خدای يې. (۲۲) او دغه تېره چې ما د يادگار په توگه
و درولې ده هغه به د خدای پاک کور شي او هرڅه چې ماته يې
راکوي د هغو لسمه برخه به تاته درکوم.

حضرت يعقوب د لابان کور ته رسېږي

۲۹ (۱) نو حضرت يعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د
خلکو خاورې ته راغی. (۲) هغه په صحرا کې يو کوهی وليد چې د
پسونو درې رمې يې په څنگ کې پندې وې. له دې کوهي څخه به
رمو اوبه څښلې او د کوهي خولې ته يوه لويه تېره ايښې وه. (۳)
څه وخت چې به ټولې رمې هلته راغونډې شوې نو شپانو به دغه
تېره د کوهي د خولې څخه لېرې کوله او رمو ته به يې اوبه ورکولې.
بيا به يې تېره بېرته د کوهي خولې ته ايښودله.

(۴) حضرت يعقوب د شپانو څخه پوښتنه وکړه: <ای زما ورونو،
تاسو د کوم ځای يې؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د حران يو.>

(۵) هغه پوښتنه وکړه: <تاسو د ناحور لمسی لابان پېژنئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <هو، مونږ هغه پېژنو.>

٦ هغه پوښتنه وکړه: <هغه ښه دی؟>

هغوی ځواب ورکړ: <هغه ښه دی. وگوره، دا د هغه لور راحیل ده چې د خپلې رمې سره راروانه ده.>

٧ حضرت یعقوب وفرمایل: <تر اوسه پورې لا لمر جگ ولاړ دی او د رمو د راغونډېدلو وخت نه دی. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته څرخای ته بوځئ.>

٨ هغوی وویل: <دا کار مونږ نه شو کولی. څه وخت چې ټولې رمې راغونډې شي او د کوهي د خولې څخه تېره لېرې کړای شي، بیا به پسونو ته اوبه ورکړو.>

٩ حضرت یعقوب لا د هغوی سره خبرې کولې چې راحیل د رمې سره راغله ځکه چې هغه شپونکی وه. (١٠) کله چې حضرت یعقوب راحیل ولیدله چې د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه کوهي ته ورغی او تېره یې د کوهي د خولې څخه لېرې کړه او د لابان پسونو ته یې اوبه ورکړې. (١١) بیا حضرت یعقوب راحیل ښکل کړه او په لوړ اواز سره یې وژړل. (١٢) حضرت یعقوب راحیل ته وفرمایل: <زه ستا د پلار د خپلوانو څخه یم او د ربکا زوی یم.>

هغه په منډه لاړه او خپل پلار یې خبر کړ. (١٣) څنگه چې لابان د خپل خور یې حضرت یعقوب خبر واورېد نو په منډه د هغه لیدلو ته ورغی. هغه یې په غېږ کې ونيوه، ښکل یې کړ او خپل کور ته یې راوست. بیا هرڅه چې پېښ شوي وو حضرت یعقوب لابان ته بیان

کړل. (۱۴) لابان هغه ته وویل: > په رښتیا سره ته زما خپله وینه او خپل هدوکي یې. < حضرت یعقوب پوره یوه میاشت د هغه سره پاتې شو.

حضرت یعقوب د لیه او راحیل سره واده کوي

(۱۵) لابان حضرت یعقوب ته وویل: > آیا په دې خاطر چې ته زما خپل یې نو ماته به وړیا خدمت کوي؟ ووايه چې ته خومره مزدوري غواړې؟ < (۱۶) لابان دوه لورگانې درلودلې، د مشرې نوم لیه او د کشرې نوم راحیل ؤ. (۱۷) د لیه سترگې ښکلې وې مگر راحیل ښایسته وه او ښکلې اندام یې درلود. (۱۸) حضرت یعقوب په راحیل باندې مین شوی ؤ او ویې فرمایل: > که چېرې خپله کشره لور ماته راکړې، نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم. <

(۱۹) لابان وویل: > دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل چاته. زما سره دلته پاتې شه. < (۲۰) نو حضرت یعقوب د راحیل دپاره اووه کاله خدمت وکړ، مگر دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان ښکاره شول ځکه چې هغه د راحیل سره ډېره مینه درلودله.

(۲۱) نو حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: > هغه موده پوره شوې ده، اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم. < (۲۲) نو لابان د هغه ځای ټول خلک راغونډ کړل او مېلمستیا یې ورکړه. (۲۳) خو کله چې شپه شوه، هغه د راحیل په ځای لیه حضرت یعقوب ته وروستله او حضرت یعقوب د هغې سره یوځای شو. (۲۴) لابان

خپله وينځه زلفه خپلې لور ليه ته د نوکري په توگه ورکړه. (٢٥) کله چې سهار شو حضرت يعقوب ته معلومه شوه چې هغه ليه وه. هغه لابان ته ورغی او ويې فرمايل: <زما سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحيل ماته راکړې، زه دې ولې وغولولم؟>

(٢٦) لابان ځواب ورکړ: <دلته زمونږ په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور د مشرې څخه مخکې واده کړي. (٢٧) صبر وکړه چې د ليه د واده اوومه ورځ پوره شي بيا به راحيل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت کوي.>

(٢٨) حضرت يعقوب قبوله کړه او د ليه سره يې د واده اوومه ورځ پوره کړه او لابان خپله لور راحيل هغه ته ورکړه. (٢٩) لابان خپله وينځه بله خپلې لور راحيل ته د نوکري په توگه ورکړه. (٣٠) حضرت يعقوب د راحيل سره هم يوځای شو. په هغه باندې د ليه څخه راحيل ډېره گرانه وه. هغه لابان ته اووه کاله نور خدمت وکړ.

د حضرت يعقوب اولادونه

(٣١) کله چې څښتن وليدل چې حضرت يعقوب د ليه سره ډېره مينه نه کوي، خدای پاک هغې ته اولادونه ورکړل، مگر راحيل شنه وه.

(٣٢) ليه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندې يې روبين نوم کېښود، ځکه هغې وويل: <څښتن زما سختي ليدلې ده. اوس به مې مېره راسره مينه کوي.> (٣٣) هغه بيا اميدواره شوه، زوی يې وزېراوه او ويې ويل: <دا ځکه چې څښتن پوهيږي چې حضرت يعقوب زما سره مينه نه کوي، نو دا يې هم راکړ.> نو په هغه

باندې يې شمعون نوم کېښود. (٣٤) هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه، ويې ويل: <اوس به د خپل مېړه زړه ته ورنژدې شم، ځکه چې درې زامن مې ورته وزېرول.> نو په دې خاطر يې په هغه باندې لوي نوم کېښود. (٣٥) هغه بيا اميدواره شوه او کله چې د هغې زوی پيدا شو، هغې وويل: <دا ځل به زه د څښتن ستاينه وکړم، نو هغې په هغه باندې يهودا نوم کېښود. وروسته له هغې څخه ليه د اولاد د زېرولو څخه ولوېدله.

٣٠ (١) کله چې راحيل وليدل چې د دې څخه د حضرت يعقوب هيڅ اولاد پيدا نه شو، نو په خپلې خور باندې يې بخيلې وکړه او حضرت يعقوب ته يې وويل: <ماته اولاد راکړه او که نه، نو زه به مړه شم.>

(٢) حضرت يعقوب په راحيل باندې په قهر شو او ويې فرمايل: <زه خو خدای نه يم چې ته يې د اولاد راوړلو څخه بې برخې کړې يې.>

(٣) نو هغې وويل: <دا زما وينځه بله ده. د هغې سره يوځای شه ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېروي. په دې ډول به زه هم وکولی شم چې د هغې په وسيله مور شم.> (٤) نو خپله وينځه بله يې ورکړه چې د هغه ښځه شي او حضرت يعقوب د هغې سره يوځای شو. (٥) بله اميدواره شوه او حضرت يعقوب ته يې زوی وزېراوه. (٦) نو راحيل وويل: <خدای پاک زما په حق کې انصاف وکړ، هغه زما دعا قبوله کړه او ماته يې زوی راکړ.> په دې خاطر يې په هغه باندې دان

نوم کېښود. (۷) بله د راحیل وینځه بیا امیدواره شوه او د هغې

څخه د حضرت یعقوب دوهم زوی پیدا شو. (۸) راحیل وویل: <د خپلې خور سره مې شخړه وکړه او زه بریالی شوم، نو ځکه یې په هغه باندې نفتالي نوم کېښود.

(۹) کله چې لیه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدله، خپله

وینځه زلفه یې حضرت یعقوب ته ورکړه چې د هغه بڼځه شي. (۱۰)

د لیه د وینځې زلفې څخه د حضرت یعقوب زوی پیدا شو. (۱۱) لیه

وویل: <زه بختوره یم، نو ځکه یې په هغه باندې جاد نوم کېښود.

(۱۲) د لیه د وینځې زلفې څخه د حضرت یعقوب بل زوی پیدا شو.

(۱۳) لیه وویل: <زه څومره خوشاله یم! ټولې بڼځې به وایي چې زه

څومره خوشاله یم. > په هغه باندې یې اشیر نوم کېښود.

(۱۴) د غنمو د لو کولو په وخت کې روبین پټیو ته لاړ او منډه غونډ

یې وموندلې. هغه یې خپلې مور لیه ته راوړلې. راحیل لیه ته وویل:

<د خپل زوی د منډه غونډو څخه یو څه ماته راکړه.>

(۱۵) مگر لیه هغې ته ځواب ورکړ: <آیا دا دې بس نه دی چې مېره

دې راڅخه واخیست؟ اوس غواړې چې زما د زوی منډه غونډ هم

راڅخه واخلي؟>

راحیل وویل: <ډېر بڼه. هغه به نن شپه ستا د زوی د منډه غونډو په

بدل کې ستا سره ځملي.>

(۱۶) نو کله چې ماښام حضرت یعقوب د پټیو څخه راغی، لیه د هغه

مخې ته ورووتله. هغه ته یې وویل: <ته باید نن شپه زما سره ځملي،

حککه چې د خپل زوی د منډه غونډو په بدل کې مې اخیستی یې. < نو حضرت یعقوب په هغه شپه له لیه سره ځملاست.

١٧) خدای پاک د لیه دعا قبوله کړه او هغه امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب پنځم زوی پیدا شو. ١٨) لیه وویل: < په دې خاطر چې ما خپله وینځه خپل مېړه ته ورکړه، خدای پاک ماته اجر راکړ. > نو په هغه باندې یې یساکار نوم کېښود. ١٩) لیه بیا امیدواره شوه او حضرت یعقوب ته یې شپږم زوی وزېراوه. ٢٠) هغې وویل: < خدای پاک ماته ښه قیمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېړه عزت کوي، حککه چې شپږ زامن مې ورته زېرولي دي. > نو په هغه باندې یې زبولون نوم کېښود. ٢١) وروسته له هغه یې لور پیدا شوه او په هغې یې دینه نوم کېښود.

٢٢) بیا خدای پاک راحیل رایاده کړه، د هغې دعا یې قبوله کړه او هغې ته یې اولاد ورکړ. ٢٣) هغه امیدواره شوه او زوی یې وزېراوه. هغې وویل: < خدای پاک زما رسوایي لېرې کړه. > ٢٤) نو په هغه باندې یې یوسف نوم کېښود او ویې ویل: < څښتن دې بل زوی راته راکړي. >

د حضرت یعقوب رمې زیاتېري

٢٥) وروسته له هغې چې راحیل حضرت یوسف وزېراوه، حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: < ما رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. > ٢٦) زما ښځې او زما اولادونه چې د هغوی دپاره مې ستا خدمت کړی دی ماته راکړه چې لاړ شم، حککه ته پوهېږې چې

شومره کار مې درته کړی دی. <

۲۷) مگر لابان هغه ته وویل: <که ته زما خخه خوشاله یې،

مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په وسیله پوه شوم چې خښتن ستا

په خاطر ماته برکت راکړی دی. ۲۸) خپله مزدوري دې ووايه، زه

به یې درکړم.>

۲۹) حضرت یعقوب هغه ته وفرمايل: <ته پوهېږې چې خنګه مې

درته کار کړی دی او خنګه مې ستا رمې او پادې ساتلې دي. ۳۰)

زما د راتلو خخه مخکې تا لږ څه درلودل، خو کوم کارونه چې ما

ستا دپاره کړي دي خښتن په هغو کې برکت اچولی دی او ستا

شتمني ډېره زیاته شوې ده. اوس د دې وخت رارسېدلی چې د خپلې

کورنۍ دپاره یو څه وکړم.>

۳۱) لابان پوښتنه وکړه: <تاته څه درکړم؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ماته هیڅ شی مه راکوه. که دا کار زما

دپاره وکړې زه به ستا د رمو ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. ۳۲)

اجازه راکړه چې نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وګرځم او د مېړو

خخه هره یوه خالداره مېړه او هر توربخن وری او د وزو خخه هره

خالداره وزه جدا کړم، نو دا به زما مزدوري وي. ۳۳) کله چې

راشې او هغه مزدوري چې ماته یې راکوې وګورې نو په اسانۍ سره

به درته معلومه شي چې زه صادق یم. که چېرې زما سره کومه وزه

چې خالداره نه وي یا یو وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه شي

چې هغه غلا شوی دی.>

٣٤) لابان وويل: <زما خوبنه ده، لکه څنگه چې تا وويل همداسې دې وي.> ٣٥) په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او خالداره وزان او ټولې برگې او خالداره وزې يا هغه وزې چې سپين رنگ يې درلود او ټول توربخن وري بېل کړل او هغه يې خپلو زمانو ته وسپارل. ٣٦) بيا لابان د خپلې رمې سره د حضرت يعقوب څخه د درې ورځو په فاصله لېرې لاړ او حضرت يعقوب د لابان پاتې رمې ساتلې.

٣٧) حضرت يعقوب د چنار، بادام او سپېدار شنې خانگې راواخيستلې او د هغوی څخه يې پوستکي لېرې کړل او سپينې سپينې ليکې په کې رابنکاره شوې. ٣٨) نو هغه دا سپينې شوې خانگې د رمو په مخامخ د هغوی د اوبو په اخورونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د اوبو څښلو دپاره راتللې نو يو د بل سره به جوړه کېدلې. ٣٩) او د خانگو په مخ کې به يو د بله سره يوځای کېدلې او خطداره يا برگ او خالداره بچي به يې زېرول.

٤٠) حضرت يعقوب پسونه او مېرې د وزو څخه جدا کړل او د هغو مخونه يې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حيواناتو خواته کړل. نو په دې ډول هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه يې د لابان د رمو څخه جدا کړلې.

٤١) نو کله به چې قوي بنځينه حيوانات د نرو حيواناتو سره يوځای کېدل نو حضرت يعقوب به د اوبو په اخورونو کې د حيواناتو مخې ته هغه خانگې ايښودلې چې د خانگو په منځ کې يو د بله سره يوځای شي. ٤٢) خو که حيوانات به کمزوري وو نو خانگې به يې

هلته نه ايسنودلې. نو کمزورې به د لابان او قوي به د حضرت يعقوب شول. (۳۳) په دې ډول حضرت يعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وينځو، غلامانو، اوبنانو او خرو خاوند شو.

حضرت يعقوب د لابان څخه تنبتي

۳۱ (۱) حضرت يعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ويلي دي چې >هرڅه چې زمونږ د پلار سره وو هغه يعقوب واخيستل او دا ټوله شتمني يې زمونږ د پلار د شتمني څخه په لاس راوړه.< (۲) هغه وليدل چې د لابان رويه د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه ده. (۳) بيا خداى پاک حضرت يعقوب ته وفرمايل: >بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل يم.<

(۴) نو حضرت يعقوب راحيل او ليې ته خبر ولېږه چې صحرا ته يعنې هغه ځاى ته راشي چې د هغه رمې په کې وي. (۵) حضرت يعقوب هغوى ته وفرمايل: >زه وينم چې ستاسو د پلار رويه زما سره د پخوا په شان دوستانه نه ده، مگر زما د پلار خداى زما سره مل دى. (۶) تاسې دواړه پوهېږئ چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت کړى دى. (۷) سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټگي کړې ده او لس ځله يې زما مزدوري بدله کړه، مگر خداى پاک هغه پرېښود چې ماته زيان راوړسوي. (۸) کله چې به لابان وويل: خالداره دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچي زېږول. او چې کله به يې وويل: خطداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خطداره بچي زېږول. (۹) نو خداى پاک ستاسو د پلار څخه

رمې واخيستلې او ماته يې راكړې.

١٠ د بچيو د زېږولو په موسم كې ما يو ځلې خوب وليده. سترگې مې پورته كړې او ومې ليدل هغه وزان چې د وزو سره جوړه كېدل خطداره او خالداره وو. ١١ د خداى پاك فرېښتې په خوب كې راته وفرمايل: اى يعقوبه! ما ځواب وركړ: زه حاضر يم. ١٢ هغه وفرمايل: سترگې پورته كړه او وگوره. هغه ټول وزان چې د وزو سره جوړه كېږي ټول خالداره او خطداره دي، ځكه هرڅه چې لابان تا سره كړي دي هغه مې ليدلي دي. ١٣ زه هماغه خداى يم چې په بيت ټيل كې تاته درښكاره شوم. په هغه ځاى كې چې تا په هغې تيرې باندي د زيتون ټېل واچول او زما دپاره دې نذر وركړ. نو اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په كې پيدا شوى يې.

١٤ راحيل او ليه حضرت يعقوب ته په ځواب كې وويل: <مونږ ته د خپل پلار څخه هيڅ شى په ميراث كې راپاتې نه دى. ١٥ هغه زمونږ سره د پرديو په شان رويه كوي. هغه مونږ خرڅې كړې يو او هغه پيسې چې زمونږ دپاره هغه ته وركړل شوې وې ټولې يې خوړلې دي. ١٦ هغه ټول دولت چې خداى پاك زمونږ د پلار څخه اخيستی دى هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دى. نو هرڅه چې خداى پاك درته فرمايلي دي هماغسې وكړه.>

١٧ نو حضرت يعقوب خپل اولادونه او خپلې ښځې په اوبنانو باندي سپرې كړې. ١٨ هغه خپل ټول حيوانات مخكې كړل او هغه څه چې په بين النهرين كې يې گټلي وو ټول واخيستل ترڅو خپل

پلار حضرت اسحاق ته چې په کنعان کې و لاړ شي. (۱۹) په هغه وخت کې چې لابان د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تللی و، راحیل د خپل پلار د کورنۍ بتان غلا کړل. (۲۰) حضرت یعقوب لابان وغولاهو ځکه چې هغه یې په دې باندې خبر نه کړ چې دی د تللو نیت لري. (۲۱) هرڅه چې هغه درلودل هغه یې واخیستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سیند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنۍ سیمې په لور روان شول.

لابان حضرت یعقوب تعقیبوي

(۲۲) په دریمه ورځ لابان ته خبر ورسېد چې حضرت یعقوب تښتېدلی دی. (۲۳) هغه خپل خپلوان د ځان سره واخیستل او اووه ورځې یې په هغه پسې لاره ووهله او د جلعاد په غرنۍ سیمه کې هغه ته ورسېد. (۲۴) مگر خدای پاک د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: >پام کوه چې یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايي او نه بد.< (۲۵) حضرت یعقوب د جلعاد په غرنۍ سیمه کې خپلې خپمې ودرولې وې چې لابان ورسېد او لابان هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خپمې ودرولې.

(۲۶) لابان حضرت یعقوب ته وویل: >څه دې وکړل؟ زه دې

وغولولم او زما لورگانې دې د جنګي بندیانو په شان بوتللي. (۲۷) ولې دې زه وغولولم او په پټه وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې په خوشالی او په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره

رخست کړي وای. (۲۸) زه دې پرېښودم چې خپل لمسیان او

لورگاني ښکل کړم او خدای پاماني ورسره وکړم. بې عقله کار دې

وکړ. (۲۹) زه دا توان لرم چې زیان درورسوم، مگر ستا د پلار خدای

تېره شپه ماته وویل چې پام کوه چې حضرت یعقوب ته هیڅ ونه

وايې. نه ورته ښه ووايې او نه بد. (۳۰) اوس ته روان یې ځکه چې

تا دا ارمان درلود چې بېرته د خپل پلار کور ته لاړ شي، نو زما بتان

دې ولې غلا کړي دي؟ <

(۳۱) حضرت یعقوب لابان ته په ځواب کې وفرمایل: <زه ووپرېدم

ځکه چې ما فکر وکړ چې خپلې لورگاني به په زور زما څخه

واخلي. (۳۲) خو که د هرچا سره دې خپل بتان پیدا کړل، هغه دې

ووژل شي. زمونږ د خپلوانو په مخکې وگوره. که چېرې ستا کوم شی

زمونږ سره وي، خپل ځان ته یې واخله. < مگر حضرت یعقوب په

دې باندې نه پوهېده چې راحیل هغه بتان غلا کړي وو.

(۳۳) نو لابان د حضرت یعقوب خېمې ته ننوت او هغه یې ولټوله. بیا

د لیه خېمې ته او د دواړو وینځو خېمو ته ننوت او هیڅ یې پیدا نه

کړل. بیا هغه د راحیل خېمې ته ننوت. (۳۴) راحیل بتان د اوښ د

زین لاندې ایښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خېمه ولټوله،

هیڅ یې ونه موندل. (۳۵) راحیل خپل پلار ته وویل: <پلاره، خفه نه

شي. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی ځکه چې په ما باندې

میاشتینۍ ناروغي راغلې ده. < لابان خېمه ولټوله خو بتان یې پیدا نه

کړل.

(۳۶) حضرت یعقوب په قهر شو او د لابان سره یې شخړه وکړه او د

هغه څخه يې پوښتنه وکړه: > ما څه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې راپسې يې؟ (۳۷) اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته يې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په منځ کې کېږده او پرېږده چې هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو څخه کوم يو په حقه دی. (۳۸) شل کاله کيږي چې زه ستا سره وم. ستا مېړو او وزو بچي زيان نه کړل او ستا د رمو څخه مې يو پسه هم نه دی خوړلی. (۳۹) هغه حيوانات چې وحشي ځناورو به داړلي وو، هغه مې تاته نه دي راوړي. د هغوی تاوان مې په خپله گاللی دی او هغه چې د ورځې يا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بيه به دې زما څخه غوښتله. (۴۰) دا زما حال ؤ چې د ورځې په گرمۍ او د شپې په يخنۍ کې به ځورېدلې او خوب مې نه شو کولی. (۴۱) په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. څوارلس کاله مې ستا د لورگانو په خاطر ستا خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. (۴۲) که چېرې زما د نيکونو خدای، د حضرت ابراهيم او د حضرت اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه به دې په يقين سره تش لاس لېږلی وای. خو خدای پاک زما سختی او د لاسونو خواري وليدله او تېره شپه يې ملامه کړې. <

د حضرت يعقوب او لابان ترمنځ تړون

(۴۳) لابان حضرت يعقوب ته ځواب ورکړ: > دا ښځې زما لورگانې دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته وينې زما دي. خو زه ستا څخه خپلې لورگانې او د

هغوی اولادونه نه شم اخیستلی. (۴۴) زه تیار یم چې ستا سره یو ترون وکړم. راحی چې د تیرو یوه ډېری جوړه کړو چې مونږ ته به زمونږ ترون رایادوي. <

(۴۵) نو حضرت یعقوب تیره راواخیستله او هغه یې د یادگار په توګه ودروله. (۴۶) هغه خپلو خپلوانو ته وفرمایل چې تیرې راتولې کړي. نو هغوی تیرې راواخیستې او ډېری یې کړې. بیا حضرت یعقوب او لابان د هغې ډېری په څنګ کې سره ډوډی وخورله. (۴۷) لابان په هغه باندې یجر سهدوتا نوم کېښود. مګر حضرت یعقوب هغه د جلعید په نوم یاد کړ. (۴۸) لابان وویل: <دا د تیرو ډېری به زمونږ دواړو دپاره یو یادگار وي. > په دې خاطر هغه د جلعید په نوم یاده شوه. (۴۹) همدارنګه هغه د مصف په نوم هم یاده شوه ځکه چې لابان وویل: <کله چې مونږ یو د بل څخه جدا شو، نو څښتن دې زمونږ دواړو ناظر اوسي. (۵۰) که ته زما د لورګانو سره بده رویه وکړې او یا نورې ښځې وکړې، حتی که زه له دې څخه خبر هم نه شم یاد ساته چې خدای پاک زما او ستا ترمنځ شاهد دی. >

(۵۱) همدارنګه لابان حضرت یعقوب ته وویل: <دا هغه ډېری او هغه یادګاري تیره ده چې زما او ستا ترمنځ مې ودرولې ده. (۵۲) دا ډېری او دا تیره دواړه زمونږ دپاره د یادگار په توګه دي. زه به د دې ډېری څخه ستا خواته نه درتېرېرم چې حمله درباندې وکړم او ته به د دې ډېری او د دې تیرې څخه نه راتېرېرې چې حمله راباندې وکړې. (۵۳) د حضرت ابراهیم او د ناحور خدای به زمونږ ترمنځ قضاوت کوي. > بیا حضرت یعقوب د هغه خدای په نوم چې د هغه

پلار حضرت اسحاق ورته عبادت کاوه، سخت قسم و خوړ چې په دې وعدې باندې به ودرېږي. (۵۴) حضرت یعقوب هلته په هغې غرنۍ سیمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان یې ډوډۍ خوړلو ته راوبلل. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته هغوی هلته شپه تېره کړه. (۵۵)

لابان سهار وختي پاڅېد، خپل لمسیان او لورگانې یې ښکل کړل، خدای پاماني یې ورسره وکړه او بېرته خپل کور ته روان شو.

حضرت یعقوب د عیسو سره د مخامخ کېدو دپاره تیاری نیسي

۳۲ (۱) حضرت یعقوب هم په خپله مخه لاړ او د خدای پاک فرښتې ورسره مخامخ شوې. (۲) کله چې حضرت یعقوب هغوی ولیدلې وېې فرمایل: <دا د خدای پاک کمپ دی.> نو د هغه ځای نوم یې محنايم کېنود.

(۳) حضرت یعقوب د ځان څخه مخکې خپل ورور عیسو ته د اډوم خاورې ته استازي ولېږل. (۴) هغوی ته یې وفرمایل: <زما بادار عیسو ته ووايئ چې ستا غلام یعقوب داسې وايي: زه د لابان سره اوسېدم او تر اوسه پورې هلته پاتې وم.> (۵) زه د پادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وینځو خاوند شوی يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پیغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړې.>

(۶) کله چې استازي بېرته حضرت یعقوب ته راستانه شول، هغوی وویل: <ستا ورور عیسو ته لاړو او هغه د څلورسوه نفرو سره ستا د

لیدلو دپاره راروان دی. < ۷ > نو حضرت یعقوب ډپر ووپرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، پادې او اوبنان په دوه ډلو باندې ووېشل. < ۸ > هغه فکر وکړ: <که چېرې عیسو په اولنی ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولی شي چې وتښتي.>

< ۹ > بیا حضرت یعقوب دعا وکړه: <ای زما د پلار حضرت ابراهیم خدایه او زما د پلار حضرت اسحاق خدایه، ای څښتنه چې ماته دې وفرمایل: خپل وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لاړ شه، زه به تا خوشبخته کړم. < ۱۰ > زه د هغو ټولو مهربانیو او وفاداریو وړ نه یم چې د خپل غلام سره دې کړي دي. کله چې زه د اردن د سیند څخه تېرېدم، نو زما سره یوازې یوه امسا وه. او اوس زه د دوو لویو ډلو خاوند یم. < ۱۱ > اوس تاته سوال کوم چې ما د خپل ورور عیسو له لاسه وژغوره، ځکه زه وپېرم چې هغه به راشي او په مونږ به حمله وکړي او مونږ به له ښځو او ماشومانو سره له منځه یوسي. < ۱۲ > بلکه هغه وعده رایاده کړه چې تا زما سره کړې وه چې ما سره به ښه کوې او زما اولاده به د دریاب د شگو په شان داسې زیاتوې چې ونه شمېرل شي.>

< ۱۳ > هغه هلته شپه تېره کړه او هرڅه چې یې درلودل د هغو څخه یې د خپل ورور عیسو دپاره سوغات انتخاب کړ: < ۱۴ > دوه سوه وزې او شل وزان، دوه سوه مېرې او شل پسونه، < ۱۵ > دېرش اوبنې د هغو د بچيو سره، څلوېښت غواگانې او لس غوایان، شل خرې او لس خره. < ۱۶ > هغوی یې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته یې وسپارل او هغوی ته یې وفرمایل: <زما څخه مخکې ځئ او د ډلو

ترمنځ فاصله پرېږدئ. < ١٧ > حضرت يعقوب هغه غلام ته چې
 مخکې روان ؤ، حکم وکړ: < څه وخت چې زما ورور عيسو ستا سره
 مخامخ شي او پوښتنه وکړي چې ستاسو بادار څوک دی؟ تاسو
 چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا حيوانات د چا دي؟ > ١٨ > بايد
 ووايي: دا ستا د غلام يعقوب دي او هغه يې د سوغات په توگه خپل
 بادار عيسو دپاره لېږلي دي او په خپله يعقوب هم زمونږ پسې راروان
 دی. < ١٩ > همدارنگه هغه دوهم، دريم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ:
 < څه وخت چې د عيسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وايئ.
 > ٢٠ > خامخا ووايي چې ستا غلام يعقوب زمونږ پسې راروان دی. <
 ځکه هغه فکر کاوه چې د دې سوغاتونو په وسيله به چې مخکې مې
 لېږلي دي د هغه قهر سوړ کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم
 کېدای شي چې هغه ما وبخښي. > ٢١ > نو د حضرت يعقوب سوغاتونه
 له هغه څخه مخکې لاړل خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

حضرت يعقوب په فنيئيل کې غېږه نيسي

٢٢ > په هماغه شپه حضرت يعقوب پاڅېد او خپلې دوه ښځې، دوه
 وينځې او خپل يوولس زامن يې واخيستل او د يېوق د سيند په گودر
 باندې پورې وتل. > ٢٣ > وروسته له دې چې هغوی يې د سيند څخه
 پورې ويستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولېږله. > ٢٤ > نو حضرت
 يعقوب يوازې پاتې شو او يو نفر راغی او د هغه سره يې د سهار تر
 رڼايې پورې غېږه ونيوله. > ٢٥ > نو کله چې هغه نفر وليدل چې په
 حضرت يعقوب باندې بری نه شي موندلی، نو د حضرت يعقوب په
 ورون باندې يې گوزار وکړ او د هغه ورون له بنده وخت. > ٢٦ > نو

بيا هغه سړي وويل: <ما پر پرده چې لاړ شم ځكه چې لمر په راختلو دی.>

ليکن حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ترڅو چې ماته برکت رانه کړې تا نه پر پرده چې لاړ شې.>

٢٧ هغه نفر د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ستا نوم څه دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <يعقوب.>

٢٨ هغه نفر وويل: <له دې وروسته به نور ستا نوم يعقوب نه وي، بلکه اسراييل به وي، ځکه چې تا د خدای او انسان سره غېره ونيوله او بريالی شوې.>

٢٩ حضرت يعقوب وفرمايل: <خپل نوم دې ماته ووايه.>

مگر هغه ځواب ورکړ: <ولې زما د نوم پوښتنه کوي؟> نو په هغه ځای کې يې حضرت يعقوب ته برکت ورکړ.

٣٠ نو حضرت يعقوب وفرمايل: <خدای پاک مې مخامخ وليد او

لا تر اوسه هم ژوندی پاتې يم.> نو حضرت يعقوب هغه ځای د

فنيئيل په نوم ياد کړ. ٣١ د لمرخاته په وخت کې هغه د فنيئيل

څخه تېر شو او د خپل ورانه په سبب يې گوډ، گوډ تگ کاوه. ٣٢

په همدې خاطر اسراييليان تر نن ورځې پورې هغه پله چې د ورون

د بنده پورې نښتې ده نه خوري، ځکه چې د حضرت يعقوب د ورانه

همدې برخې گوزار خوړلی ؤ.

حضرت يعقوب د عيسو سره مخامخ کيږي

۳۳

(۱)

حضرت يعقوب وليدل چې عيسو د خپلو څلورسوه

نفرو سره راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحيل او ليه او دوه

وينځو باندې تقسيم کړل. (۲) وينځې او د هغوی اولادونه يې

مخکې کړل. ليه او د هغې اولادونه يې ورپسې کړل او راحيل او

حضرت يوسف يې شاته کړل. (۳) په خپله حضرت يعقوب د هغوی

څخه مخکې روان ؤ. څنگه چې خپل ورور ته ورنژدې شو، اووه ځله

يې ورته سجده وکړه. (۴) مگر عيسو په منډه د حضرت يعقوب

هرکلي ته راغی او هغه يې په غېږ کې ونيوه. خپل لاسونه يې د هغه د

غاړې څخه راتاو کړل او بنکل يې کړ او دواړو وژړل. (۵) بيا

عيسو شاوخوا وکتل او بنځې او ماشومان يې وليدل. هغه پوښتنه

وکړه: <دا درسره څوک دي؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <دا زما اولادونه دي چې خدای پاک

په خپل فضل ماته راکړي دي.> (۶) بيا وينځې د خپلو اولادونو

سره راغلې او د احترام په خاطر يې خپل سرونه تپت کړل. (۷) بيا

ليه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته حضرت يوسف

او راحيل راغلل او ټولو خپل سرونه د احترام په خاطر تپت کړل.

(۸) عيسو پوښتنه وکړه: <دا ټول حيوانات چې ماته دې رالېږلي

دي د هغو څخه ستا مقصد څه دی؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ای باداره، دا د دې دپاره دي چې

تاسو راباندې مهرباني وکړئ.>

۹ مگر عيسو وويل: <ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. تا

سره چې هرڅه دي خپل ځان ته يې وساته.>

۱۰ حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <نه! که په ما باندې مهربانه

شوی يې نو زما سوغات قبول کړه. ځکه چې ستا د مخ ليدل زما دپاره لکه د خدای پاک د مخ د ليدلو په شان دي، په دې خاطر چې زه دې په مهربانۍ سره قبول کړم. > ۱۱ نو د مهربانۍ له مخې دا سوغاتونه چې ستا دپاره مې راوړي دي قبول کړه، ځکه چې خدای پاک په ما باندې فضل کړی دی او هرڅه ته چې زه اړتيا لرم هغه ټول يې ماته راکړي دي.> حضرت يعقوب دومره ټينگار وکړ تر هغې چې عيسو هغه قبول کړل.

۱۲ عيسو وويل: <راځئ چې لاړ شو. زه به تاسو بدرگه کړم.>

۱۳ مگر حضرت يعقوب هغه ته وفرمايل: <زما بادار پوهيږي چې

اولادونه مې کمزوري دي او زه بايد په دې مېړو او غواگانو باندې چې لنډې دي پام وکړم. که چېرې هغه په يوه ورځ کې سختې وزغلولی شي، نو ټول حيوانات به مړه شي. > ۱۴ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو د اولادونو او حيواناتو په قدم درځم ترڅو د خپل بادار سره په ادوم کې يوځای شم.>

۱۵ عيسو وويل: <نو بيا اجازه راکړه چې د خپلو نفرو څخه يو

خو تنه ستا سره پرېږدم.>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <د دې حاجت نشته، ځکه زه يوازې

دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي. < ۱۶ > په هماغه ورځ عيسو په خپله لاره روان شو او بېرته اډوم ته ستون شو. (۱۷) مگر حضرت يعقوب سوکوت ته لاړ او هلته يې د خپل ځان دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حيواناتو دپاره يې څپرې جوړې کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم ياد کړای شو.

(۱۸) نو حضرت يعقوب د بين النهرين څخه په سلامتې سره د شکيم ښار ته چې په کنعان کې دی راغی او ښار ته نژدې يې په يو ځای کې خپمې ودرولې. (۱۹) هغه ځمکه چې په هغې کې يې خپمې ودرولې وې، هغه يې د شکيم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپينو زرو په سلو سکو واخيستله. (۲۰) هلته هغه د قربانۍ ځای جوړ کړ او هغه يې د ايل الوهي اسراييل په نوم ياد کړ.

د دينه بې عزته کېدل

۳۴ (۱) يوه ورځ د حضرت يعقوب او ليه لور دينه د ځينو

کنعاني ښځو د ليدلو دپاره لاړه. (۲) حوي حمور د هغې سيمې مشر ؤ. د هغه زوی شکيم دينه وليدله، هغه يې راوښوله او بې عزته يې کړه. (۳) د هغه زړه د حضرت يعقوب لور دينه يووړ او په هغې باندې مين شو. هغه هڅه کوله چې د هغې زړه لاس ته راوړي. (۴) شکيم خپل پلار حمور ته وويل: <دا نجلی ماته وکړه.>

(۵) حضرت يعقوب خبر شو چې د هغه لور دينه بې عزته شوې ده. مگر څرنګه چې د هغه زامن د خپلو پادو سره په صحرا کې وو، نو د

هغوی تر راتللو پورې يې هيڅ ونه کړل. (۶) د شکيم پلار حمور راغی چې د حضرت يعقوب سره خبرې وکړي. (۷) د حضرت يعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنگه چې هغوی واورېدل چې څه پېښه شوې ده نو ډېر خواشيني او سخت په قهر شول ځکه چې شکيم داسې کار کړی ؤ چې د کولو نه ؤ. هغه د حضرت يعقوب د لور په بې عزته کولو سره د اسرايلو د قوم سپکاوی کړی ؤ. (۸) حمور هغه ته وويل: <زما زوی شکيم ستا په لور باندې مين شوی دی. اجازه ورکړئ چې د هغې سره واده وکړي. (۹) زمونږ سره خپلوي وکړئ. خپلې لورگانې مونږ ته راکړئ او زمونږ لورگانې خپلو ځانونو ته وکړئ. (۱۰) تاسو کولی شئ چې دلته په دې وطن کې زمونږ سره واوسېږئ او په هرځای کې چې وغواړئ هلته اوسېدلی شئ. ازاد کاروبار په کې وکړئ او د جايداد خاوندان شئ.>

(۱۱) بيا شکيم د دينه پلار او ورونو ته وويل: <په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به يې درکړم. (۱۲) ماته ووايئ چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زيات مهر چې غواړئ هم هغه شان يې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ زه به يې درکړم. يوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده وکړم.>

(۱۳) د حضرت يعقوب زامنو د شکيم او د هغه د پلار حمور په ځواب کې په مکر سره خبرې وکړې، ځکه چې د هغوی خور دينه يې بې عزته کړې وه. (۱۴) هغوی ته يې وويل: <مونږ داسې کار نه شو کولی. مونږ نه شو کولی خپله خور هغه چاته ورکړو چې سنت

شوی نه وي، ځکه چې دا زمونږ دپاره شرم دی. (۱۵) مونږ په یو شرط ستاسو سره جوړه کوو چې ستاسو ټول نارینه دې زمونږ په شان سنت شي. (۱۶) هغه وخت به خپلې لورگانې تاسو ته درکړو او ستاسو لورگانې به خپلو ځانونو ته وکړو او ستاسو سره به یوځای واوسېږو او یو قوم به شو. (۱۷) مگر که چېرې زمونږ خبره قبوله نه کړئ او سنت نه شی، مونږ به خپله خور واخلو او لاړ به شو.

(۱۸) دا شرط حمور او د هغه زوی شکیم ته مناسب ښکاره شو. (۱۹) هغه ځوان د دې کار په سرته رسولو کې ځنډ ونه کړ ځکه چې هغه د حضرت یعقوب په لور باندې مین ؤ. هغه د خپل پلار په کورنۍ کې ترټولو عزتمن سړی ؤ.

(۲۰) حمور او د هغه زوی شکیم د ښار دروازې ته چې د غونډې ځای ؤ لاړل او د ښار د خلکو سره یې خبرې وکړې. (۲۱) هغوی وویل: >دا خلک زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره کې واوسېږي او کاروبار په کې وکړي. د هغوی دپاره ځمکه پراخه ده. مونږ کولی شو چې د دوی د لورگانو سره ودونه وکړو او دوی کولی شي چې زمونږ د لورگانو سره ودونه وکړي. (۲۲) نو هغوی زمونږ سره یوازې په دې شرط جوړه کوي چې زمونږ سره واوسېږي او راسره یو قوم شي، چې زمونږ ټول نارینه د دوی په شان سنت شي. (۲۳) آیا د هغوی ټولې رمې او پادې او شتمني او د هغوی نور شیان به زمونږ نه شي؟ نو رځئ چې د دوی سره موافقه وکړو چې زمونږ سره واوسېږي. < (۲۴) ټولو ښاریانو د حمور او د هغه د زوی شکیم وړاندیز قبول کړ او د ښار ټول نارینه سنت شول.

٢٥) په دريمه ورځ چې ټول خلک لا د سنت کېدلو له امله په درد کې وو، د حضرت يعقوب دوه زامنو يعنې د دینه ورونو شمعون او لاوي خپلې تورې واخيستلې او بې له دې چې څوک ورباندې پوه شي ښار ته ننوتل او ټول نارينه يې ووژل، (٢٤) چې په هغو کې حمور او د هغه زوی شکيم هم شامل وو. هغوی دینه د شکيم د کور څخه واخيستله او لاړل. (٢٧) د حضرت يعقوب نور زامن په مرو باندې راوختل او ښار يې لوټ کړ، ځکه چې د هغوی خور هلته بې عزته شوې وه. (٢٨) د هغوی رمې، يادې او خره او هرڅه چې په ښار او پټيو کې وو، هغه يې واخيستل. (٢٩) د هغوی ټوله شتمني يې واخيستله او اولادونه او ښځې يې اسيران کړل او هرڅه چې په کورونو کې وو هغه يې لوټ کړل.

٣٠) حضرت يعقوب شمعون او لاوي ته وفرمايل: <تاسو زه د تکليف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانيان، فرزبان او همدارنگه د دې خاورې نور اوسېدونکي زما څخه کرکه کوي. زه پر نفر نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد سره راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زمونږ ټوله کورنۍ به له منځه لاړه شي.>

٣١) مگر هغوی ځواب ورکړ: <آيا دا لازمه وه چې هغه دې زمونږ د خور سره د يوې فاحشې په شان رویه وکړي؟>

حضرت يعقوب بيت ټيل ته راستنېږي

٣٥) ١) خدای پاک حضرت يعقوب ته وفرمايل: <پاخه او

بیت ئیل ته لار شه او هلته اوسپره. ما یعنی خپل خدای ته چې تاته په هغه وخت کې چې د خپل ورور عیسو څخه تښتېدلې ښکاره شو، د قربانی ځای جوړ کړه. <

۲) نو حضرت یعقوب خپلې کورنۍ او هغو ټولو خلکو ته چې د هغه سره وو وفرمایل: <هغه بتان چې ستاسو سره دي هغه لېرې وغورزوئ. خپل ځانونه پاک کړئ او پاک کالي واغوندئ. ۳) راځئ چې بیت ئیل ته لار شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانی ځای جوړ کړو چې زما سره یې د سختی په وخت کې مرسته کړې وه او هرچېرته چې زه تللی یم زما سره مل ؤ. < ۴) نو هغوی ټول بتان او همدارنگه هغه غوږوالی چې د هغوی په غوږونو کې وې حضرت یعقوب ته ورکړې او حضرت یعقوب هغه په شکیم کې د خپری د ونې لاندې ښخ کړل.

۵) هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای پاک وېره راغله. نو ځکه هیچا هغوی تعقیب نه کړل. ۶) حضرت یعقوب د خپلو ټولو خلکو سره لوز ته چې بیت ئیل دی او د کنعان په خاوره کې دی راغی. ۷) هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او هغه ځای یې د بیت ئیل د خدای په نوم یاد کړ، ځکه په هغه ځای کې چې کله حضرت یعقوب د خپل ورور عیسو څخه تښتېده، خدای پاک خپل ځان هغه ته ښکاره کړی ؤ. ۸) د ربکا دایي دپوره مړه شوه او د بیت ئیل څخه ښکته د خپری د ونې لاندې یې ښخه کړه. نو هغه د ژړا د خپری د ونې په نوم یاده شوه.

۹) کله چې حضرت یعقوب د بین النهرین څخه بېرته راستون شو،

نو خدای پاک یو ځل بیا هغه ته ښکاره شو او برکت یې ورته ورکړه.
 (۱۰) خدای پاک هغه ته وفرمایل: <ستا نوم یعقوب دی. مگر له دې وروسته دې ستا نوم یعقوب نه وي، بلکه ستا نوم دې اسرايیل وي.>
 نو د هغه نوم یې اسرايیل کېښود. (۱۱) خدای پاک هغه ته وفرمایل:
 <زه مطلق قادر خدای یم، د زیاتو اولادونو خاوند شې. ستا څخه به قومونه پیدا شي او ستا د نسل څخه به پادشاهان پیدا شي.> (۱۲) هغه ځمکه چې ابراهیم او اسحاق ته مې ورکړې ده تاته او ستا څخه وروسته به یې ستا اولادې ته ورکړم.> (۱۳) نو خدای پاک له هغه ځای څخه چې د هغه سره یې خبرې وکړې پورته وخوت. (۱۴)
 حضرت یعقوب په هغه ځای کې چې خدای پاک ورسره خبرې کړې وې یوه یادگاري تیږه ودروله او په هغې باندې یې د څښلو نذرانه او د زیتون تېل واچول. (۱۵) حضرت یعقوب د هغه ځای نوم چې هلته خدای پاک ورسره خبرې کړې وې، بیت ټیل کېښود.

د راحیل مړینه

(۱۶) نو بیا هغوی د بیت ټیل څخه کډه وکړه. افراتې ته یو څه فاصله پاتې وه چې د راحیل د ماشوم د زېږولو وخت راوړسېد او د هغې تکلیف زیات شو. (۱۷) څرنگه چې د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکلیف کې وه، نو د هغې دایي ورته وویل:
 <راحیل، مه وپېرېږه دا دې بل زوی دی.> (۱۸) مگر هغه د مړینې په حال کې وه او د ساه ورکولو په وخت کې یې د هغه نوم بن اوني وباله.

(۱۹) نو راحیل مړه شوه او هغه یې د افراتې لارې ته نژدې چې

اوس د بيت لحم په نوم ياديرې بنځه كړه. (۲۰) حضرت يعقوب د هغې په قبر باندې يادگارې تيره ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحيل د قبر نښه ده. (۲۱) نو حضرت يعقوب بيا كډه وكړه او د عيدر د برج بلې خواته يې خپلې خېمې ودرولې.

د حضرت يعقوب زامن

(اول تواريخ ۲: ۱ - ۲)

(۲۲) هغه وخت چې حضرت يعقوب په هغې سيمه كې اوسېده، روښن لار او د خپل پلار د وينځې بلهې سره يې زنا وكړه او حضرت يعقوب د دې څخه خبر شو.

حضرت يعقوب دولس زامن درلودل. (۲۳) د ليه زامن: روښن د حضرت يعقوب مشر زوی، شمعون، لاوي، يهودا، يساكار او زبولون. (۲۴) د راحيل زامن: حضرت يوسف او بنيامين. (۲۵) د راحيل د وينځې بلهه زامن: دان او نفتالي. (۲۶) د ليه د وينځې زلفه زامن: جاد او اشير. دا د حضرت يعقوب زامن وو چې په بين النهرين كې زېږېدلي وو.

د حضرت اسحاق وفات كېدل

(۲۷) حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته چې قريه اربع (حبرون) ته نژدې په ممري كې ؤ يعنې هغه ځای ته چې حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق په كې اوسېدل راغی. (۲۸) حضرت اسحاق يوسلو اتيا كاله ژوند وكړ. (۲۹) هغه په پاڅه عمر كې وفات

شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. د هغه زامنو عیسو او حضرت یعقوب هغه ښځه کړه.

د عیسو اولاده

(اول تواریخ ۱: ۳۴ - ۳۷)

۳۶ (۱) دا د عیسو اولاده ده (عیسو د ادوم په نوم هم یادېده).
(۲) عیسو د کنعاني ښځو سره ودونه وکړل: عاده د حيتي ایلون لور، اهو لیامه چې د عنا لور او د حوي صبعون لمسی وه (۳) او بسمه چې د حضرت اسماعیل لور او د نبایوت خور وه. (۴) عاده الیفاز او بسمې رعوئیل وزېراوه. (۵) اهو لیامه یعوش، یعلام او قورح وزېرول. دا د عیسو زامن وو چې په کنعان کې زېرېدلې وو.

(۶) عیسو خپلې ښځې، زامن، لورگانې او د خپلې کورنۍ ټول خلک او همدارنگه خپلې ټولې رمې او پادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې یې لاس ته راوړي وو واخیستل او د خپل ورور حضرت یعقوب څخه لږ څه لېرې یې بلې سیمې ته کډه وکړه. (۷) هغه لار ځکه هغه ځمکه چې حضرت یعقوب او هغه په کې اوسېدل دومره پراخه نه وه چې دواړه سره یوځای واوسېږي، په دې خاطر چې هغوی زیاتې رمې او پادې درلودلې. (۸) نو عیسو د ادوم په غرنۍ سیمه کې اوسېده.

(۹) دا د ادوم په غرنۍ سیمه کې د ادومیانو د نیکه عیسو اولاده ده.

(۱۰) د عیسو د زامنو نومونه دا دي: الیفاز د عیسو د ښځې عاده

زوی او رعوئیل د عیسو د ښځې بسمې زوی. (۱۱) د الیفاز زامن:

تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. (۱۲) تمناع د عيسو د زوی اليفاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی عماليق پيدا شو. دا د عيسو د بنځې عادي لمسيان وو. (۱۳) د رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

(۱۴) اهو لييامه د عنا لور او د صبعون لمسی وه چې د هغې څخه د عيسو زامن يعوش، يعلام او قورح پيدا شول.

(۱۵) د عيسو په اولادې کې دغه قبيلوي مشران وو: د عيسو د مشر زوی اليفاز زامن: تيمان، اومار، صفو، قناز، (۱۶) قورح، جعتام او عماليق. دا په اډوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د اليفاز د اولادې څخه دي او دوی د عادي لمسيان وو.

(۱۷) د عيسو د زوی رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په اډوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د رعوييل د اولادې څخه دي. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

(۱۸) د عيسو د بنځې اهو لييامه زامن: يعوش، يعلام او قورح. دا هغه قبيلوي مشران وو چې د عنا د لور يعنې د عيسو د بنځې اهو لييامه د اولادې څخه دي. (۱۹) دا ټولې قبيلې د عيسو د اولادې څخه وې.

د سعير اولاده

(اول تواريخ ۱: ۳۸ - ۴۲)

(۲۰) دا د سعير حوري زامن وو چې په هغې سيمه کې اوسېدل:

لوطان، شوبال، صبعون، عنا، (٢١) ديشون، ايصر او ديشان. دا په ادوم کې د سعير زامن او د حوريانو مشران وو.

(٢٢) د لوطان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوطان خور وه.)

(٢٣) د شوبال زامن: علوان، مناحت، عيبال، شفو او اونام.

(٢٤) د صبعون زامن: ايه او عنا. (دا هماغه عنا دی، کله چې هغه د

خپل پلار صبعون خره خرول، نو په دښته کې يې د تودو اوبو چينې

وموندلې.) (٢٥) د عنا اولادونه: ديشون او اهو لييامه د عنا لور. (٢٦)

د ديشون زامن: حمدان، اشبان، يتران او کران.

(٢٧) د ايصر زامن: بلهان، زعوان او عقان. (٢٨) د ديشان زامن:

عوص او اران.

(٢٩) دا د حوريانو مشران وو: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، (٣٠)

ديشون، ايصر او ديشان. دا د حوريانو قبيلې وې چې د ادوم په

خاوره کې اوسېدلې.

د ادوم پادشاهان

(اول تواريخ ١: ٤٣ - ٥٤)

(٣١) - (٣٩) له دې څخه مخکې چا په اسراييلو باندې پادشاهي نه وه

کړې چې دغو پادشاهانو د ادوم په هېواد باندې پادشاهي وکړه:

بالع د بعور زوی چې د دينهابه څخه ؤ.

یوباب د زارح زوی چې د بصرې څخه ؤ.

حوشام چې د تیمان د هېواد څخه ؤ.

حداد د بداد زوی چې د عویت څخه ؤ (هغه مدیانیانو ته د

موآب په خاوره کې په جگره کې ماتې ورکړه).

سمله چې د مسریقه څخه ؤ.

شائول چې د رحوبوت د ښار څخه ؤ او دا ښار د سیند په

غاړه پروت دی.

بعل حانان چې د عکبور زوی ؤ.

حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د ښځې نوم مهیطبئیل ؤ

چې د مطرد لور وه او د میذهب لمسی وه).

دا د هغو قبیلوي مشرانو نومونه دي چې د عیسو د

اولادې څخه دي: تمناع، علوه، یتیت، اهو لییامه، ایله، فینون، قناز،

تیمان، مبصار، مجدئیل او عیرام. هغه سیمه چې دا هره قبیله په کې

اوسېدله، د هماغې قبیلې په نوم یادېدله.

د حضرت یوسف خوبونه

۳۷ (۱) حضرت یعقوب په کنعان کې په هغه ځای کې ژوند کاوه

چېرته چې د هغه پلار اوسېدلی ؤ. (۲) دا د حضرت یعقوب د

کورنۍ قصه ده.

حضرت یوسف اوولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره یې

چې د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. حضرت یوسف به خپل

پلار د خپلو ورونو د خرابو کارونو څخه خبراوه.

۲ حضرت یعقوب د حضرت یوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زیاته مینه کوله ځکه چې هغه ورته په زوروالي کې پیدا شوی ؤ. د هغه دپاره یې ښکلې چینه جوړه کړه چې اوږده لستونې یې درلودل. ۴ کله چې د هغه ورونه په دې پوه شول چې د هغوی پلار د حضرت یوسف سره د هغوی څخه زیاته مینه کوي، نو د حضرت یوسف څخه یې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه یې ورسره خبرې نه کولې.

۵ یوه شپه حضرت یوسف خوب ولید او هغه یې خپلو ورونو ته بیان کړ، نو د هغوی کینه د حضرت یوسف سره نوره هم زیاته شوه. ۶ هغوی ته یې وفرمایل: >ما چې کوم خوب لیدلی دی هغه ته غوږ ونیسئ. ۷ مونږ په پټي کې د غلو دانو گڼې تړلې او ناخاپه زما گڼې پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو گڼې زما د گڼې په شاوخوا باندې راټولې شوې او هغې ته یې سجده وکړه.<

۸ د هغه ورونو پوښتنه وکړه: >آیا ته غواړې چې پادشاه شې او په مونږ باندې حکومت وکړې؟< نو د حضرت یوسف د خوبونو په سبب او د هغو شیانو له کبله چې د هغوی په باره کې یې وفرمایل د هغه د ورونو کینه نوره هم زیاته شوه.

۹ بیا حضرت یوسف بل خوب ولیده او خپلو ورونو ته یې بیان کړ: >ما بل خوب ولیده چې په هغه کې لمر، سپوږمۍ او یوولس ستورو ماته سجده کوله.<

۱۰) هغه دا خوب خپل پلار ته هم بيان كړ. د هغه پلار هغه وراپه او

ويې فرمايل: <دا څه قسم خوب دی چې تا ليدلی دی؟ آیا په رښتیا سره به زه، ستا مور او ستا وروڼه تاته راځو او سجده به درته کوو؟>

۱۱) د حضرت يوسف ورونو د هغه سره کینه راواخيستله، مگر د

هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن کې وساتله.

حضرت يوسف د خپلو ورونو له خوا خرڅیږي

۱۲) یوه ورځ د حضرت يوسف وروڼه د رمو د خرولو دپاره شکیم

ته لارل. ۱۳) حضرت یعقوب يوسف ته وفرمايل: <ستا وروڼه

شکیم ته نژدې رمې خروي. زه غواړم چې تا هغوی ته ورولبړم.>

هغه ځواب ورکړ: <ډېره ښه ده.>

۱۴) د هغه پلار وويل: <لار شه او وگوره چې ستا وروڼه روغ

رمتې دي او رمې روغې جوړې دي که نه، ماته بېرته خبر راوړه.> نو

هغه يې د حبرون له درې څخه ولېږه. حضرت يوسف شکیم ته

ورسېده ۱۵) او په صحرا کې شاوخوا سرگردانه گرځېده. یو سړي

هغه وليده او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <څه شی لټوي؟>

۱۶) هغه ځواب ورکړ: <زه خپل وروڼه لټوم. آیا ماته ويلی شې

چې هغوی چېرته خپلې رمې خروي؟>

۱۷) هغه سړي ځواب ورکړ: <هغوی پخوا له دې ځايه تللي دي. د

هغوی څخه مې واورېدل چې ويل يې، راځئ چې دوتان ته ځو.> نو

حضرت يوسف خپلو ورونو پسې لار او په دوتان کې يې هغوی پيدا

کړل. (۱۸) هغوی حضرت یوسف له لېرې ولیده او مخکې له دې چې

حضرت یوسف دوی ته ورورسېږي، هغوی ورته دسیسه جوړه کړه

چې ویې وژني. (۱۹) هغوی یو او بل ته سره وویل: >هغه دی،

خوب لیدونکی راروان دی. (۲۰) راحی چې هغه ووژنو او په یو

کوهي کې یې وغورزوو او وبه وایو چې هغه یو دارونکي ځناور

وخوړ. بیا به وگورو چې د هغه خوبونه څنگه کیږي.<

(۲۱) کله چې روبین دا خبره واورېدله، هڅه یې وکړه چې هغه د

خپلو ورونو د لاسونو څخه خلاص کړي، نو هغه وویل: >هغه به نه

وژنو.< (۲۲) روبین هغوی ته وویل: >وینه مه تویوئ. هغه په دې

کوهي کې چې دلته په دې دښته کې دی وغورزوئ، خو لاس ورته

مه اچوئ.< هغه دا خبره د دې دپاره وکړه چې حضرت یوسف د

دوی څخه خلاص کړي او بېرته یې خپل پلار ته بوځي. (۲۳) نو کله

چې حضرت یوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی ورڅخه هغه ښکلې

چپنه چې اوږده لستونې یې درلودل وویستله. (۲۴) هغه یې ونيوه او

په کوهي کې یې وغورزاوه. کوهی وچ ؤ او اوبه په کې نه وې.

(۲۵) په هغه وخت کې چې دوی ډوډی خوړله، ناڅاپه یې ولیدل

چې د اسماعیلیانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی

اوبنان په مسالو، ملهمو او کنډ باندې بار وو او روان وو چې هغه

مصر ته یوسي. (۲۶) یهودا خپلو ورونو ته وویل: >د خپل ورور د

وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته څه گټه راورسېږي؟

(۲۷) راحی چې هغه په اسماعیلیانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته

زیان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وینه او

خپل هډوکي دی. < د هغه ورونه په دې رضا شول. (۲۸) نو کله چې سوداگران تېرېدل، د هغه ورونو حضرت یوسف له کوهي څخه راوويست او هغه يې په اسماعيليانو باندې په شل مثقاله سپينو زرو خرڅ کړ. هغوی حضرت یوسف مصر ته يووړ.

(۲۹) کله چې روښن بېرته کوهي ته راغی او ويې وليدل چې حضرت یوسف هلته نشته، نو له غمه يې خپل کالي وشکول. (۳۰) هغه بېرته خپلو ورونو ته ورغی او ويې ويل: <هلک هلته نشته، څه وکړم؟>

(۳۱) بيا هغوی يو وز حلال کړ او د حضرت یوسف چپنه يې د هغه په وينه کې غوټه کړه. (۳۲) هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته يوړله او ويې ويل: <دا مونږ وموندله. وگوره چې دا ستا د زوی ده که نه.>

(۳۳) حضرت يعقوب هغه وپېژندله او ويې فرمايل: <دا زما د زوی چپنه ده! کوم داړونکي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتيا سره یوسف ټوټې ټوټې شوی دی.> (۳۴) نو حضرت يعقوب له خفگانه خپل کالي وشکول. د وير کالي يې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن ؤ. (۳۵) د هغه ټول زامن او لورگانې راغلې چې هغه ته تسلي ورکړي، مگر هغه دا تسلي ونه منله او ويې فرمايل: <د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.> نو پلار يې د هغه دپاره وژړل.

(۳۶) په هغه وخت کې سوداگرانو حضرت یوسف په مصر کې په فوطيفار باندې چې د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د گارډ

يهودا او تامار

۳۸ (۱) داسې وشول چې په هغه وخت کې يهودا خپل وروڼه پرېښودل او د حيره په نوم يو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه و پاتې شو. (۲) هلته يهودا د شوعه په نوم د يو کنعاني د لور سره مخامخ شو. يهودا د هغې سره واده وکړ او ورسره يوځای شو. (۳) هغه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندې يې غير نوم کېښود. (۴) هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه. په هغه باندې يې اونان نوم کېښود. (۵) هغې بل زوی وزېراوه او په هغه باندې يې شيله نوم کېښود. يهودا په کزيب کې و چې هلک پيدا شو.

(۶) يهودا خپل مشر زوی ته ښځه وکړه او د هغې نوم تامار و. (۷) د غير رويه د څښتن په نظر کې خرابه وه. نو څښتن هغه مړ کړ. (۸) هغه وخت يهودا د غير ورور اونان ته وويل: <لار شه او د خپل ورور د کونډې سره يوځای شه او د مېړه د ورور په توگه دې خپل مسئوليت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه ولري.> (۹) مگر اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي. نو کله به چې هغه د خپلې کونډې ورېندارې سره ځملاست، خپل ځان به يې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه يې غوښتل چې د خپل ورور دپاره اولاد راوړي. (۱۰) څه چې هغه کول هغه د څښتن په نظر کې بد ښکاره کېدل. نو څښتن هغه هم وواژه. (۱۱) نو يهودا خپلې نرور تامار ته وويل: <د خپل پلار په کور کې د کونډې په توگه اوسېږه تر

هغې پورې چې زما زوی شيله لوی شي. < ځکه هغه وپرېده چې شيله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاره چې د خپل پلار په کور کې واوسېږي.

١٢) څه موده وروسته د يهودا بنځه يعنې د شوعه لور مړه شوه. کله چې د غم وخت تېر شو، نو يهودا د خپل دوست حيره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولودل کېدل لار. ١٣) کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تمني ته روان دی، ١٤) نو هغې خپل د کونډتوب کالي وويستل، خپل مخ يې په څادر کې پټ کړ او د عينايم په دروازه کې چې د تمني په لاره کې وه کښېناستله. هغې دا کار په دې خاطر وکړ چې د يهودا کشر زوی غټ شوی ؤ، مگر يهودا دا پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي.

١٥) کله چې يهودا هغه وليدله، په هغې يې د فاحشي گمان وکړ، ځکه چې مخ يې پټ ؤ. ١٦) هغه پوه نه شو چې هغه د ده نرور ده. هغه د لارې په غاړه باندې هغې ته ورغی او ويې ويل: <راشه، چې درسره ځملم.>

هغې پوښتنه وکړه: <ماته به څه راکړې چې درسره ځملم؟>

١٧) هغه وويل: <زه به د خپلې رمې څخه تاته يو سپرلی درولېږم.>

هغې پوښتنه وکړه: <تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه

شى د ضمانت په توگه پرېږدې؟>

١٨ هغه وويل: >خه شى درته د ضمانت په توگه دركړم؟<

هغې خواب وركړ: >مهر، د هغه مزى او دا امسا چې ستا په لاس كې ده.< نو هغه دا هرڅه هغې ته وركړل او ورسره ځملاست او تامار د هغه څخه اميدواره شوه. ١٩ تامار كور ته لاړه. خپل ځادر يې لېرې كړ او خپل د كوندتوب كالي يې واغوستل.

٢٠ نو يهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سپرلى ورولېږه ترڅو د هغې بڼځې څخه د ضمانت شيان بېرته واخلي. مگر هغه يې پيدا نه كړه. ٢١ ده د عنايم له خلكو څخه پوښتنه وكړه: >هغه فاحشه چې دلته په لاره كې ناسته وه چېرته ده؟<

هغوى وويل: >دلته هيڅ وخت فاحشه بڼځه نه وه.<

٢٢ هغه بېرته يهودا ته ورغى او ويې ويل: >ما هغه پيدا نه كړه. برسېره پر دې د هغه ځاى خلكو وويل: دلته هيڅ فاحشه بڼځه نه وه.<

٢٣ نو يهودا وويل: >پرېږده چې هغه شيان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلكو د خدا شو. دا دى ما هغې ته دغه سپرلى ورولېږه مگر تا هغه پيدا نه كړه.<

٢٤ درې مياشتې پس يهودا ته خبر ورسېد: >ستا نړور تامار د يوې فاحشې په شان عمل كړى دى او هغه اوس اميدواره ده.<

يهودا وويل: <هغه بيرون راوباسئ او ويې سوزوئ چې مړه شي.>

٢٥ چې څنگه يې هغه بيرون راوويستله، خپل خسر ته يې پيغام ورولبړه ويې ويل: <زه د هغه سړي څخه اميدواره شوې يم كوم چې د دې شيانو خاوند دى.> هغې زياته كړه: <وگوره. دا مهر، د هغه مزى او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.>

٢٦ يهودا هغه وپېژندل او ويې ويل: <هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ كې ناكام شوم. ما بايد هغه خپل زوى شيله ته واده كړې واى.> يهودا بيا د هغې سره يوځاى نه شو.

٢٧ كله چې د تامار د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، نو د هغې په گېډه كې غبرگونى وو. ٢٨ د زېږولو په وخت كې د هغو څخه يو خپل لاس راوويست نو دا يې يو سور مزى واخيست او د هغه په مړوند باندې يې وتاړه او ويې ويل: <دا اول راووت.> ٢٩ خو كله چې هغه خپل لاس بېرته كښ كړ د هغه ورور راووت او هغې وويل: <ته څرنگه راووتلې!> او په هغه باندې يې فارص نوم كېښود. ٣٠ پس له هغې د هغه ورور چې په مړوند باندې يې سور مزى ؤ راووت او هغه يې د زارح په نوم ياد كړ.

حضرت يوسف او د فوطيفار بنځه

٣٩ ١ اسماعيليانو حضرت يوسف مصر ته يووړ او په فوطيفار باندې يې خرڅ كړ چې نوموړى د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د

دربار د گارډ قوماندان ؤ. (۲) څښتن د حضرت يوسف سره مل ؤ او هغه يې بريالی کړ. هغه د خپل مصري بادار په کور کې اوسېده. (۳) بادار يې وليدل چې څښتن د حضرت يوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. (۴) فوطيفار د هغه څخه خوشاله ؤ او هغه يې خپل شخصي نوکر ونيوه او هرڅه چې يې خپل کور کې درلودل، ټول يې هغه ته وسپارل. (۵) د هماغه وخت څخه څښتن د حضرت يوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ او د هغه په ټولو شيانو باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د څښتن برکت ؤ. (۶) فوطيفار چې هرڅه درلودل هغه يې حضرت يوسف ته وسپارل چې څارنه يې وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هيڅ شي سره کار نه درلود.

حضرت يوسف ډېر ښايسته ؤ او ښکلی اندام يې درلود. (۷) څه موده وروسته د حضرت يوسف سره د فوطيفار د ښځې مينه پيدا شوه او ورته ويې ويل: <راشه، زما سره ځمله.> (۸) مگر هغه انکار وکړ او هغې ته يې وفرمايل: <گوره، هرڅه چې زما د بادار په کور کې دي د هغو په باره کې هغه اندېښنه نه لري، ځکه چې زه دلته يم. هرڅه چې هغه يې لري ماته يې راسپارلي دي.> (۹) زه په دې کور کې داسې اختيار لرم لکه څنگه چې هغه يې لري او زما بادار پرته له ستا چې د هغه ښځه يې، نور هيڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بيا زه څنگه کولی شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای پاک په مقابل کې گناه وکړم؟> (۱۰) که څه هم هغې به هره ورځ حضرت يوسف ته خبرې کولې، خو هغه له دې څخه انکار کاوه چې د هغې سره ځملي او يا دې ورنژدې شي.

۱۱) مگر يوه ورځ كله چې حضرت يوسف كور ته ننوت چې خپل

كار وكړي، د كور د نوكرانو له جملې څخه هلته هيڅ څوك نه ؤ.

۱۲) هغې حضرت يوسف له چينې څخه ونيوه او ورته ويې ويل:

<زما سره ځمله. مگر هغه خپله چينه د هغې په لاس كې

پرېښودله او د كور څخه دباندې وتښتېد. ۱۳) كله چې هغې وليدل

چې هغه خپله چينه د هغې په لاس كې پرېښودله او د كور څخه

وتښتېد، ۱۴) نو د خپل كور نوكرانو ته يې غږ وكړ او ويې ويل:

<كورئ! دغه عبراني سړى زما مېړه كور ته راوستى دى چې زموږ

بې عزتي وكړي. هغه زما كوټې ته راننوت چې ما بې عزته كړي، مگر

ما په لوړ اواز سره چيغې ووهلې. ۱۵) كله چې هغه زما چيغې

واورېدلې، هغه وتښتېد او خپله چينه يې زما سره پرېښودله.>

۱۶) هغې د حضرت يوسف چينه د ځان سره وساتله تر هغې پورې

چې مېړه يې كور ته راغى. ۱۷) بيا هغې فوطيفار ته دا قصه بيان

كړه: <هغه عبراني غلام چې مونږ ته دې راوستى دى، زما كوټې ته

راننوت چې ما بې عزته كړي. ۱۸) مگر څنگه چې ما د مرستې

دپاره چيغې ووهلې، خپله چينه يې زما سره پرېښودله او د كور څخه

وتښتېد.>

۱۹) كله چې د حضرت يوسف بادار دغه قصه واورېدله چې د هغه

ښځې ورته بيان كړه، هغه د قهره سور شو. ۲۰) د حضرت يوسف

بادار هغه ونيوه او په هغه زندان كې يې واچاوه چې د پادشاه بنديان

به په كې ساتل كېدل او هغه هلته پاتې شو. ۲۱) مگر څښتن د

حضرت يوسف سره مل ؤ. هغه ته يې برکت ورکړ، نو د زندان رئيس

د هغه څخه خوشاله ؤ. (۲۲) هغه حضرت يوسف د نورو ټولو بنديانو مشر کړ او هغه ته يې د هغو ټولو کارونو مسئوليت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. (۲۳) د زندان رئيس د هغه څه په هکله چې حضرت يوسف ته سپارل شوي وو اندېښنه نه درلودله، ځکه چې څښتن د حضرت يوسف سره مل ؤ او کوم کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې بری ورکاوه.

حضرت يوسف د بنديانو خوبونه تعبيريوي

۴۰ (۱) څه موده وروسته د مصر د پادشاه يعنې فرعون د ساقيانو او نانوایانو د مشرانو څخه د پادشاه په مقابل کې غلطي وشوه. (۲) فرعون په دې دواړو درباريانو باندې په قهر شو (۳) او هغوی يې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د گارډ د قوماندان په کور کې ؤ يعنې په هماغه زندان کې چې حضرت يوسف په کې بندي ؤ. (۴) هغوی زيات وخت په زندان کې تېر کړ او د گارډ قوماندان هغوی حضرت يوسف ته وسپارل او هغه د دوی خدمت کاوه.

(۵) د ساقيانو او نانوایانو مشرانو چې په زندان کې وو په يوه شپه دواړو خوب وليد او هر يو خوب خپله معنی درلودله. (۶) کله چې سهار حضرت يوسف هغوی ته ورغی، ويې ليدل چې هغوی خفه وو. (۷) نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاسو نن ولې دومره خفه يئ؟>

(۸) هغوی ځواب ورکړ: <مونږ دواړو خوبونه ليدلي دي، مگر

شوگ نشته چې هغه تعبیر کړي.

حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <د خوبونو تعبیرول د خدای کار دی. خپل خوبونه ماته ووايي.>

۹ نو د ساقیانو مشر خپل خوب حضرت یوسف ته بیان کړ. هغه ته یې وویل: <په خوب کې مې خپلې مخې ته د انگورو تاک ولید. ۱۰ په تاک کې درې خانگې وې. څنگه چې غوټی یې وکړې نو هغه وغوړېدلې او د انگورو وړي پاڅه شول. ۱۱ د فرعون پیاله مې په لاس کې وه. نو انگور مې واخیستل او په پیاله کې مې وزبېنبل او پیاله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.>

۱۲ حضرت یوسف وفرمایل: <د هغه تعبیر دا دی: درې خانگې درې ورځې دي. ۱۳ په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاد کړي او به دې بخښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنگه چې د هغه ساقی وې، د فرعون پیاله به د هغه په لاس کې ورکوي. ۱۴ خو کله چې داسې وشي، ما در په یاد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په باره کې یادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. ۱۵ ځکه چې زه د عبرانیانو د وطن څخه په زور تښتول شوی یم او دلته مې هم هیڅ داسې کار نه دی کړی چې ما دې په زندان کې واچوي.>

۱۶ کله چې د نانوایانو مشر ولیدل چې ښه تعبیر دی، نو حضرت یوسف ته یې وویل: <ما هم خوب ولیده چې د ډوډیو درې ټوکرې مې په سر وې. ۱۷ په پاسنی ټوکرې کې د فرعون دپاره هر قسم

ډوډی وې او مرغانو به هغه د دې ټوکړی څخه خوړلې. <

۱۸ حضرت یوسف په ځواب کې وفرمایل: <د دې تعبیر دا دی:

درې ټوکړی درې ورځې دي. ۱۹ په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې ځوړند کړي او مرغان به ستا غوښه وخورې. <

۲۰ په دریمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کالیزه وه. هغه خپلو

درباریانو ته مېلمستیا ورکړه او د ساقیانو او نانوایانو مشران یې ازاد

کړل او د خپلو درباریانو په مخکې یې حاضر کړل. ۲۱ هغه د

ساقیانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پیاله یې یو ځل

بیا د فرعون په لاس کې ورکړه. ۲۲ مگر د نانوایانو مشر یې په دار

وڅېژاوه، لکه څنګه چې حضرت یوسف هغوی ته تعبیر کړی ؤ. ۲۳

د ساقیانو مشر حضرت یوسف رایاد نه کړ او هغه یې بېخي هېر کړ.

حضرت یوسف د فرعون خوبونه تعبیروي

۴۱ پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب ولیده چې

د نیل د سیند په غاړه ولاړ ؤ. ۲ ناڅاپه اووه بڼې او چاغې

غواګانې د سیند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. ۳ د هغو

څخه وروسته نورې اووه غواګانې چې بدرنگې او ډنګرې وې،

راووتلې او د سیند په غاړه د هغو تر څنګه ودرېدلې. ۴ بدرنگه

او ډنګرو غواګانو هغه بڼې او چاغې غواګانې وخورلې. بیا فرعون

راویښ شو. ۵ هغه بیا ویده شو او بل خوب یې ولیده چې د غلو

دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول. (۶) له هغو څخه وروسته د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. (۷) د غلو دانو اوو نريو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. بيا فرعون راويښ شو او پوه شو چې هغه خوب وليده. (۸) په سهار د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر ټول جادوگران او حکيمان راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بيان کړل، مگر هيڅ يو ونه شو کولی چې هغه فرعون ته تعبير کړي.

(۹) په دې وخت کې د ساقيانو مشر فرعون ته وويل: <نن راته راياد شول چې زما څخه خطا شوې ده. (۱۰) يو ځلې فرعون په خپلو نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د نانوایانو مشر يې د دربار د گارډ د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. (۱۱) مونږ دواړو په يوه شپه خوب وليده او هر يو خوب ځانته خپله معنی درلودله. (۱۲) په هغه ځای کې يو عبرانی ځوان چې د دربار د گارډ د قوماندان غلام ؤ زمونږ سره ؤ. مونږ خپل خوبونه هغه ته بيان کړل او هغه زمونږ خوبونه زمونږ دپاره تعبير کړل. (۱۳) لکه څنگه چې هغه تعبير کړی ؤ، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سړی په دار وڅېړولی شو.>

(۱۴) نو فرعون حضرت يوسف راوغوښت او هغه يې ډېر ژر د زندان څخه راوويست. حضرت يوسف خپله ږيره او سر وخرابيل، خپل کالي يې بدل کړل او د فرعون حضور ته راغی. (۱۵) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <ما خوب ليدلی او څوک نشته چې هغه تعبير کړي. مگر ما ستا په هکله اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو

١٦ حضرت یوسف فرعون ته په ځواب کې وفرمایل:

> اعلیٰ حضرت ته، زه دا نه شم کولی، مگر خدای پاک به ښه تعبیر

درکړي. <

١٧ فرعون حضرت یوسف ته وویل: > ما خوب ولیده چې زه د

نیل د سیند په غاړه ولاړ وم، ١٨ په دې وخت کې اووه چاغې او

ښې غواگانې د سیند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. ١٩ د

هغوی څخه وروسته نورې اووه غواگانې راووتلې چې داسې ډنگرې

او بدشکله وې چې ما د مصر په ټول هېواد کې هیڅکله نه وې

لیدلې. ٢٠ ډنگرو او بدشکله غواگانو هغه اولنی چاغې غواگانې

وخورلې. ٢١ مگر د خورلو څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل

چې دوی به څه خورلي وي ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنگرې

ښکارېدلې. نو په دې وخت کې زه راوینښ شوم. ٢٢ همدارنگه ما

په خوب کې ولیدل چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په یوه

ډنډر کې راشنه شول. ٢٣ د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د

دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. ٢٤ اووه نریو وږو هغه ډک

وږي روغ تېر کړل. نو ما خپل خوب جادوگرانو ته وویل، مگر هیچا

ونه شو کولی چې هغه ماته تعبیر کړي. <

٢٥ نو حضرت یوسف فرعون ته وفرمایل: > د دواړو خوبونو معنی

یوه ده. څه چې خدای پاک غواړي ویې کړي هغه یې تاسو ته څرگند

کړل. ٢٦ اووه ښې غواگانې اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک

وږي هم اووه کاله دي، هغوی یوشان معنی لري. ٢٧ اووه ډنگرې

او بد رنگه غواگانې چې د هغو څخه وروسته راووتلې او د غلو دانو اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي د قحطۍ اووه کاله دي. (۲۸)

دا هماغه څه دي چې تاسو ته مې وويل. څه چې خدای پاک غواړي ويې کړي تاسو ته يې څرگند کړي دي. (۲۹) اووه کاله به د مصر په ټول هېواد کې ډېره پرېماني راشي. (۳۰) مگر له هغې وروسته به د اوو کالو دپاره داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني هېره شي. ځکه چې قحطي به هېواد تباه کړي (۳۱) او پرېماني به په هېواد کې بېخي هېره شي، دا ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې راځي هغه به ډېره سخته وي. (۳۲) دا چې تاسو دوه خوبونه ليدلي دي د هغو معنی^۱ دا ده چې دا د خدای پاک فيصله ده چې دا کار وکړي او هغه به ژر داسې وکړي.

(۳۳) اوس بايد تاسو يو پوه او د حکمت لرونکی سړی پيدا کړئ او هغه دې د مصر د هېواد دوهم مشر وټاکئ. (۳۴) تاسو بايد په ټول هېواد کې ماموران وټاکئ چې د اووه کالو پرېماني په موده کې د مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. (۳۵) هغوی ته امر وکړئ چې د پرېماني په کلونو کې غله راټوله کړي او هغوی ته اختيار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخيره کړي او ساتنه يې وکړي. (۳۶) هغه بايد د هېواد دپاره ذخيره شي چې د اووه کالونو د قحطۍ په موده کې چې په مصر باندې راتلونکې ده ورڅخه کار واخيستل شي ترڅو هېواد د قحطۍ په اثر وران نه شي.

(۳۷) دغه وړانديز د فرعون او د هغه د ټولو درباريانو په نظر کې ښه ښکاره شو. (۳۸) نو فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: >آيا کولی

شو چې د يوسف په شان يو څوک راپيدا کړو چې د خدای پاک

روح په کې دی؟ < ٢٩ > نو فرعون حضرت يوسف ته وويل:

< څرنگه چې خدای پاک دا هرڅه تاته ښودلي دي نو ستا په شان د

حکمت خاوند او پوه سړی نشته. > ٤٠ < زه به تا د خپل هېواد دوهم

مشر کړم او زما ټول قوم به ستا حکمونه مني او د واک په لحاظ به

ته زما څخه پس دوهم نفر يې. >

حضرت يوسف د مصر دوهم مشر

< ٤١ > نو فرعون حضرت يوسف ته وويل: < په دې ډول مې ته د

مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکلې. > ٤٢ < فرعون د خپلې گوتې

څخه هغه گوته راوويستله چې په هغې کې د پادشاهي مهر لگېدلی ؤ

او هغه يې حضرت يوسف ته ور په گوته کړه. هغه حضرت يوسف ته

د کتان ډېره ښه چينه ورواغوستله او د سرو زرو زنجير يې د هغه په

غاړه کې واچاوه. > ٤٣ < فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي گاډی

ورکړه چې په کې سپور شي او خلکو د هغه په مخکې نارې وهلې:

< لاره پرېږدئ! لاره پرېږدئ! > په دې ډول يې حضرت يوسف د

مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکه. > ٤٤ < فرعون حضرت يوسف ته

وويل: < زه فرعون يم، مگر هيڅوک به ستا له اجازې څخه پرته په

ټول مصر کې هيڅ نه شي کولی. > ٤٥ < فرعون په حضرت يوسف

باندې صفنات فعنيح نوم کېښود او د اون د کاهن فوطي فارع لور

اسنات يې هغه ته په نکاح ورکړه. نو په دې ډول حضرت يوسف د

مصر په ټول هېواد باندې واک ترلاسه کړ. > ٤٦ < حضرت يوسف

دېرش کلن ؤ چې د مصر د پادشاه يعنې فرعون په خدمت کولو يې

پیل وکړ. حضرت یوسف د فرعون د حضور څخه لار او په ټول مصر کې وگرځېد. (۴۷) د اووه کالو پرېمانۍ په موده کې ځمکې ډېر زیات حاصلات ورکړل. (۴۸) په دې موده کې حضرت یوسف په مصر کې ټول خوراكي مواد راټول کړل او هغه یې په بنارونو کې ذخیره کړل او د هر بنار د شاوخوا ځمکو خوراكي مواد یې په هماغه بنار کې ذخیره کړل. (۴۹) حضرت یوسف لکه د درياب د شگو په شان ډېره زیاته غله ذخیره کړه او هغه دومره زیاته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

(۵۰) د قحطۍ د کالونو د راتلو څخه مخکې د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات حضرت یوسف ته دوه زامن وزېږول. (۵۱) حضرت یوسف د خپل مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه یې وفرمایل: <خدای پاک زما ټولې سختۍ او زما د پلار ټوله کورنۍ زما څخه هېره کړه.> (۵۲) او بیا د دوهم زوی نوم یې افرایم کېښود او ویې فرمایل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکلیف وم.>

(۵۳) نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه پای ته ورسېدله. (۵۴) لکه څنګه چې حضرت یوسف فرمایلي وو، د قحطۍ اووه کاله شروع شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطي وه مګر په ټول مصر کې غله وه. (۵۵) کله چې مصریان وېرې شول، نو د ډوډۍ دپاره یې فرعون ته فریاد وکړ. نو فرعون ټولو مصریانو ته وویل: <یوسف ته ورشئ او هرڅه چې تاسو ته وايي هغه وکړئ.> (۵۶) قحطي ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه، نو حضرت

يوسف گودامونه پرانيستل او په مصريانو باندې يې غله خرخوله. (۵۷) د ټولو هېوادونو خلک مصر ته راتلل چې د حضرت يوسف څخه غله واخلي، ځکه چې په ټوله دنيا کې سخته قحطي وه.

د حضرت يوسف وروڼه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته ځي

۴۲ (۱) کله چې حضرت يعقوب خبر شو چې په مصر کې غلې دانې شته، نو هغه خپلو زامنو ته وويل: >تاسو ولې هسې ناست يئ او يو او بل ته گورئ؟ (۲) ما اورېدلي دي چې په مصر کې غلې دانې شته. هلته لار شئ او زموږ دپاره يو څه واخلي چې له لوږې څخه مړه نه شو. (۳) نو د حضرت يوسف لس وروڼه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته لاړل. (۴) مگر حضرت يعقوب د حضرت يوسف ورور بنيامين د هغوی سره ونه لېږه ځکه چې هغه وپرېده چې کوم زيان ورته ونه رسېږي.

(۵) نو د حضرت يعقوب زامن هم د هغو کنعانيانو په ډله کې وو چې د غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، ځکه چې په کنعان کې هم قحطي وه. (۶) حضرت يوسف د مصر د دوهم مشر په توگه د ټولې دنيا په خلکو باندې غله خرخوله، نو کله چې د حضرت يوسف وروڼه راوړسېدل هغه ته په سجده پرېوتل. (۷) څنگه چې حضرت يوسف خپل وروڼه وليدل هغوی يې وپېژندل مگر ځان يې هغوی ته لکه د يو پردي په شان وښود او د هغوی سره يې په سخته لهجه خبرې وکړې. هغه پوښتنه ورڅخه وکړه: >له کوم ځای څخه راغلي

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د کنعان څخه راغلي یو چې یو څه غله
واخلو.>

۸) که څه هم حضرت یوسف خپل ورونه وپېژندل مگر هغوی
حضرت یوسف ونه پېژانده. ۹) په دې وخت کې حضرت یوسف
خپل هغه خوبونه رایاد کړل چې د هغوی په باره کې یې لیدلي وو او
هغوی ته یې وفرمایل: <تاسو جاسوسان یئ! تاسو د دې دپاره
راغلي یئ چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت
کمزوری دی.>

۱۰) هغوی ځواب ورکړ: <نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د
اخیستلو دپاره راغلي دي. ۱۱) مونږ ټول ورونه یو. مونږ جاسوسان
نه یو، مونږ صادق خلک یو.>

۱۲) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <نه! تاسو د دې دپاره
راغلي یئ چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت
کمزوری دی.>

۱۳) هغوی ځواب ورکړ: <ستا غلامان دولس ورونه د یو سړي
زامن یو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسېږي. یو ورور مو مړ
شوی دی او کشر ورور اوس زمونږ د پلار سره دی.>

۱۴) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <دا همدا خبره ده لکه

څنگه چې ما درته ویلي وو. تاسو جاسوسان یئ. ۱۵) اوس به تاسو

په دې ډول وازمایلی شی. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم

چې تاسو به هیڅکله له دې ځایه لاړ نه شی تر هغې پورې چې

ستاسو کشر ورور دلته رانه شي. (۱۶) ستاسو څخه دې یو تن لاړ

شي چې ستاسو ورور راولي او پاتې به په زندان کې وساتل شي

ترڅو ستاسو خبره وازمایلی شي چې تاسو رښتیا وایئ او که نه. که

داسې نه وي نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو

جاسوسان یئ. < (۱۷) هغوی یې درې ورځې په زندان کې وساتل.

(۱۸) په دریمه ورځ حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <زه له

خدایه وپېرېم. زه به تاسو په یو شرط ژوندي پرېږدم، (۱۹) که

چېرې تاسو صادقان یئ، نو ستاسو د ورونو څخه دې یو نفر په

زندان کې پاتې شي او نور کولی شي چې لاړ شي او خپلو وړیو

کورنیو ته غله یوسي. (۲۰) مگر تاسو خامخا خپل کشر ورور ماته

راولئ نو ستاسو خبره به ثابته شي چې رښتیا وایئ او تاسو به مړه نه

شی.>

هغوی رضا شول (۲۱) او یو بل ته یې وویل: <اوس مونږ دغه

تکلیف د هغه کار په نتیجه کې وینو چې د خپل ورور سره مو کړی

دی. مونږ ولیدل چې هغه په لوی مصیبت کې ؤ او مونږ ته یې د خپل

ژوند دپاره زاري کوله، مگر مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه

مصیبت په مونږ باندې راغلی دی.>

(۲۲) روښن ځواب ورکړ: <آیا تاسو ته مې ونه ویل چې د دې

هلک په مقابل کې ګناه مه کوئ؟ مگر تاسو زما خبره ونه منله! اوس

به مونږ د هغه د وینې حساب ورکوو.> (۲۳) هغوی ته معلومه نه وه

چې حضرت يوسف د هغوی په خبرو باندې پوهیږي، ځکه چې دوی د هغه سره د ترجمان په وسیله خبرې کولې. (۲۴) حضرت يوسف د هغوی څخه لېرې لار او په ژړا شو. مگر بېرته دوی ته راستون شو او بیا یې د هغوی سره خبرې وکړې. د هغوی څخه یې شمعون ونيوه او د هغوی په مخ کې یې وتاړه.

د حضرت يوسف ورونه کنعان ته ورستنېږي

(۲۵) حضرت يوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه ډکې شي او د هر نفر پیسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې یې ورسره وکړل. (۲۶) هغوی غله په خپلو خرو باندې بار کړه او روان شول. (۲۷) په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره پاتې شول، یو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته خوراک ورکړي. خپلې پیسې یې ولیدلې چې د بوجی په خوله کې وې. (۲۸) هغه خپلو ورونو ته وویل: <زما پیسې یې بېرته ماته راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.> د هغوی زېږونه ولوېدل او په رېږدېدلو یې یو بل ته مخ وپاړوه او ویې وویل: <دا څه دي چې خدای پاک زمونږ سره وکړل؟>

(۲۹) کله چې هغوی خپل پلار حضرت یعقوب ته د کنعان خاورې ته راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندې تېر شوي وو هغه ته یې بیان کړل او ویې وویل: (۳۰) <د مصر دوهم مشر زمونږ سره په سخته لهجه خبرې وکړې او په مونږ باندې یې دا تور ولگاوه چې

مونږ د هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. (۳۱) مگر مونږ هغه ته وويل چې مونږ صادق خلک يو، مونږ جاسوسان نه يو. (۳۲) مونږ دولس وروڼه او د يو پلار زامن يو. زمونږ يو ورور مړ شوی دی او کشر ورور مو په کنعان کې زمونږ د پلار سره دی. (۳۳) د مصر دوهم مشر په خواب کې وويل: هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان یئ چې د خپلو وروڼو څخه يو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وږيو کورنيو دپاره غله واخلي او لاړ شی. (۳۴) مگر خپل کشر ورور ماته راولی، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه یئ بلکه صادقان یئ. بيا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولی شئ چې دلته پاتې شئ او سوداگري وکړئ. <

(۳۵) نو څنگه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر نفر په بوجی کې د هغه د پیسو کڅوړه وه. کله چې هغوی او د هغوی پلار د پیسو کڅوړې وليدلې نو ووپرېدل. (۳۶) د هغوی پلار حضرت يعقوب هغوی ته وفرمايل: <تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، يوسف نور نشته او شمعون نور نشته. اوس غواړئ چې بنيامين بوځئ. دا هرڅه زما سره کيږي!>

(۳۷) په دې وخت کې روښن خپل پلار ته وويل: <که بنيامين مې بېرته تاته رانه وست زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به يې بېرته راولم.>

(۳۸) مگر حضرت يعقوب وفرمايل: <زما زوی به ستاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مړ شوی دی او هغه يوازې پاتې دی. که چېرې په لاره کې په هغه باندې څه پېښه وشي نو زه زوړ سړی يم، له غمه

به مړ شم او تاسو ټول به ملاتمه شئ. <

مصر ته دوهم سفر

۴۳ (۱) په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. (۲) نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه یې راوړې وه وخورله، نو حضرت یعقوب خپلو زامنو ته وفرمایل: <بهرته لاړ شئ او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلي. <

(۳) مگر یهودا هغه ته وویل: <هغه سړي مونږ ته په ټینګه خبرداری راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بیا ونه وینئ. (۴) که زمونږ ورور دې زمونږ سره ولږه نو مونږ به لاړ شو او ستا دپاره به خواړه واخلو. (۵) مگر که هغه دې ونه لږه نو مونږ نه ځو، ځکه چې هغه سړي مونږ ته وویل: ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي نو نور به زما مخ ونه وینئ. <

(۶) حضرت یعقوب وفرمایل: <زه مو ولې د داسې سخت تکلیف سره مخامخ کړم چې هغه سړي ته مو وویل چې ستاسو بل ورور هم شته؟ <

(۷) هغوی ځواب ورکړ: <هغه سړي په ډېر غور سره زمونږ او زمونږ د کورنۍ په باره کې زمونږ څخه پوښتنې وکړې وې ویل: آیا ستاسو پلار تر اوسه پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟ مونږ

یوازي د هغه پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. مونږ څه پوهېدلو چې هغه به مونږ ته ووايي چې خپل ورور دلته راولی. <

۸) یهودا خپل پلار حضرت یعقوب ته وویل: <هلک زما سره

ولېره. مونږ به سمدستي لار شو چې مونږ او تاسو او زمونږ ماشومان ژوندي پاتې شو او له لورې څخه مړه نه شو. ۹) زه په خپله د هغه د سلامتیا ضمانت کوم. ته کولی شې چې د هغه مسئولیت زما په غاړه واچوې. که چېرې هغه تاته رانه ولم او ستا په مخکې یې حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت یم. ۱۰) که چېرې مونږ ځنډ نه وای کړی نو تر اوسه پورې به مونږ دوه ځلې تللي او بېرته به راغلي وای. <

۱۱) بیا د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <

داسې وي نو دا کار وکړئ. د خپل هېواد د ډېرو ښو پیداوارو څخه یو څه واخلي او په خپلو بوجیو کې یې واچوئ او لږ څه ملهم، شات، مساله، کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توګه یوسئ. ۱۲) دوه چنده پیسې د ځانه سره واخلي ځکه هغه پیسې چې بېرته ستاسو د بوجیو په خولو کې ایښودل شوې وې باید بېرته ورکړئ.

کېدای شي چې د هغوی څخه سهوه شوې وي. ۱۳) خپل ورور هم

واخلي او سمدستي بېرته هغه سړي ته ورشئ. ۱۴) مطلق قادر

خدای دې هغه سړی په تاسو باندې مهربانه کړي ترڅو هغه بنیامین

او ستاسو بل ورور بېرته تاسو ته درکړي. که چېرې زه بې اولاده

کېرم نو بې اولاده دې شم. <

۱۵) نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پیسې واخیستلې او د

بنيامين سره مصر ته روان شول او هغوی خپل ځانونه حضرت يوسف ته ورحاضر کړل. (۱۶) کله چې حضرت يوسف د هغوی سره بنيامين وليد نو د خپل کور ناظر ته يې وفرمايل: <دا خلک زما کور ته بوځه او يو حيوان حلال کړه او تيار يې کړه چې دوی به غرمه زما سره ډوډی خوري.> (۱۷) لکه څنگه چې حضرت يوسف امر کړی ؤ هغه سړي هماغه شان وکړل او هغه خلک يې د حضرت يوسف کور ته راوستل.

(۱۸) کله چې هغوی د حضرت يوسف کور ته راوستل شول نو ووبرېدل. دوی فکر کاوه: <مونږ د هغو پيسو په سبب چې په اول ځل زمونږ په بوجيو کې بېرته اېښودل شوې وې، دلته راوستل شوي يو. هغه غواړي چې مونږ بنديان کړي، مونږ خپل غلامان کړي او زمونږ څخه خره واخلي.> (۱۹) نو هغوی د حضرت يوسف ناظر ته ورغلل او د کور په دروازه کې يې د هغه سره خبرې وکړې. (۲۰) هغوی وويل: <ای باداره! مونږ دلته يو ځلې مخکې د غلو دانو د اخیستلو دپاره راغلي وو، (۲۱) خو کله چې په يو ځای کې د شپې تېرولو دپاره ودرېدو، مونږ خپلې بوجی پرانیستلې او هر يو خپلې پيسې په هماغه خپله اندازه د خپلو بوجيو په خولو کې وموندلې. نو مونږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي. (۲۲) همدارنگه مونږ نورې پيسې هم د ځان سره راوړې دي چې نوره غله واخلو. مونږ نه پوهېږو چې چا زمونږ په بوجيو کې هغه پيسې اچولې وې.>

(۲۳) ناظر وويل: <اندېښنه مه کوئ او مه وپرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خدای ستاسو په بوجيو کې تاسو ته خزانه ايښې ده. ستاسو

پيسې ماته راورسېدلې. < نو شمعون يې هغوی ته راوست.

٢٤ ناظر د حضرت يوسف ورونه د هغه کور ته دننه بوتلل او

هغوی ته يې اوبه ورکړې چې خپلې پنبې ومينځي او د هغوی خرو

ته يې واښه ورکړل. ٢٥ هغوی سوغاتونه تيار کړل چې حضرت

يوسف به غرمې ته راشي، ځکه چې دوی ته ويل شوي وو چې

ډوډی به هلته وخوري. ٢٦ کله چې حضرت يوسف کور ته راغی،

نو دوی هغه سوغاتونه چې کور ته يې راوړي وو هغه ته وړاندې کړل

او د هغه په مخکې په ځمکه پر بوتل او سجده يې ورته وکړه. ٢٧

هغه د دوی د روغتيا په هکله پوښتنه وکړه او بيا يې وفرمايل:

> ستاسو زوړ پلار چې تاسو د هغه په باره کې ويلي وو څنگه دی؟

آيا هغه تر اوسه پورې ژوندی دی؟<

٢٨ هغوی وويل: > ستا غلام يعنې زمونږ پلار تر اوسه پورې

ژوندی دی او ښه دی. < دوی پرمخې پر بوتل او د هغه په وړاندې

يې د احترام سرونه تيبته کړل.

٢٩ کله چې حضرت يوسف خپل سکه ورور بنيامين وليده، هغه

پوښتنه وکړه: > آيا ستاسو کشر ورور چې تاسو ماته د هغه په باره

کې ويلي وو دا دی؟ ای زما زويه! خدای پاک دې تاته برکت

درکړي. < ٣٠ حضرت يوسف سمدستي لاړ، ځکه چې د خپل

ورور په ليدلو باندې ډېر احساساتي شو او د ژړا ځای يې لټاوه. هغه

خپلې شخصي کوټې ته ننوت او هلته يې وژړل. ٣١ وروسته له

هغې چې خپل مخ يې ومينځه دباندې راووت. خپل ځان يې کنترول

کړ او ويې فرمايل: > ډوډی راوړئ. < ٣٢ حضرت يوسف ته يې په

يو دسترخوان باندې ډوډۍ وركړه او د هغه ورونو ته يې په بل دسترخوان باندې. مصريانو ته يې چې هلته يې ډوډۍ خوړله جدا كېښودله ځكه چې هغوى به د عبرانيانو سره ډوډۍ نه خوړله. مصريانو د عبرانيانو سره ډوډۍ خوړل حرام كڼل. ﴿٣٣﴾ د هغه ورونه د هغوى د عمر له مخې د مشر څخه تر كشره پورې د حضرت يوسف په مخكې كېښونول شول او هغوى په حيرانتيا سره يو بل ته كتل. ﴿٣٤﴾ هغوى ته د حضرت يوسف د دسترخوان څخه ډوډۍ وركړاى شوه او د بنيامين برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زياته وه. نو هغوى د حضرت يوسف سره وخورل او ويې څښل او خوشالي يې وكړه ترڅو چې نېشه شول.

د حضرت يوسف د سپينو زرو جام

٤٤ ﴿١﴾ حضرت يوسف د خپل كور ناظر ته امر وكړ: >د دې خلكو بوجى گانې د غلو دانو څخه دومره ډكې كړه چې څومره دوى وړلى شي او د هر نفر پيسې د هغه د بوجى په خوله كې كېږده. ﴿٢﴾ زما د سپينو زرو جام د كشر ورور د بوجى په خوله كې د هغه د غلو دانو د پيسو سره كېږده. > نو څنگه چې حضرت يوسف هغه ته فرمايلي وو همداسې يې وكړل. ﴿٣﴾ سهار وختي د حضرت يوسف ورونه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت كړاى شول. ﴿٤﴾ هغوى لا د ښار څخه دومره لېرې نه وو تللي چې حضرت يوسف د خپل كور ناظر ته وفرمايل: >پاخه او هغو خلكو پسې ورشه او كله چې هغوى ته ورسېدلې ورته ووايه چې تاسو ولې د نېكۍ په بدل كې

بدې وکړه؟ (۵) تاسو ولې زما د بادار د سپينو زرو جام چې هغه په کې خښل کوي او فال ورباندې گوري غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ.

(۶) کله چې ناظر هغوی ته ورورسېد نو دا خبرې يې هغوی ته تکرار کړې. (۷) مگر هغوی ورته ځواب ورکړ: <ای زمونږ باداره، ولې داسې خبرې کوي؟ مونږ قسم خورو چې مونږ داسې کار نه دی کړی. (۸) گوره! هغه پيسې چې مونږ د خپلو بوجيو په خولو کې پيدا کړې بېرته مو د کنعان د خاورې څخه تاسو ته راوړلې، نو څنگه به ستا د بادار د کور څخه سره زر يا سپين زر غلا کړو؟ (۹) که هغه په مونږ کې د کوم يو سره پيدا شي هغه دې ووژل شي او مونږ دې ستا غلامان شو.>

(۱۰) بيا هغه وويل: <ډېر ښه. مگر يوازې هغه چا سره چې جام پيدا شي هغه به زما غلام شي او تاسو نور به د ملامتيا څخه خلاص شئ.> (۱۱) هغوی هر يو په چالاکی سره خپله بوجی کوزه کړه او هغه يې پرانيستلې. (۱۲) بيا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نيولې تر کشره پورې يې په غور سره ولټول او جام د بنيامين په بوجی کې وموندل شو. (۱۳) په دې وخت کې هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره يې بار کړل او ښار ته راستانه شول.

(۱۴) کله چې يهودا او د هغه وروڼه د حضرت يوسف کور ته راغلل، هغه لا هلته ؤ او هغوی د حضرت يوسف په مخ کې په ځمکه پرېوتل. (۱۵) حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <تاسو څه وکړل؟ آيا تاسو نه پوهېدلئ چې زما په شان سړی کولی شي چې د فال په

وسيله شيان را پيدا کړي؟>

١٦ يهودا ځواب ورکړ: >ای باداره، تاسو ته څه ووايو؟ مونږ څه ویلی شو؟ خپله بې گناهي څرنگه ثابته کړو؟ خدای پاک زمونږ گناه ښکاره کړه. اوس به مونږ ټول او هغه چې جام ورسره پيدا شوی دی ستاسو غلامان شو.<

١٧ مگر حضرت يوسف وفرمايل: >نه! زه به هيڅکله داسې ونه کړم! يوازې هغه څوک به زما غلام شي چې جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور په خير سره بېرته خپل پلار ته لاړ شئ.<

يهودا د بنيامين دپاره زاري کوي

١٨ بيا يهودا حضرت يوسف ته ورغی او ويې ويل: >ای باداره، زه پوهېږم چې تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندې په قهر نه شئ او د مهرباني له مخې اجازه راکړئ چې تاسو سره سپينې خبرې وکړم. ١٩ زما باداره، تاسو زمونږ څخه پوښتنه وکړه چې ستاسو پلار يا بل ورور شته؟ ٢٠ مونږ ځواب درکړ چې زمونږ پلار زور دی او کشر ورور هم لرو چې هغه ته په سپين ږيرتوب کې پيدا شوی دی. د هلک ورور مړ شوی دی او هغه د خپلې مور د اولادونو څخه يوازینی زوی دی چې ژوندی دی او پلار يې ورسره زیاته مينه کوي. ٢١ باداره، تاسو مونږ ته وويل چې هغه دلته راوړئ چې په خپله يې ووينم. ٢٢ مونږ تاسو ته وويل چې هغه هلک د خپل پلار څخه نه شي جدا کېدلی او که چېرې جدا شي نو پلار به يې مړ شي. ٢٣ مگر تاسو مونږ ته وويل چې تر هغې پورې چې ستاسو کشر

ورور ستاسو سره رانه شي نو زما مخ به بيا ونه وينئ.

٢٤ نو کله چې مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبرې مو ورته

بيان کړې. ٢٥ نو زمونږ پلار وويل: بېرته لاړ شئ او لږې نورې

غلې دانې واخلي. ٢٦ مگر مونږ ځواب ورکړ: مونږ نه شو تللی.

خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي نو لاړ به شو. که زمونږ کشر

ورور راسره نه وي نو د هغه سړي مخ نه شو ليدلی. ٢٧ زمونږ پلار

مونږ ته وويل: تاسو پوهېږئ چې ماته زما د بنځې راحيل څخه

يوازې دوه زامن پيدا شوي دي. ٢٨ د هغوی څخه يو يې ورک

شوی دی. هغه به خامخا د کوم دارونکي ځناور له خوا ټوټې ټوټې

شوی وي او له هغه وخت راهيسې مې نه دی ليدلی. ٢٩ نو که

تاسو دا هم له ما څخه بوځئ او په هغه باندې څه وشي نو څرنگه

چې زه سپين ږيری يم د هغه غم له امله به چې تاسو مې ورباندې

اخته کوئ مړ شم.

٣٠ نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک زمونږ

سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند يې د هلک د ژوند سره تړلی

دی ٣١ وگوري چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره زور دی

چې هغه غم چې مونږ يې په هغه باندې راولو، هغه به ووژني. ٣٢

ما خپل پلار ته د دې هلک د ساتنې ضمانت ورکړی دی ويلي مې

دي: که هغه مې بېرته تاته رانه وست، نو زه به ټول عمر تاته ملامت

يم. ٣٣ نو اوس ای باداره، زه به د هلک په ځای ستاسو د غلام په

توگه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د خپلو ورونو سره بېرته لاړ

شي. ٣٤ که هلک زما سره نه وي خپل پلار ته به څنگه بېرته

ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي چې زما په پلار باندې
به راشي ووينم.

حضرت يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته ورپېژني

۴۵

حضرت يوسف نور د خپلو نوکرانو په مخ کې ځان

ټينگ نه کړای شو. هغه چيغې کړې: <ټول د کوتې څخه ووزئ!> نو

کله چې حضرت يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته وروپېژانده هلته

بل څوک نه ؤ. (۱) هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصريانو

دا ژړا واورېدله او د فرعون درباريانو هم دا خبره واورېدله. (۲)

حضرت يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل: <زه يوسف يم! آيا زما پلار

لا تر اوسه پورې ژوندی دی؟> مگر کله چې د هغه ورونو دا خبره

واورېدله ډېر سخت ووېرېدل. ورونو يې نه شو کولی چې هغه ته

ځواب ورکړي. (۳) بيا حضرت يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل:

<ماته رانژدې شی.> کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وفرمايل:

<زه ستاسو ورور يوسف يم، هغه يوسف چې تاسو د نورو په لاس

په مصر کې خرڅ کړی ؤ. (۴) اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل

ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه

چې خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې د خلکو د ژوند د ژغورلو

دپاره دلته رالېږلی يم. (۵) ځکه چې دوه کاله کېږي چې په دې

هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل او

رېبل نه وي. (۶) مگر خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې راولېږلم

چې تاسو په يوه عجيبه طريقه وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده

ژوندی پاتې شي. (۸) نو په رښتیا سره تاسو زه دلته نه یم رالېږلی بلکه خدای پاک رالېږلی یم. هغه زه د فرعون ډېر لوړ رتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد دوهم مشر یم.

(۹) اوس ژر شی، زما پلار ته بېرته ورشی او هغه ته ووايي چې ستا زوی یوسف داسې وایي چې خدای پاک زه د مصر دوهم مشر کړی یم. بې له کومه ځنډه ماته راشی. (۱۰) تاسو به د جوشن په سیمه کې اوسېږئ ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسیان، ستاسو رمې او پادې او خپلو ټولو شیانو سره چې درسره دي زما سره نژدې اوسی. (۱۱) زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د قحطۍ پنځه کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شی نو تاسو، ستاسو کورنی او ستاسو حیوانات به له لوړې څخه مړه شي.

(۱۲) تاسو په خپله او همدارنگه زما ورور بنیامین ویني چې په رښتیا سره دا زه یم چې ستاسو سره خبرې کوم. (۱۳) نو زما پلار په مصر کې زما د عزت او هغه څه څخه چې تاسو ولیدل خبر کړئ او ژر هغه دلته راولئ.

(۱۴) بیا هغه خپل لاسونه د خپل ورور بنیامین څخه راتاو کړل او ویې ژړل او بنیامین هغه په غېږ کې ونيوه او ویې ژړل. (۱۵) هغه خپل ټول ورونه ښکل کړل او ورته ویې ژړل. له هغې څخه وروسته ورونو یې ورسره خبرې وکړې.

(۱۶) کله چې د فرعون مایې ته د حضرت یوسف د ورونو د راتلو خبر ورسېده نو فرعون او د هغه ټول درباریان خوشاله شول. (۱۷)

فرعون حضرت يوسف ته وويل: <خپلو ورونو ته ووايه چې داسې وکړئ، خپل حيوانات بار کړئ او د کنعان خاورې ته ستانه شئ. (۱۸)>
خپل پلار او خپلې کورنۍ ماته راولئ. هغوی ته به د مصر تر ټولو ښه ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتيا څخه زيات ولري.
(۱۹) تاته زما امر دی چې هغوی ته ووايه: داسې وکړئ چې د مصر څخه د خپلو اولادونو او خپلو ښځو دپاره ګاډۍ ګانې بوځئ او خپل پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. (۲۰) د هغو شيانو په باره کې چې تاسو يې د ځان سره نه شئ راوړلي هيڅ اندېښنه مه کوئ ځکه چې د مصر تر ټولو ښه ځمکه به ستاسو وي.>

(۲۱) نو د حضرت يعقوب زامنو همدا سې وکړل او لکه څنګه چې فرعون امر کړی ؤ حضرت يوسف هغوی ته ګاډۍ ګانې ورکړې او هغوی ته يې د سفر خواږه هم ورکړل. (۲۲) هغوی هر يو ته يې يوه يوه جوړه کالي ورکړل، مګر بنيامين ته يې درې سوه مثقاله سپين زر او پنځه جوړه کالي ورکړل. (۲۳) او خپل پلار ته يې د مصر تر ټولو ښو شيانو څخه د خړو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خواړو باندې بار لس خړې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. (۲۴) بيا هغه خپل وروڼه رخصت کړل او څنګه چې روان شول نو هغوی ته يې وفرمايل: <په لاره کې شخړه مه کوئ.>

(۲۵) نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار حضرت يعقوب ته راغلل. (۲۶) هغه يې خبر کړ: <يوسف تر اوسه پورې ژوندی دی او د مصر دوهم مشر دی.> حضرت يعقوب هک حيران شو او د هغوی په خبره يې باور ونه کړ.

۲۷ مگر کله چې هغوی د حضرت یوسف ټولې خبرې حضرت یعقوب ته بیان کړې او هغه گاډۍ گانې یې چې حضرت یوسف د هغه د راوستلو دپاره رالېږلې وې ولیدلې، نو د هغوی په پلار حضرت یعقوب کې بېرته ساه را پیدا شوه. ۲۸ حضرت یعقوب وفرمایل: <زه باور لرم چې زما زوی یوسف تر اوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم او د خپل مرگ څخه مخکې به هغه ووينم.>

حضرت یعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

۴۶ ۱ حضرت یعقوب چې هرڅه درلودل هغه یې واخیستل او بئرشعب ته لاړ او هلته یې د خپل پلار حضرت اسحاق خدای ته قرباني وړاندې کړه. ۲ خدای پاک د حضرت یعقوب سره د شپې په رویا کې خبرې وکړې او ویې فرمایل: <ای یعقوبه، ای یعقوبه!> هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

۳ هغه وفرمایل: <زه خدای یم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تلوو څخه مه وپرېره، ځکه چې هلته به ستا څخه یو لوی قوم جوړ کړم. ۴ زه به ستا سره مصر ته لاړ شم او په یقین سره به ستا اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوی نو یوسف به دې بڼخ کړي.>

۵ نو حضرت یعقوب د بئرشعب څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار حضرت یعقوب، خپل اولادونه او خپلې بڼځې واخیستلې او په

هغو ګاډيو کې يې سپرې کرلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېرلې وې. (٦) همدارنگه هغوی خپل حیوانات او شتمني چې په کنعان کې يې ګټلي وو واخيستل او حضرت يعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. (٧) نو هغه د ځان سره خپل زامن، لمسيان، خپلې لورګانې، لمسيانې او خپله ټوله اولاده مصر ته بوتلل.

(٨) د حضرت يعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته

راغلل دا دي: د حضرت يعقوب مشر زوی روبين. (٩) د روبين

زامن: حنوک، فلو، حصرون او کرمي. (١٠) شمعون او د هغه زامن:

يموئيل، يامين، اوحد، ياکين، صوحر او شائول د کنعاني ښځې زوی.

(١١) لاوي او د هغه زامن: جرشون، قهات او مراري. (١٢) يهودا او

د هغه زامن: عير، اونان، شيله، فارص او زارح. (مګر عير او اونان په

کنعان کې مړه شوي وو.) د فارص زامن حصرون او حامول وو. (١٣)

يساکار او د هغه زامن: تولاع، فوه، يوب او شمرون. (١٤) زبولون او

د هغه زامن: سارد، ايلون او ياحئيل. (١٥) دا د ليه زامن وو چې په

بين النهرين کې يې حضرت يعقوب ته وزېږول چې په هغو کې د هغې

لور دينه هم شامله وه. د ليه د اولادې ټول شمېر درې دېرش تنه وو.

(١٦) جاد او د هغه زامن: صفيون، حجي، شوني، اصبون، عيري،

ارودي او ارئيلي. (١٧) اشير او د هغه زامن: يمنه، يشوه، يشوي،

بريعه او د هغوی خور سارح وه. او د بريعه زامن حابر او ملکيئيل

وو. (١٨) دغه شپاړس تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د زلفې

څخه پيدا شوي وو او زلفه هغه وينځه وه چې لابان خپلې لور ليه ته

ورکړې وه.

١٩) د حضرت يعقوب د بنځې راحيل زامن: حضرت يوسف او بنيامين. ٢٠) په مصر کې د اون د کاهن لور اسنات حضرت يوسف ته منسي او افرایم وزېږول. ٢١) بنيامين او د هغه زامن: بالع، باکر، اشبیل، جیرا، نعمان، ایحي، رش، مقيم، حفيم او آرد. ٢٢) دغه څوارلس تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د راحيل څخه پيدا شوي وو.

٢٣) دان او د هغه زوی حوشيم. ٢٤) نفتالي او د هغه زامن: یحصئیل، جوني، یصر او شليم. ٢٥) دغه اووه تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د بلهې څخه پيدا شوي وو او بلهه هغه وينځه وه چې لابان خپلې لور راحيل ته ورکړې وه.

٢٦) د هغو نفرو شمېر چې په خپله د حضرت يعقوب د نسل څخه وو او د هغه سره مصر ته تللي وو ټول شپږشپته تنه وو چې په هغو کې د حضرت يعقوب د زامنو بنځې شاملې نه وې. ٢٧) د حضرت يوسف زامن چې په مصر کې پيدا شول دوه تنه وو. نو د حضرت يعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته تللي وو ټول اويا تنه وو.

حضرت يعقوب او د هغه کورنۍ په مصر کې

٢٨) حضرت يعقوب يهودا د ځان څخه مخکې حضرت يوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښايي. کله چې هغوی د جوشن سيمې ته ورسېدل، ٢٩) حضرت يوسف خپله جنگي گاډۍ تياره کړه او جوشن ته د خپل پلار د ليدلو دپاره روان شو او څنگه چې يې هغه وليده په غېږ کې يې ونيوه او ډېر يې وژړل. ٣٠) حضرت

يعقوب يوسف ته وفرمايل: <اوس زه مرگ ته تيار يم، حكه چې ته مې وليدلې او پوه شوم چې تر اوسه پورې ژوندی يې.>

٣١ نو بيا حضرت يوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنی ته وفرمايل: <زه هم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووايم چې زما وروڼه او زما د پلار ټوله کورنی چې په کنعان کې اوسېدل ماته راغلي دي. ٣٢> دا خلک شپانه دي او حيوانات ساتي او خپلې رمې، پادې او هرڅه چې يې درلودل له ځان سره يې راوړي دي. ٣٣> کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، ٣٤> نو تاسو بايد ځواب ورکړئ چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو نيکونو په شان تر اوسه پورې حيوانات ساتو. نو بيا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سيمه کې واوسېږئ. حضرت يوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصريان د شپانو څخه کرکه کوي.>

٤٧ ١> نو حضرت يوسف لاړ او فرعون ته يې وفرمايل: <زما پلار او زما وروڼه د خپلو رمو، پادو او خپلو ټولو شيانو سره چې درلودل يې د کنعان څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سيمه کې دي.> ٢> هغه د خپلو ورونو څخه پنځه تنه انتخاب کړل او فرعون ته يې وروپېژندل. ٣> فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو څه کار کوئ؟>

٤> هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د خپلو نيکونو په شان شپانه يو. ٤> مونږ راغلي يو چې د يو څه مودې دپاره په دې وطن کې واوسېږو،

ځکه چې د کنعان په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او هلته زمونږ د رمو دپاره څرخای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه راکړئ چې د جوشن په سیمه کې واوسېږو. < ٥ > فرعون حضرت یوسف ته وویل: < اوس چې ستا پلار او وروڼه تاته راغلي دي، < ٦ > د مصر ځمکه ستا په مخ کې ده. پرېږده چې هغوی د جوشن په سیمه کې چې د دې هېواد تر ټولو ښه ځمکه ده واوسېږي. همدارنگه زه غواړم چې ستاسو ډېر ښه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي. <

< ٧ > بیا حضرت یوسف خپل پلار حضرت یعقوب راوست او فرعون ته یې وروپېژانده. حضرت یعقوب فرعون ته برکت ورکړ. < ٨ > فرعون د حضرت یعقوب څخه پوښتنه وکړه: < ستا عمر څومره دی؟ >

< ٩ > حضرت یعقوب ځواب ورکړ: < زما د عمر یوسلو دېرش کاله شوي دي او له یو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او نیکونو هم له یو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. مگر هغوی اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه ؤ. < ١٠ > حضرت یعقوب یو ځل بیا فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه لاړ. < ١١ > نو حضرت یوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او وروڼو ته په مصر کې ډېر ښه ځای چې د رع میس بنار ته نژدې ؤ ورکړ. < ١٢ > حضرت یوسف خپل پلار، خپلو وروڼو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواږه برابرول.

١٣ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سيمه کې ډوډۍ نه وه او د کنعان او مصر خلک د لوږې له لاسه کمزوري شول. ١٤ د مصر او کنعان د خلکو سره چې خومره پيسې وې هغه ټولې يې د غلو د اخيستلو په بدل کې حضرت يوسف ته ورکړې او حضرت يوسف هغه پيسې واخيستلې او د فرعون په خزانه کې يې کېښودلې. ١٥ کله چې د مصر او د کنعان د خلکو پيسې خلاصې شوې نو ټول مصريان حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: <زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې، مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته گورئ او مونږ مړه کېږو.>

١٦ حضرت يوسف ځواب ورکړ: <که چېرې ستاسو پيسې خلاصې شوې وي نو خپل حيوانات راولئ. زه به ستاسو د حيواناتو په بدل کې په تاسو باندې غلې دانې خرڅې کړم.> ١٧ نو هغوی حضرت يوسف ته خپل حيوانات راوستل او حضرت يوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غوايانو او خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال يې هغوی ته د دوی د ټولو حيواناتو په بدل کې غله ورسوله.

١٨ کله چې هغه کال تېر شو، د قحطۍ په بل کال هغوی حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: <باداره، ستاسو څخه دا حقيقت نه شو پتولی چې زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې دي او زمونږ حيوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور

څه نه دي پاتې چې تاسو ته يې درکړو. (۱۹) مونږ دې ته مه پرېږدئ چې مړه شو! مه پرېږدئ چې زمونږ ځمکه شاړه شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کې واخلي. مونږ به د فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکې خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چې ژوندي پاتې شو او تخم راکړئ چې خپلې ځمکې وکړو.

(۲۰) نو حضرت يوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخيستله. مصريانو هر يو خپله ځمکه خرڅه کړه ځکه چې په هغوی باندې سخته قحطي شوه او ځمکه د فرعون شوه. (۲۱) حضرت يوسف د مصر د يو سر څخه تر بل سر پورې خلک غلامان کړل. (۲۲) يوازينی ځمکه چې حضرت يوسف په بيه نه وه اخيستي هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چې کاهنانو ته به د فرعون له خوا يو څه ورکول کېدل چې خپل ژوند ورباندې وکړي. په دې سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. (۲۳) حضرت يوسف خلکو ته وفرمايل: >اوس چې ما ستاسو ځمکې او تاسو د فرعون دپاره اخيستي يئ، دا دی تخم ستاسو دپاره چې په خپلو ځمکو کې يې وکړئ. (۲۴) مگر کله چې د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتې څلور برخې د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنيو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتئ.<

(۲۵) هغوی وويل: >باداره، تاسو زمونږ سره نېکي وکړله او زمونږ ژوند مو وژغوره. نو مونږ به د فرعون غلامان يو.< (۲۶) نو حضرت يوسف د مصر په خاوره کې دا قانون وټاکه چې د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځې پورې په خپل قوت

پاتې دى. يوازې د كاهنانو ځمكه د فرعون جايداد نه شو.

د حضرت يعقوب اخرنى غوښتنه

(۲۷) نو اسراييليان په مصر كې د جوشن په سيمه كې اوسېدل. په هغه ځاى كې دوى شتمني لاس ته راوړه او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. (۲۸) حضرت يعقوب په مصر كې اوولس كاله ژوند وكړ او په يوسلو اووه څلوېښت كلنۍ كې وفات شو. (۲۹) كله چې د حضرت يعقوب د وفات كېدلو وخت رانژدې شو، هغه خپل زوى حضرت يوسف راوغوښت او هغه ته يې وفرمايل: <كه چېرې زه درباندي په رښتيا گران يم نو خپل لاس دې زما د ورون لاندي كېږده او زما سره لوڼه وكړه چې ما به په مصر كې نه ښخوې. (۳۰) زه غواړم په هغه ځاى كې ښخ كړاى شم چې زما نيكونه په كې ښخ دي. ما د مصر څخه يوسه او په كوم ځاى كې چې هغوى ښخ شوي دي هلته مې ښخ كړه.>

حضرت يوسف ځواب وركړ: <څنگه چې ته وايې همداسې به وكړم.>

(۳۱) حضرت يعقوب وفرمايل: <زما سره لوڼه وكړه چې ته به دا كار كوي.> حضرت يوسف لوڼه وكړ او حضرت يعقوب په خپل كټ باندي سر تپت كړ او شكر يې ادا كړ.

حضرت يعقوب افرایم او منسي ته برکت ورکوي

۴۸

۱) څه موده وروسته حضرت يوسف ته خبر ورسېد چې

پلار يې ناروغ دی. نو هغه خپل دواړه زامن منسي او افرایم د ځان

سره واخيستل او د خپل پلار ليدلو ته ورغی. ۲) کله چې حضرت

يعقوب خبر شو چې د هغه زوی حضرت يوسف د هغه د ليدلو دپاره

راغلی دی نو هغه د خپل ټول قوت څخه کار واخيست ترڅو په

خپل کټ باندي کښېناست. ۳) حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل:

>مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کې په لوز کې رابنکاره شو

او برکت يې راته راگر. ۴) ماته يې وفرمايل: تاته به زيات اولادونه

درکړم. ستا د نسل څخه به زيات قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به

ستا څخه وروسته ستا اولادي ته د هغوی د دايمي ملکيت په توگه

ورکړم.

۵) نو اوس ستا دوه زامن چې زما د راتللو څخه مخکې په مصر

کې زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرایم او منسي د روبین او شمعون

په شان زما زامن دي. ۶) له دوی څخه وروسته چې ستا کوم

اولادونه پيدا کېږي هغه به ستا وي او د هغوی ميراث به د افرایم او

منسي څخه وي. ۷) څه وخت چې زه د بين النهرين څخه راتلم نو

په خواشینی سره راحیل د کنعان په خاوره کې افراتي ته نژدې په

لاره کې مړه شوه. نو هغه مې د افراتي د لارې تر څنگه بنځه کړه.

(هغه ځای اوس د بيت الحم په نوم يادېږي.)

۸) کله چې حضرت يعقوب د حضرت يوسف زامن وليدل هغه

پوښتنه وکړه: <دا څوک دي؟>

۹ حضرت يوسف خپل پلار ته وفرمايل: <دا زما زامن دي چې خدای پاک ماته دلته په مصر کې راګړي دي.>

بيا حضرت يعقوب وفرمايل: <هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم.> ۱۰ د حضرت يعقوب سترګې د زوروالي له کبله دومره کمزورې شوې وې چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو حضرت يوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې يې ونيول. ۱۱ حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل: <ما هيڅکله دا اميد نه درلود چې ستا مخ به بيا ووينم او اوس خدای پاک زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه هم ووينم.> ۱۲ بيا حضرت يوسف هغوی د خپل پلار د زنگونو څخه لېرې کړل او د احترام په خاطر يې هغه ته خپل سر تپت کړ.

۱۳ حضرت يوسف افرایم د حضرت يعقوب چپ لاس ته او منسي يې د هغه ښي لاس ته نژدې راوستل. ۱۴ مګر حضرت يعقوب خپل ښي لاس اوږد کړ او هغه يې د افرایم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس يې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ کېښود. ۱۵ بيا هغه حضرت يوسف ته برکت ورکړ او ويې فرمايل: <هغه خدای چې زما پلرونو حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق يې خدمت کړی دی، هغه دې دغو هلکانو ته برکت ورکړي! هغه خدای چې تر دې ورځې پورې يې زما لارښوونه کړې، هغوی ته دې برکت ورکړي!> ۱۶ هغه فرېښته دې هغوی ته برکت ورکړي چې زه يې د ټولو بدو څخه ژغورلی يم! زما او زما د نیکونو حضرت

ابراهيم او حضرت اسحاق نومونه دې د دوی په وسیله ژوندي وساتل شي او هغوی دې ډېره اولاده ولري. <

١٧) کله چې حضرت یوسف ولیدل چې پلار یې خپل ښي لاس د افرایم په سر باندې کېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس یې ونيوه چې د افرایم له سر څخه یې د منسي سرته راواړوي. ١٨) حضرت یوسف هغه ته وویل: <نه پلاره، دغه مشر هلک دی. خپل ښي لاس دې د هغه په سر باندې کېږده. <

١٩) مگر د هغه پلار انکار وکړ او ویې ویل: <ای زویه، زه پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم یو لوی قوم جوړ شي. مگر د هغه کشر ورور به د هغه څخه لوی سړی شي ځکه چې د هغه د اولادې څخه به لوی قومونه پیدا شي. <

٢٠) په هغه ورځ حضرت یعقوب هغوی ته برکت ورکړ ویې فرمایل: <د اسراییلو قوم به یو او بل ته ستاسو په نوم برکت غواړي او داسې به وایي چې خدای پاک دې تا د افرایم او منسي په شان کړي. < په دې ډول حضرت یعقوب افرایم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

٢١) بیا حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <گوره، زه مرگ ته نژدې یم خو خدای پاک به ستاسو سره مل وي او تاسو به بیرته د خپلو نیکونو وطن ته بوځي. ٢٢) د شکیم هغه حاصلخېزه سیمه چې ما د اموریانو څخه د خپلې تورې او لیندې په زور نیولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکه تاته درکوم. <

۴۹ ﴿۱﴾ حضرت يعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته ويې

فرمايل: >راغونډ شئ ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکي کې به په تاسو باندې پېښ شي.

﴿۲﴾ د يعقوب زامنو سره راتول شئ واورئ

غوږ مو ونيسئ خپل پلار اسراييل ته

﴿۳﴾ ای روښنه! زما مشر زويه

زما قوت يې ته زما د نارينتوب اولنی نښه يې

يې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

﴿۴﴾ يې بې کنترول له د سيلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه يې

په دې خاطر چې زما وينځې سره ځملاستلې

او د خپل پلار کټ دې ناپاکه کړ

﴿۵﴾ دي شمعون او لاوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

٦ د دوی په پټو پلانونو کې شریک به نه شم

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې یې خلک ووژل

او په ملنډو یې غوایان گوډ کړل

٧ لعنت دې وي د دوی په قهر باندې ځکه چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر بې رحمه ؤ

د دوی نسل به په ټولو اسراییلو کې زه خپور کړم

او د خپل قوم په منع کې به یې تیت کړم

٨ د ستا ستاینه به کوي ستا ورونه ای یهودا

خپل دبنیمان به له اورمېره نیسي

ستا ورونه کاندې به هم تاته سجده

٩ ای یهودا! ته د زمري بچی یې

چې خپل بنکار ووژني راستون شي هغه خپل غار ته

د زمري په شان ټیټیږي او خملي

هيشوك نه شي کړای جرأت هغه نارام کړي

١٠ يهودا سره به وي شاهانه امسا

اولاده به يې همپش کړي حکومت

ټول قومونه به هغه ته راوړي باج

د ده په مخکې ټيټوي به هغوی د اطاعت سرونه

١١ د انگور تاک پورې به خپل خر تړي

په ډېر بڼه شاخ پورې به کوتی تړي

هغه کالي خپل په شرابو مينځي

هغو شرابو کې چپنه وينځي چې دي د وینو په شان

١٢ له شرابو څخه سترگې د ده سرې دي

له شیدو څخه دي سپين د ده غاښونه

١٣ زبولون به د درياب په غاړه اوسي

وي بندر به د کشتيو

تر صيدونه به يې سيمه ورسپري

يساکار دی په مثال د قوی خر ۱۴

چې پرېوزي دی د دوه خورجینو منځ کې

دی چې وگوري چې ځای د اوسېدو یې ښه دی ۱۵

او هغه خاوره خوشالوونکې ده

دی به بار ته خپله ملاکاندي راتپه

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

دان به کاندي په خپل قوم حکومت ۱۶

وي به هغوی لکه د نورو قبیلو د اسراییلو په شان

دان د سرک د غاړې مار به وي ۱۷

دی به په لار کې منگری مار وي

هغه به پوندي د اسونو چيچي

ترڅو سپور نفي یې له شا ولویږي

ستا د خلاصون په انتظار ۱۸

یمه زه ای څښتنه

١٩ په جاد به وشي يرغل د يرغلگرو له خوا

دی به له شانه په هغوی باندې يرغل وکړي

٢٠ د اشیر ځمکه به وي بڼه حاصلخېزه

بڼه خوندور شاهي خواړه به يې تيار کړي له حاصله څخه

٢١ نفتالي هغه هوسی ده چې وهي ازادې مندې

زېروي بڼکلي بچي

٢٢ دی يوسف يو حاصلخېزه تاک

يوه مېوه داره ونه چې وي چينې په غاړه

چې يې ځانگې وي ختلې په دېوال باندې

٢٣ کوي ده باندې سخته حمله خپل دښمنان

د خپلو غشو او ليندو سره په ده پسې شول

٢٤ خو لينده د هغه پاتې شوه ثابته

او د هغه مټې قوي شوې

د يعقوب د قوي خدای په قدرت

هغه شپونکي په وسيله

چې ساتندوی د اسرايلو دی

۲۵ دا دی خدای د ستا د پلار چې کړي کومک درسره

مطلق قادر خدای دی چې تاته برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چينو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

۲۶ ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي

خپلو نیکونو څخه

هغه ډېر لوی دي له هغو لوی دي

کوم چې راځي له ابدې غرونو

برکتونه دې دا ټول وي د يوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شهزاده دی

د خپلو ورونو منځ کې

٢٧ بنيامين دى په مثال د دارونكي لېوه

په سهار كې دى خوري بنكار خپل

په ماښام كې هغه وپشي غنيمت خپل <

٢٨ دا ټولې د اسراييلو دولس قبيلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوى پلار دوى ته د برکت وركولو په وخت كې وويل او هر يو ته يې هغه برکت وركړ چې ورسره مناسب ؤ.

د حضرت يعقوب وفات كېدل

٢٩ وروسته بيا حضرت يعقوب هغوى ته دغه وصيت وكړ: <زه به ژر مړ شم او د خپلو نيكونو سره به يوځاى شم. ما د خپلو نيكونو سره په هغې سمخې كې ښخ كړئ چې د حيتي عفرون په پټي كې ده. >
٣٠ دا هغه سمخه ده چې د مكفيلې په پټي كې ممرې ته مخامخ د كنعان په خاوره كې پرته ده او حضرت ابراهيم هغه د پټي سره د عفرون څخه د هديرې دپاره اخيستې وه. <٣١> دا هغه ځاى دى چې حضرت ابراهيم او د هغه ښځه ساره او حضرت اسحاق او د هغه ښځه ربكا په كې ښخ شوي وو او هلته مې ليه هم ښخه كړه. <٣٢> هغه پټى او سمخه د حيتيانو څخه اخيستل شوي وو. <٣٣> كله چې حضرت يعقوب خپلو زامنو ته دا وصيت وكړ، هغه بېرته څملاست او وفات شو.

٥٠ حضرت يوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه <١>

باندې يې وژړل او بنکل يې کړ. ﴿٢﴾ بيا حضرت يوسف خپلو
خاصو طبيبانو ته چې د هغه خدمت يې کاوه حکم وکړ چې د هغه
پلار حضرت يعقوب موميایي کړي. نو طبيبانو هغه موميایي کړ. ﴿٣﴾
په دې کار باندې پوره څلورېست ورځې ولگېدلې او د مصر خلک
اوپا ورځې په هغه باندې غمجن وو.

﴿٤﴾ کله چې د هغه د غم ورځې تېرې شوې نو حضرت يوسف د
فرعون درباريانو ته وفرمايل: <که په ما مهرباني کوی نو زما په
خاطر د فرعون سره خبرې وکړئ او هغه ته ووايئ: ﴿٥﴾ زما پلار
ماته قسم راکړی دی او ويې ويل: زه مړ کېږم. ما د کنعان په خاوره
کې په هغه قبر کې چې پخوا جوړ شوی ؤ بنځ کړه. اوس ماته اجازه
راکړئ چې لاړ شم او پلار مې بنځ کړم. بيا به بېرته راشم.>

﴿٦﴾ فرعون ځواب ورکړ: <لاړ شه او لکه څنگه چې پلار دې درته
قسم درکړی دی هغه بنځ کړه.>

﴿٧﴾ نو حضرت يوسف روان شو چې خپل پلار بنځ کړي. د فرعون
ټول درباريان، د دربار لوړ رتبه خلک او د مصر ټول مشران د
حضرت يوسف سره لاړل. ﴿٨﴾ د دوی سره د حضرت يوسف د
کورنۍ ټول غړي، د هغه وروڼه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاړل.
يوازې د هغوی اولادونه، رمې او پادې په جوشن کې پاتې شول.
﴿٩﴾ جنگي گادۍ گانې او اس سواران هم د هغوی سره لاړل او دا
يوه لويه قافله وه.

﴿١٠﴾ کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سيند په

لمرخته کې دی ورسېدل نو ډېر سخت او په لوړ اواز وژړل او
حضرت یوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د
مړینې مراسم ونيول. (۱۱) کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانیانو
دا ولیدل نو هغوی وویل: <مصریان ډېر سخت غم او ژړا کوي.> نو
ځکه هغه ځای چې د اردن د سیند په لمرخته کې دی د آبل مصرایم
په نوم یاد کړای شو.

(۱۲) نو څنگه چې حضرت یعقوب وصیت کړی ؤ زامنو یې
هماغسې وکړل. (۱۳) هغوی هغه د کنعان خاورې ته یووړ او ممری
ته نژدې یې د مکفيله د پټي په سمخه کې چې حضرت ابراهیم هغه د
پټي سره د حیټي عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه ښخ کړ.
(۱۴) حضرت یوسف د خپل پلار د ښخولو څخه وروسته د خپلو
ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي
وو مصر ته راستون شو.

حضرت یوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

(۱۵) کله چې د حضرت یوسف ورونو ولیدل چې د هغوی پلار
وفات شو نو هغوی وویل: <که چېرې یوسف زمونږ څخه لا تر اوسه
هم کرکه کوي او وغواړي چې د ټولو هغو بدو بدله چې مونږ ورسره
کړي دي زمونږ څخه واخلي، نو بیا به څه کوو؟> (۱۶) نو هغوی
حضرت یوسف ته پیغام ورولېږه او ویې ویل: <زمونږ پلار د خپل
مرگ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: (۱۷) یوسف ته به داسې
ووايي چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو گناهونه او
خطاگانې او هغه بده رویه چې ستا سره یې کړې ده وبخښه. اوس

زمونږ يعنې د خپل پلار د خدای د غلامانو گناهونه وبخښه. < کله چې حضرت يوسف د هغوی پيغام ترلاسه کړ نو ويې ژړل.

١٨) بيا د هغه وروڼه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې يې خپل سروڼه ټيټ کړل ويې ويل: <مونږ ستا غلامان يو.>

١٩) مگر حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <مه وپرېږئ. آيا زه خدای يم؟ > ٢٠) تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خدای پاک هغه په نېکۍ باندې بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنگه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. ٢١) نو بيا مه وپرېږئ. زه به په تاسو او ستاسو په اولادونو باندې پام کوم. < نو هغوی ته يې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره يې ورسره خبرې وکړې.

د حضرت يوسف وفات کېدل

٢٢) حضرت يوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه يوسف لس کاله ژوند وکړ. ٢٣) حضرت يوسف د افرایم د اولادونو او لمسيانو د ليدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنگه هغه تر هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخیر اولادونه يې هم په خپله کورنۍ کې وليدل. ٢٤) حضرت يوسف خپلو وروڼو ته وفرمايل: <زه مرگ ته نژدې شوی يم. خو بې شکه چې خدای پاک به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه وطن ته بوځي چې د حضرت ابراهيم، حضرت اسحاق او حضرت يعقوب سره يې کلکه وعده کړې ده.> ٢٥) حضرت يوسف د حضرت يعقوب د کورنۍ

خلکو ته قسم ورکړ او ويې فرمايل: <زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای پاک تاسو هغه هېواد ته بيايي، نو زما مړی به له ځان سره وړئ.> (۲۶) نو حضرت يوسف د يوسلو لس کالو په عمر په مصر کې وفات شو. وروسته له دې چې هغه يې موميایي کړ، په تابوت کې يې کېښود.

تاسو پوښتنې لرئ؟ +1 807.700.9066

afghanbibles.org © د ختيځ افغانستان ۲۰۲۳

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.